

LOAN MẮT NHUNG

NGUYỄN THUY LONG

4

**LOAN
MẮT NHƯNG**

Nguyễn Thụy Long

THỨ TƯ TUẦN SAN
xuất bản 1967

Loan mắt nhưng (tập 4)

Nguyễn Thụy Long

Bìa: Thứ tư Tuần San

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

Loan
mắt nhung
(tập 4)

NGUYỄN THỤY LONG

CHƯƠNG 33

CÔ CHIÊU ĐÃI VIÊN HÀNG
KHÔNG lịch sự cúi xuống:

– Xin quý khách vui lòng dập tắt điều thuốc.

Hải cụt mở bình mắt, móc một cục bông gòn trong lỗ tai ra:

– Em cũng nói gì vậy?

Cô chiêu đãi viên mỉm cười nhã nhặn nhắc lại:

– Xin quý khách vui lòng dập tắt điều thuốc, sắp đến rồi!

Hải cụt chỉ vào ngực mình:

– Tôi ấy à?

– Dạ!

Hải cụt nhe răng cười, hẩn loay hoay tìm chỗ dập tắt thuốc. Cô chiêu đãi viên bấm chiếc nút bên thành ghế:

– Mời quý khách dập vào đây!

Hải cụt dập tắt điều thuốc. Hẩn cười khà khà, đưa cánh tay móc sắt ra:

– “Rua” một cái coi!

Loan mắt nhưng lừ lừ nhìn Hải cụt:

– Đừng nham nhở!

Cô chiêu đãi viên hàng không đi khỏi. Hải cụt hít hà:

– Con nhỏ coi bộ ngộ hết sức vậy đó anh, đàn em mết rồi đó, nó cười với đàn em lặn, lịch sự quý phái, “nộp bư” [noble: quý tộc.].

Loan mắt nhung giơ tay lên:

– Thôi, stop lại, nhà chú nói hơi nhiều đó.

Hải cụt loi nhoi ngó ra cửa sổ, nhìn xuống khu rừng phía dưới:

– Trời đất ơi, đẹp hết sức vậy đó!

Hắn la toáng lên, làm hành khách ngoài lại nhìn Loan mắt nhung và Hải cụt bằng một cái nhìn quái gở. Bỗng một bàn tay đặt lên vai Hải cụt, nhẹ nhàng ấn hắn ngồi xuống. Hải cụt ngẩng lên, hắn sững người, mặt đờ dãn, vì nhìn thấy một người con gái khác đẹp hơn người lúc nãy:

– Xin quý khách ngồi xuống để buộc dây nịt.

Hải cắt luống cuống, hắn chỉ có một tay, hắn không thể nào tự thắt dây được. Cô chiêu đãi viên hàng không sẵn sàng làm giùm. Hai bàn tay khéo léo của nàng thắt dây, chạm vào bụng Hải cắt, làm cho hắn đê mê, hắn nhột nhạt cười lên sảng sặc:

– Ối! Đ.m, nhột quá!

Sợi dây đã thắt xong. Hải cắt chột chun mũi hít hít trên mái tóc của nàng:

– Thơm quá trời!

Thuận tay, hắn đưa lên vuốt má nàng. Bỗng một cái tát tai vả vào má hắn. Loan mắt nhưng vừa rút tay về, nói lịch sự:

– Xin lỗi cô, thằng em tôi hỗn hào!

Người con gái vẫn không nói gì, nàng mỉm cười với Loan mắt nhung rồi quay đi. Hải cụt ngồi im thin thít. Người con gái còn nháy mắt với Hải cụt một cái, làm hấn càng tức Loan mắt nhung. Hấn không nhịn được nữa:

– Anh làm mất mặt tôi!

Loan mắt nhung lườm hấn:

– Chú nham nhở quá!

Hải cụt gân cổ lên cãi:

– Anh không thấy con nhỏ đó ứng tôi sao? Nó có nói đâu, nó còn cười với tôi nữa.

Loan mắt nhung bực mình, hấn không biết làm cách nào để nói cho tên ngu đần này hiểu. Hải cụt lải nhải:

– Đ.m, anh lại cản mũi tôi, con nào ngon lành anh tán ráo trội, năm thì mười họa tôi mới tròm trèm được một em thì anh ra cái điều...

Loan mắt nhưng bực mình gắt:

– Chú ngu bỏ mẹ!

Hải cụt vốn là một gã cứng đầu, tuy thâm phục đàn anh nhưng hắn không bao giờ chịu lép vế khi hắn thấy mình có tí ti lẽ phải:

– Anh là kỳ đà cản mũi.

Loan mắt nhưng cố gắng giải thích để hấn hiểu phần nào:

– Ở chỗ này không phải nơi cho chú tán gái, bốc hốt ẩu, người ta lịch sự với mình thì mình không nên làm tối, họ cười cho thối óc ra...

Hải cụt vẫn ngang bướng một cách ngu đần:

– Bộ báu giá lắm sao? Mấy con phún đó là chiêu đãi viên chứ là cái thá gì mà anh cản tôi. Anh không từng bốc hốt chiêu đãi viên ở Sài Gòn hoài là gì?

Loan mất nhưng chi còn biết lắc đầu:

– Thứ chiêu đãi viên bán bar khác, mà chiêu đãi viên tàu bay là khác.

Hải cụt bỗng cười sảng sặc:

– Đ.m, khác ở cái chỗ nào?

Loan mất nhưng ôm lấy đầu:

– Ngu ời là ngu, tôi biết phải nói sao cho chú hiểu, óc chú bằng đất, chú lại còn ngoan cố. Tôi nói lại lần chót cho chú biết rằng những con phún chiêu đãi viên ở đây khác xa những con phún

chiều đãi viên bán bar. Những phún này là phún con nhà lành, học thức, biết nói tiếng Tây tiếng Tàu hản hoi, xin được cái chân này khó còn hơn chiều mẹ vợ!

Hải cụt bĩu môi:

– Vậy hả? Con nhà lành mà làm chiều đãi viên tôi đ. tin. Mình mất tiền bộ không đụng được nó một cái sao, gõ gạc mà ăn nhằm gì. Anh bênh nó chằm chập rồi mặt nó lại vác lên bằng cái cối đá thôi. Thằng này kinh nghiệm quá mà! Đối với đàn bà từ tế thì nâng niu chiều chuộng, khi mặt nó như hà bá thì thoi đập thấy mẹ nó đi...

Loan mắt nhưng nổi nóng:

– Đ.m, chú, cái miệng còn lép nhép là tôi thoi chú luôn đó.

Hải cụt trợn mắt lên:

– A, anh, tính ăn hiếp tôi sao?

– Đ. ăn hiếp chú, nhưng chú lảng cháng tôi thôi chú đó!

Hải cụt cười đều:

– Anh nhất định ăn thua đủ với đàn em đó hả?

– Tôi sẽ đánh chú!

Máy bay bỗng chao mình, tụt xuống một khoảng không khi loãng làm Hải cụt la hoảng lên:

– Đ.m, máy bay rớt rồi!

Lan mắt nhung ấn gã ngồi xuống:

– Ngồi yên nào!

Hải cụt vẫn còn hốt hoảng:

– Cui chùng rớt là chết ráo. Đ.m, ruột gan tôi lên tận cổ họng, mà nó nhồi một phát nữa là tôi ói ra bao tử liền.

Hải cụt nhìn quanh thấy hành khách vẫn ngồi nguyên thì hơi ngưỡng ngưỡng, hần nói để che lấp sự ngưỡng nghịu của mình:

– Đ.m, tưởng tàu bay đi êm, ai ngờ còn nhồi hơn đi xe mobylette.

Loan mắt nhung nhìn qua khung cửa nhỏ. Phía dưới là đồi núi chập chùng xanh màu lá cây bạt ngàn. Thị xã Đà Lạt ở dưới đó trong màu nắng hanh vàng buổi sáng.

Máy bay lượn một vòng rồi hạ cánh xuống phi trường. Hải cụt vươn vai:

– Mệt thấy mẹ, đi máy bay chẳng sung sướng chút nào hết trơn!

Cửa máy bay vừa mở, gió lạnh đã lùa vào hun hút. Loan mắt nhung kéo cao cổ áo blouson, hẩn đeo chiếc kính râm lên mắt. Hành khách lên xe hơi của hãng để về thị xã. Loan mắt nhung hỏi một người ngồi cạnh:

– Ông biết ở đây có khách sạn nào sang nhất không, làm ơn chỉ giùm chúng tôi.

Người đàn ông ngồi thu tay trong bọc lửng khùng trả lời:

– Sang nhất thì có Palace nhưng chắc không còn chỗ, ở đây có Thủy Tiên cũng tạm tạm được, may ra thì còn phòng. Nếu muốn ở Palace ông phải đánh điện lên giữ chỗ trước.

– Cám ơn, chúng tôi mới lên đây lần đầu nên không rõ.

Loan mắt nhung ngồi nhìn ra ngoài cửa kính xe hơi. Xe đi qua thác Prenn, phong cảnh ở đây vô cùng quyến rũ và nên thơ. Nhìn mày cái quán ngay trước lối vào suối, Loan mắt nhung nói với Hải cụt:

– Trời lạnh như vậy tao thèm cà phê, chắc mấy quán kia có bán.

Hải cụt hăng hái hưởng ứng:

– Tôi cũng vậy, tôi lên bảo tài xế ngừng lại để chúng mình xuống uống cà phê nhé!

Loan mắt nhung lừ mắt:

– Đâu có được mày!

– Không ngừng tôi móc mắt nó ra chứ, mấy thằng lơ xe đồ ngán tôi thấy mẹ.

– Nhưng tiếc rằng đây không phải xe đồ.

Hải cụt chửi thề một câu:

– Đ.m. xứ này khó hết sức vậy đó, chiều đãi viên không phải là chiều đãi, mà xe đồ cũng không phải là xe đồ. Anh cứ để đàn em lo là có “pháp luật” ráo trọi. Bộ ngán mấy thằng cao bồi trên này mà để cho nó làm trời hết sao?

Loan mắt nhung đưa một ngón tay lên miệng suy:

– Stop, chắc trước sau gì tôi cũng phải sửa lưng chú để chú khỏi lép nhép cái lỗ miệng.

Hải cụt đành ngồi im, hắn có vẻ hậm hực. Hắn hỏi:

– Về tỉnh còn xa không?

– Chắc còn xa!

Hải cụt móc trong túi ra một mảnh giấy nhám, hấn đánh chiếc móc sắt của hấn cho thật bóng. Tiếng giấy nhám mài trên sắt nghe ghê răng, làm cho nhiều người ngồi trên xe quay lại nhìn hấn. Loan mắt nhưng cau mặt có vẻ khó chịu:

– Thôi, dẹp cái trò khỉ đó lại đi!

Hải cụt bướng bỉnh nhìn lại Loan mắt nhưng:

– Anh kê tủ đứng vào miệng tôi hơi nhiều!

Loan mắt nhưng gỡ chiếc kính râm ra khỏi mắt. Đôi mắt đẹp hấn chột quắc lên, mặt sắt lại. Hấn nhìn Hải cụt chằm chằm, thỉnh linh đưa một cùi chỏ đến hự vào mạng sườn Hải cụt. Hải cụt giật nẩy người lên, ôm lấy mạng sườn nhẩn nhó.

Loan mắt nhung thản nhiên như không, hần nhìn ra ngoài đôi thông, nhìn những thụ bên đường rồi khen một câu bằng quơ:

– Đẹp quá!

Người hành khách ngồi cạnh hưởng ứng:

– Nếu có hoa anh đào nở nữa thì đẹp vô cùng. Năm nay hoa anh đào nở muộn vì trời không lạnh nhiều như năm ngoái. Mọi năm vào giờ này...

Loan mắt nhung liếc mắt nhìn sang bên cạnh, sắc mặt Hải cụt tái lại, xanh rờn. Loan mắt nhung biết phát cùi chỏ của mình khá nặng, nhưng nếu không trừng trị hần kiểu đó thì không tài nào điều khiển nổi con ngựa chúng này.

Loan mắt nhìn thản nhiên móc thuốc lá ra hút. Một người hành khách thấy Hải cụt cứ ngồi ôm bụng gục mặt xuống thì nghĩ rằng hẳn bị trúng gió hay đau bụng:

– Ông đau bụng hả? Tôi có dầu cù là đây, ông dùng tạm.

Nói đoạn ông ta mau mắn móc chai dầu ra đưa cho Hải cụt, và không quên nhả nhủ:

– Ông nên bôi vào lỗ rốn, dầu tốt lắm!

Hải cụt lắc đầu:

– Cám ơn, không sao.

Chiếc xe đi xuống một con dốc, đôi thông chạy thoai thoải bên vệ đường. Năng đẹp như những sợi tơ vàng giăng

mắc trên ngọn thông đều hiu. Xe đi qua hồ Xuân Hương để vào thị xã, dừng lại trước hãng máy bay.

Hải cụt vẫn còn đau, hấn gượng gạo đứng dậy. Loan mắt nhung thương hại nên xách giùm cho hấn luôn cái túi hành lý. Loan gọi một chiếc ta-xi để về khách sạn. Trên đường về, Hải cụt không nói với Loan mắt nhung một câu.

Lấy phòng xong, Hải cụt mới nói:

– Anh xử tệ với tôi quá!

– Tao đâu muốn, nhưng chú mày quá xá nên tao mới sửa lưng.

Hải cụt nằm ra giường, nhìn lên trần nhà với vẻ chán nản:

– Nếu có chị Dung đi, đâu đến nỗi anh hành hạ tôi.

Nghe nhắc đến tên Dung, Loan mắt
nhung buồn bã:

– Thôi, đừng nhắc đến nữa.

Một lát sau, Loan mắt nhung thay
đổi ngay thái độ:

– Thôi, mình đi chơi!

Hải cụt ngồi co người lại:

– Lạnh quá, ở Sài Gòn chưa bao giờ
lạnh như thế này.

Loan mắt nhung mở va-li lấy áo đưa
cho Hải cụt:

– Tao nhường chú mày mặc cái áo
blouson này, áo của Dung đưa cho tao
đó.

Hải cụt ướm chiếc áo vào người:

– Đẹp quá, còn anh không mặc sao?

Loan mắt nhung chỉ chiếc áo mình đang mặc:

– Chiếc áo mưa này cũng đẹp vậy!

Hai người ra khỏi khách sạn, đi lang thang trên các đường phố. Hải cụt lại nhìn ngang nhìn dọc:

– Đẹp quá trời, ở đây toàn là người sang trọng hết. Anh có thấy con gái đẹp quá xá không? Má đỏ hồng ngon lành như trái đào.

Đã lâu lắm, Loan mắt nhung mới thấy Hải cụt ăn nói bay bướm. Mọi khi, không câu nào hấn quên kèm theo tiếng chửi thề.

Loan mắt nhung đi dọc theo hông chợ, nhìn ngắm những món hàng bày biện trong tủ kính. Hấn bỗng đứng lại trước quán bán bánh kẹo và những đồ

chơi nho nhỏ. Người con gái đứng bán hàng coi nhỏ nhắn, dễ thương như một con thỏ bạch. Nàng tươi như hoa, môi đỏ chon chót.

Loan mắt nhưng muốn làm quen với nàng, nhưng hắn nhìn những món đồ bày ở đó, hắn thấy mình không thể mua được thứ gì. Toàn là những thứ bất tiện. Loan mắt nhưng quay lại hỏi Hải cụt:

– Chú mày muốn mua gì không?

Hải cụt nhún vai:

– Đ.m, mấy thứ này tôi mua làm mẹ gì.

Nói xong, hắn đưa mắt nhìn người con gái:

– À, á... Anh muốn giăng một mẻ lưới chắc?

Loan mắt nhung mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, chú mày đừng có xía vô.
- Yên chí, tôi nhường đàn anh đấy!
- Chú mày đừng đó nhé! Nghe tao đấu rồi học nghe chưa?
- Mất công quá! Phương pháp của tôi là bánh nhất, khoái là nhảy đến chụp liền.

Loan mắt nhung gõ gõ tay lên mặt kính, thiếu nữ ngẩng lên, đôi mắt nàng long lanh như ướt nước, Loan mắt nhung thấy xao động cả lòng. Người con gái hỏi:

- Ông mua gì ạ?

Loan mắt nhung nhìn những món đồ trong tủ hàng, hấn chỉ đại vào một món đồ chơi bằng gỗ.

– Tôi muốn mua thứ này.

Thiếu nữ mau mắn lấy ra:

– Cái này bày ở bàn đẹp lắm, nhất là để trong lồng kiếng.

Loan mắt nhung hỏi:

– Bao nhiêu đó cô?

– Dạ, ông cho xin ba trăm.

Hải cụt ở ngoài xía vào:

– Trời ơi! Cái thứ mắc dịch đó mà ba trăm sao, có một cây, một cái cành giả làm cành hoa đào...

Thiếu nữ vẫn vui vẻ:

– Dạ thưa ông, thứ này người ta làm tuy đơn sơ nhưng không phải là không công phu.

Hải cụt quay sang Loan mắt nhung:

– Anh mua làm chi vậy?

Loan mắt nhung lừ mắt:

– Tôi đã nói với chú trước rồi kia mà, đừng xía vô việc tôi.

Hải cụt vẫn ngoan cố, ca cẩm hết chuyện nọ sang chuyện kia. Nào là mua kẹo làm quái gì....

Loan mắt nhung hỏi cô bán hàng:

– Ở đây cô có băng keo không?

– Dạ có!

– Cô cho thứ nào tốt nhất, tiện thể cho mượn luôn cây kéo.

Hải cụt đặt chiếc tay móc sắt đến cộp một cái lên quầy hàng làm thiếu nữ giật mình. Nàng nhìn vào chiếc tay đó. Loan

mắt nhưng thân nhiên cắt bằng keo, Hải cụt tò mò hỏi:

- Anh cắt bằng keo làm chi vậy?
- Cắt để dán.

Loan mắt nhưng dán chéo hai mẩu băng lại với nhau cầm lên tay. Hấn bỗng nhìn vào mặt Hải cụt nhíu mắt:

- Ở mí mắt chú làm sao vậy?

Hải cụt nhướng mắt lên:

- Có gì đâu?

Loan mắt nhưng làm như quan sát đến đôi mắt của Hải cụt:

- Nhắm mắt lại coi nào!

Hải cụt sờ tay lên mắt mình:

- Có gì đâu.

– Thì cứ nhắm mắt lại.

Hải cụt nhắm mắt, Loan mắt nhung nhanh tay ấn cái băng keo vào miệng hăn. Một tay quặt ra đằng sau khóa cứng tay hăn lại. Hải cụt ú ớ, mở tròn mắt nhìn Loan mắt nhung, miệng hăn không thể mở ra được, bàn tay Loan mắt nhung cứng như sắt trì lấy cánh tay Hải cụt làm hăn đau buốt ở khuỷu tay. Chỉ cần hăn cử động mạnh là có thể sai khớp xương như chơi. Thiếu nữ bưng miệng cười. Loan mắt nhung thản nhiên trả tiền, đi ra:

– Mình sẽ gặp lại nhau và nói chuyện nhiều.

Loan mắt nhung đi kèm một bèn Hải cụt, dìu đi đâu Hải cụt phải đi đó, vì quá đau và miệng bị dán cứng nên Hải cụt đành chịu trận. Bọn con nít thấy lạ

chạy theo la hét om sòm làm cho Hải cụt ngượng chín người.

Loan mắt nhung đưa hấn lên phòng, đẩy vào trong đóng sập cửa lại:

– Ở trông mà nói!

Hải cụt ở phía trong đập cửa rầm rầm, hình như hấn đã gỡ được miếng băng keo ra. Loan mắt nhung quay lưng đi, hấn nghe tiếng Hải cụt la phía sau:

– Anh chơi cha tôi há!

Loan xuống đường, đi bộ lang thang trên những con đường vắng vẻ. Cảnh vật ở đây vô cùng tĩnh mịch, những trái thông khô rơi lộp bộp trên mặt đường. Loan mắt nhung như sống lại thời thơ ấu, khi còn ở Thái Nguyên. Hấn cũng chạy chơi tung tăng trên những cánh đồi thông, nghe tiếng thông reo vi vút.

Trong giây phút này, Loan mắt nhung thấy chán nản tất cả, hẳn không còn thiết gì, hẳn chỉ muốn sống yên phận ở một căn nhà nào đó bên cạnh đồi thông, hẳn sẽ quên hết, những hận thù sẽ tan đi...

Loan mắt nhung chợt nghĩ đến đời sống nhàn hạ. Hẳn sẽ bỏ Sài Gòn để lên đây sống một mình, sống âm thầm, hiền lành Nhưng Loan mắt nhung lại nghĩ đến những người bạn đã từng chia ngọt sẻ bùi với mình, không lẽ mình bỏ chúng sao? Loan mắt nhung mà bỏ đi, đám đàn em bất trị ở Sài Gòn sẽ làm loạn mạnh ai nấy hành động. Những cuộc thanh toán đẫm máu sẽ xảy ra như cơm bữa, tranh hùng xưng bá từng vùng. Loan mắt nhung thở dài.

Loan mắt nhung bỏ con đường nhựa, rẽ vào lối đồi thông. Đứng ở đây, hẳn có thể nhìn thấy một con suối phía dưới,

dòng nước len lách qua những phiến đá ngầm, ven bờ những cánh hoa dại nhiều màu sắc càng làm cho cảnh vật trở nên tươi tốt hơn.

Loan mắt nhắm nghe thấy những tiếng chim hót, âm thanh vang xa. Màu nắng vàng hanh nhạt dần, bầu trời trở nên u ám, và những hạt mưa nhỏ như bụi bắt đầu rơi xuống làm cho cảnh vật như bao phủ một lớp sa mù.

Loan mắt nhắm vượt những bụi nước trên tóc và leo qua một con dốc, xuống gần con suối hơn. Hắn bỗng dừng lại, vì ở phía dưới, trên mặt tảng đá bằng, một người con gái đang đứng trước giá vẽ. Người con gái thật nhỏ nhắn, mặc chiếc áo dài màu xám tro, bên ngoài khoác một chiếc áo len màu đen. Gió làm mái tóc của nàng phất phơ.

Nàng không thấy Loan mắt nhung đang tiến đến phía sau lưng mình. Nàng vẫn chăm chú vẽ, ngọn bút lông chấm vào màu trắng đang vờn vào những nét vẽ bọt nước trắng xóa bên một ghềnh đá.

Loan mắt nhung gỡ chiếc kính râm ra khỏi mắt, hẩn chăm chú nhìn bức tranh sơn dầu, nhìn những dụng cụ của nàng để bừa bãi trên ghềnh đá. Nàng ngừng bút ngắm đi ngắm lại bức vẽ đang dần dần thành hình của mình. Nàng đưa tay lên phủi những bụi nước bám trên tóc mình. Nàng nhìn trời có vẻ bất mãn.

Một con bướm từ trong đôi thông bay ra, nó bay chập chờn quanh quần chỗ nàng đứng. Loan mắt nhung chợt nghe tiếng nàng nói thật trong trẻo:

– Lại đây, đậu xuống đây, bướm ơi!

Con bướm bay chập chờn không chịu đậu vào một nơi nào nhất định. Nàng nhìn theo đôi cánh đẹp của nó. Nàng hồi hộp chờ đợi. Con bướm lượn vòng trên một đóa hoa dại màu tím. Nàng rón rén đến gần. Nàng vẫn không hề biết Loan mất nhưng đứng sau lưng mình...

Loan mất nhưng gỡ mẩu thuốc gắn trên môi xuống. Hắn kẹp vào hai ngón tay, chờ nàng đến gần. Loan mất nhưng búng vệt, mẩu thuốc bắn đi nhanh như một viên đạn trúng vào con bướm làm cho nó ngã lộn xuống cỏ. Nàng giật nảy mình quay phắt lại. Loan mất nhưng mỉm cười bước tới, hắn thản nhiên nhặt con bướm đặt lên tay, tiến đến trước mặt nàng:

– Cô muốn bắt con bướm này?

Người con gái ngược lên nhìn Loan mắt nhung rồi nhìn con bướm đang đập cánh nhẹ nhẹ trong lòng bàn tay hần. Đôi mắt nàng to và đen, ở cuối khóe mắt trái có một nốt ruồi đen nhánh, cũng ở dưới đôi mắt đó có thêm một nốt ruồi khác. Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, chiếc mũi hơi hớn hót phảng phất một nét đẹp Tây phương.

Loan mắt nhung vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

– Tôi bắt giùm cô đó!

Thiếu nữ thật tự nhiên, nàng nhón hai ngón tay cầm vào một cánh bướm đặt sang lòng bàn tay mình. Sau một phút sửng sờ, nàng đã lấy lại bình tĩnh:

– Ông bắn cháy mất cánh nó rồi!

Loan mắt nhưng lúc này mới để ý tới một khoảng cánh cạnh mình con bướm bị cháy.

– Đáng tiếc thật, để tôi búng lại bắt tặng cô con khác vậy!

Thieu nữ nhìn con bướm trong lòng bàn tay mình, tuyệt vọng:

– Ông giết chết nó rồi!

– Đẳng nào thì nó cũng chết, vì cô sẽ mang nó đi ép vào trong sách.

Thieu nữ lắc đầu:

– Không! Tôi thấy màu sắc ở cánh của nó đẹp nên bắt để xem rồi thả ra. Ông không thấy màu xanh ở khoảng cánh này đẹp sao? Đúng là màu hồ thủy!

Loan mắt nhưng ngắm nghĩa bức tranh:

– Cô vẽ đẹp lắm, tôi không biết gì về hội họa, nhưng tôi thấy đẹp.

Thiếu nữ tới bên bức họa lấy một tờ giấy báo phủ lên:

– Đang vẽ thì trời mưa, tôi bức mình hết sức vậy đó.

Loan mắt nhung ngửa mặt nhìn bầu trời u ám:

– Mưa này thì ăn thua gì?

– Ông không thấy mưa làm cho cảnh vật mờ đi như bị phủ sương sao? Màu sắc thay đổi nhiều, tôi bắt đầu vẽ lúc trời nắng hanh.

Loan mắt nhung không biết gì về hội họa, nhưng nghe nàng giải thích có lý nên cũng gật gù:

– Cô nói phải lắm!

Người con gái rất tự nhiên, gặp Loan mắt nhung lần đầu tiên mà nàng đã nói chuyện huyền thuyên. Nàng nói toàn về chuyện hội họa.

Loan mắt nhung hỏi:

– Cô là họa sĩ?

– Chưa, còn một năm nữa tôi mới coi là họa sĩ.

Thiếu nữ nhìn mẫu thuốc lá nằm trong cỏ ngùn khói:

Ông làm cách nào bắt trúng được con bướm kia?

– Tôi búng!

– Búng mà trúng được sao?

– Trúng chứ, tôi muốn búng vào điểm nào là trúng điểm đó!

– Hay nhỉ! Ông làm lại thử xem nào?

Loan mắt nhung nhặt một viên sỏi lên:

– Cô muốn tôi búng vào đâu? Đừng có xa lắm...

Thiếu nữ chỉ đóa hoa hồi nầy con bướm đậu. Loan mắt nhung không cần nhắm, hẩn búng vụt một cái, đóa hoa rụng rơi tả.

Thiếu nữ thán phục:

– Hay quá nhỉ?

Loan mắt nhung mỉm cười nhũn nhặn:

– Tôi chỉ quen tay, tập riết là làm được hết, như cô vẽ vậy... Ô, mà cái trò tiểu xảo này làm sao ví được với hội họa.

Thiếu nữ nghiêng mặt, mái tóc che khuất một bên má làm gương mặt nàng càng trở nên duyên dáng:

– Ông cứ nói vậy, tài búng bách phát bách trúng của ông cũng là một nghệ thuật vậy!

Loan mắt nhung bay bướm:

– Thật hân hạnh cho tôi khi được một người đẹp như cô khen!

Thiếu nữ vuốt tóc, hất ngược ra phía sau, những bụi nước đọng ở đó bung lên như khói. Nàng lại đưa tay lên vuốt những bụi nước trên áo len của mình:

– Tôi mà đẹp cái nỗi gì, ông không thấy tôi đen như lọ lem đây sao?

Loan mắt nhung tán sát:

– Cô nói đúng, cô giống Lọ Lem, mà

cô biết Lọ Lem xinh lắm chứ! Cô không đẹp nhưng cô rất xinh!

Thiếu nữ trợn mắt lên:

– Xinh và đẹp khác nhau sao ông?

– Dĩ nhiên, theo tôi nghĩ thì xinh gồm có cả sự duyên dáng ở trong đó, còn đẹp thì chỉ sự đều đặn, có vẻ hợp lý quá.

Thiếu nữ cười, nụ cười của nàng thật tươi. Loan mắt nhung nhìn thấy một chiếc răng khểnh:

– Chẳng hạn như chiếc răng kia, cả một hàm răng có chiếc răng khểnh làm cho nụ cười của cô tươi hơn...

Thiếu nữ cười giòn, tiếng cười của nàng thật trong:

– Ông nói chuyện vui quá, ông học ở trường nào mà nói hay quá vậy?

Loan mắt nhưng luôn giữ nụ cười trên môi:

– Tại tôi quen nịnh đầm!

Thiếu nữ nhìn Loan mắt nhưng bằng đôi mắt ranh mãnh:

– Thảo nào, nhưng này đừng nịnh tôi đấy nhé, vì tôi không phải là đầm. Ông thấy chứ, tôi mặc chiếc áo dài thuần túy Việt Nam.

– Chính đẹp ở chỗ đó, cô có bao giờ mặc jupe không?

Thiếu nữ lắc đầu:

– Chưa bao giờ, vả lại tôi không thích, tôi thấy chiếc áo dài của mình đẹp nhất thế giới. Giản dị mà không kém phần mỹ thuật.

Thiếu nữ nói chuyện với Loan mắt nhung tự nhiên như đã quen nhau từ thuở nào đến giờ. Loan mắt nhung thấy người con gái này có vẻ cởi mở, lần đầu tiên hẳn gặp mà đã có cảm tình sâu đậm. Chợt nhớ ra mình chưa hỏi tên nàng, Loan mắt nhung tự giới thiệu:

– Suốt từ nãy đến giờ nói chuyện với cô, tôi chưa tự giới thiệu, tôi là Loan...

Thiếu nữ cười trong trẻo:

– Vâng! Tôi cũng quên mất, tôi tên là Đoàn Thị Ngọc Minh. Tên ông nghe như tên con gái, à còn họ của ông là gì?

Từ lâu, Loan mắt nhung không dùng đến họ của mình, mãi hôm nay Minh hỏi, Loan mắt nhung ngần ngại:

– Tôi là Loan mắt... À, Đỗ Quý Loan.

Minh hơi nhúu mày một chút, nàng nhận xét:

– Tôi thấy ông xưng danh tính có vẻ không tự nhiên.

Loan mắt nhắm cúi xuống bứt một cọng cỏ đưa lên môi cắn, hắn không muốn nói thật với nàng, hắn muốn nàng có một cảm tình đẹp với mình. Trong lúc này, nên quên một Loan mắt nhắm sắt máu đi. Loan mắt nhắm thấy lòng mình buồn buồn, tại sao mình lại không có một dĩ vãng trong sạch để nói với nàng một cách mạnh dạn hơn.

Loan mắt nhắm lắc đầu:

– Có gì không tự nhiên đâu, chắc vì cô thông minh quá nên hay nhận xét.

– Lại nịnh đầm rồi!

Trời mỗi lúc mưa một dai thêm,
cảnh vật mờ ảo đẹp như mơ. Minh dọn
dẹp đồ nghề:

– Không thể vẽ được nữa, tôi phải
về, ngày mai tiếp tục.

Loan mắt nhung nhìn đồng hồ:

– Hãy còn sớm quá mà về làm gì vội?

– Không về thì đứng đây làm gì được?

Loan mắt nhung ngần ngại một lát,
rồi đề nghị:

– Tôi có thể mời Minh đi uống với
tôi một ly cà phê được không?

Minh cặp giá vẽ trên tay:

– Được chứ, uống ở đâu?

– Ra nhà thủy tạ!

Loan mắt nhung mang đỡ cho Minh hộp màu. Hai người len lỏi qua đồi thông đi xuống đường. Cả hai đều có vẻ nhàn hạ. Loan mắt nhung nhìn cảnh vật nói:

– Ở đây đời sống thú vị thật, khác xa cảnh sống náo nhiệt ở Sài Gòn.

– Ông ở Sài Gòn lên đây?

Loan mắt nhung gật đầu:

– Mới lên hồi sáng, thấy cảnh đẹp quá nên đi chơi lang thang không ngờ gặp Minh. Duyên kỳ ngộ.

Minh chỉ cười, nàng không nói gì. Một lát, nàng mới nói:

– Tôi cũng mới ở Sài Gòn lên mấy hôm nay.

– Vậy hả, tôi cứ tưởng cô ở đây lâu rồi chứ!

Minh chỉ vào má mình hóm hỉnh:

– Nếu ở đây lâu thì tôi đã có má hồng.

Hai người băng ngang qua con đường. Minh chỉ một cây khô ngay lề đường trước lối dẫn vào nhà thủy tạ:

– Ông biết tên cây này không?

Loan mắt nhưng lắc đầu. Minh giải thích:

– Cây hoa anh đào đó, năm ngoái tôi cũng lên đây vào mùa này, hoa nở đẹp lắm. Năm nay chưa thấy cánh hoa nào.

– Tôi nghe người ta nói năm nay hoa anh đào nở muộn vì trời không lạnh mấy.

Minh đáp:

– Tôi thấy hoa anh đào có nở ở vài nơi.

Về chiều, quán vắng khách, tiếng nhạc thính phòng từ chiếc máy quanh đầu đó nghe nhẹ và êm. Hai người chọn một cái bàn gần khung cửa kính nhìn ra hồ mờ mờ mưa bụi. Minh kéo co chiếc áo len, ngồi chống cằm tư lự nhìn ra cửa kính:

– Phong cảnh tuyệt vời ông nhỉ? Ước gì tôi được ở đây hoài...

Người hầu bàn tới, Loan mắt nhung hỏi:

– Minh uống cà phê nhé!

– Anh uống gì Minh uống thứ đó.

Nói xong, Minh mới chợt nhận ra mình vô tình thay đổi cách xưng hô. Loan mắt nhung nhìn Minh tủm tỉm cười:

– Cứ xưng hô như vậy nhé, mình sẽ thấy thân mật hơn.

Minh úp sấp bàn tay lên mặt bàn, bàn tay nàng có những móng dài mọc mọc. Tự nhiên, Loan mắt nhung ao ước được cầm bàn tay đó, cầm một chút thôi. Lòng hấn trở nên háo hức. Trong đời, Loan mắt nhung từng được ôm ấp gái đẹp trong tay. Hấn muốn điều đó thật dễ dàng. Nhưng không biết tại sao khi ngồi trước mặt Minh, Loan mắt nhung lại thấy e dè và ngại ngùng.

Loan mắt nhung chợt nghĩ đến Dung. Nếu không có vụ Thanh Italy thì chắc chắn người ngồi trước mặt Loan mắt nhung không phải là Minh, Dung sẽ ngồi đó.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra đêm qua

ở Sài Gòn, Loan mắt nhắm chột thấy thẳng thốt.

Sự việc có thể xảy ra một cách nhanh chóng đến thế sao? Thanh Italy tự tử chết, Dung bỏ về, và bây giờ Loan mắt nhắm lại ngồi đối mặt một cô gái đẹp tên Minh. Nàng trong sáng quá, không biết nàng có ảnh hưởng gì tới đoạn đường mình sẽ đi qua không?

Những ngón tay của Minh gõ nhẹ trên mặt bàn:

– Anh nghĩ gì đó anh Loan?

Loan mắt nhắm chớp mắt:

– Không, có nghĩ gì đâu!

Minh lại mỉm cười, để lộ chiếc răng khểnh. Loan mắt nhắm nhìn vào đó, nhìn vào hai nốt ruồi của nàng trên mặt, nốt ruồi thương phu trích lệ.

Hai phin cà phê được mang ra. Loan mắt nhung thuốc lá lên môi và bật lửa, hần khum bàn tay che gió:

– Minh không phải người trên này?

Hắn chợt nhớ ra mình đã hỏi nàng câu đó. Nhưng Minh sẵn sàng trả lời:

– Dạ. Minh lên ở đây ít lâu thôi, có lẽ qua Tết thì về. Nhà Minh ở Sài Gòn, anh cũng ở Sài Gòn lên đây?

Loan gật đầu. Ngồi đối diện Minh, tự nhiên Loan mắt nhung thấy mình lúng túng. Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có thái độ như vậy. Về sắc đẹp, Minh không phải là người con gái đẹp nhất mà Loan mắt nhung đã gặp. Hắn đã từng gặp nhiều gái đẹp từng chung chạ với họ. Loan mắt nhung thấy mình không hề có thái độ đó, hắn dừng dừng.

Nhìn vào đôi mắt của Minh, đôi mắt thật trong sáng và dễ thương. Đôi mắt đó luôn luôn mở to ngơ ngác. Nàng nhìn ra ngoài cửa kính, trên mặt hồ mờ ảo như có một lớp sương mù bao phủ, nàng không nhìn rõ bờ bên kia. Hơi lạnh tê tái làm Minh phải kéo cao cổ áo lên:

– Minh lạnh?

Nàng gật đầu, không trả lời vào câu hỏi:

– Cảnh đẹp quá! Mỗi năm Minh lên đây một lần, đều đặn mấy năm trời nay rồi!

Loan mắt nhưng nhắc phin cà phê ra, hẩn mức đường cho vào ly của Minh khuấy đều:

– Anh mới lên đây lần đầu tiên!

– Còn những Tết trước anh ở đâu?

Loan mắt nhung lắc đầu:

– Những Tết trước...

Hắn không biết nói gì, không lẽ lại kể lể với nàng về dĩ vãng của mình. Dĩ vãng khốn cùng của hắn. Minh hỏi tiếp:

– Anh đi làm chưa?

Loan mắt nhung trả lời:

– Không làm gì hết!

Minh cười nhẹ:

– Chắc hẳn anh là con nhà giàu?

– Không giàu cũng chẳng nghèo.

Loan mắt nhung trả lời lơ lửng, hắn mời Minh:

– Em uống đi chứ!

Minh nhắc ly cà phê lên, hơi cà phê từ ly bốc lên thơm ngát, đôi mắt của nàng hình như trong sáng hơn. Nàng uống một hớp nhỏ rồi đặt ly xuống bàn:

– Ngon tuyệt, lần đầu tiên Minh uống cà phê đây. Đêm nay chắc lại không ngủ được.

Loan mắt nhắm ngời thu hai tay vào lòng:

– Trời lạnh như vậy ngủ mới tuyệt diệu chứ! Minh lên đây ở nhà ai?

– Nhà một bà cô! Còn anh?

– Khách sạn!

– Khoái nhỉ, Minh chưa ở khách sạn bao giờ!

Loan mắt nhắm nhìn Minh tủm tỉm cười:

– Bao giờ Minh lấy chồng, đi hưởng tuần trăng mật, Minh sẽ ở khách sạn với chồng!

Minh cười khúc khích:

– Chắc còn lâu lắm anh ạ!

Hai ly cà phê với dần, trời sâm sẩm tối. Minh nhìn ra ngoài trời:

– Minh phải về, muộn rồi đó!

Loan mắt nhung rụt rè như một gã con trai lần đầu tiên tiếp xúc với gái:

– Nếu có thể được, Minh cho phép mời Minh đi dùng cơm tối luôn.

Minh đứng dậy:

– Để lần khác, Minh phải về. Minh sợ cô chờ!

Hai người ra khỏi quán, trời hình như lạnh hơn hồi nãy. Minh chợt hỏi:

– Anh còn ở lại trên này bao lâu?

– Còn tùy!

– Vậy thì chúng ta sẽ gặp lại nhau, ngày mai em vẫn về ở chỗ cũ.

Trời về chiều, không khí mỗi lúc một lạnh hơn. Loan mắt nhắm nhìn thấy sương mù bắt đầu xuống. Minh đi cạnh hắt nàng thật nhỏ bé. Hắt muốn choàng tay qua vai nàng nhưng không hiểu sao hắt lại ngần ngại. Loan mắt nhắm chưa từng đi với người con gái nào trong khung cảnh như buổi chiều hôm nay. Nàng trong sáng như một giọt sương buổi sớm mai. Loan mắt nhắm có cảm tưởng nếu như mình không khéo léo thì giọt sương đó sẽ tan ra... Thốt

nhiên, Loan mắt nhung thấy lo sợ, hẩn nhìn sang Minh, nàng vẫn còn đó. Buổi chiều cao nguyên đang xuống dần...

– Anh sẽ đưa em một quãng đường.

Minh dạ nhỏ, giọng nàng trầm ấm. Loan mắt nhung cảm thấy lòng mình náo nức. Bây giờ hẩn chỉ còn nghĩ đến nàng, ao ước một đời sống bình thản. Hẩn muốn quên đi đời sống tàn bạo của mình, đời sống đầy bất trắc của một kẻ giang hồ. Một đời sống bình thản với ánh mắt nhìn tha thiết đó.

– Anh! Anh đang nghĩ gì đó?

Loan mắt nhung chớp mắt, hẩn nhìn xuống bước chân mình:

– Anh đang nghĩ đến đời sống của anh.

– Đời sống anh làm sao?

Loan mắt nhung thở dài nhìn Minh với ánh mắt thật buồn. Hấn nghĩ bụng chẳng nên cho nàng biết rõ về mình. Hấn lắc đầu mỉm cười:

– Đời sống của anh hả? Không có gì khác lạ hết, anh không thích đời sống đó, anh muốn có sự thay đổi...

Minh trở nên bối rối khi nghe Loan mắt nhung nói đến câu đó, nàng hồi hộp, có một sự gì sẽ xảy ra sau câu nói đó chẳng? Nàng liếc nhìn sang Loan mắt nhung. Khuôn mặt hấn bình thản trở lại. Hấn hút thuốc lá liên miên, hấn búng những mẩu thuốc thừa xuống dốc đồi.

Ở dưới đó là thành phố, đèn giăng mắc làm thành những đám sáng huyền ảo, gió cao nguyên lạnh se sắt. Hai người

nghe rõ cả tiếng gió rít trên đồi thông.
Minh nói nhỏ:

– Chết! Muộn quá rồi!

– Nhà em ở gần đây rồi?

Minh chỉ ra cuối đường, sương mù bao phủ nên Loan mắt nhung không nhìn rõ. Hắn chỉ nhìn thấy một đốm sáng mà hắn đoán chừng là một biệt thự nào đó. Hai người đi đến gần, ngôi biệt thự xinh xắn chênh vênh trên sườn đồi rõ dần.

Giọng Minh buồn bã:

– Nhà em đây rồi!

Hai người dừng lại trước cổng, ngôi biệt thự ở lùi lại phía trong, một vườn hoa trong khu vườn nhỏ. Loan mắt nhung buột miệng:

– Nhà em đẹp quá ải!

– Có phải nhà em đâu, em ở nhờ đây chứ!

Minh nhoén miệng orời, nàng lùa tay vào phía trong mở then cửa, nàng lách mình vào trong. Loan mắt nhung đưa hộp màu qua cửa, Minh đỡ lấy, khuôn mặt nàng nhìn nghiêng mờ mờ bóng tối. Loan mắt nhung nhìn thấy chiếc răng khểnh của nàng ẩn dưới nụ cười. Thốt nhiên, Loan mắt nhung đưa tay vuốt nhẹ lên đôi má mịn màng của nàng:

– Anh về nhé!

– Dạ, mai mình gặp lại nhau.

Loan mắt nhung quay lưng đi. Hấn mỗi thêm một điều thuốc lá. Khi hấn ngoái đầu nhìn lại căn biệt thự, nhà nàng đã biến mất trong sương mù. Hấn nghe

thấy tiếng gió vi vút thổi suốt trên con đường đồi. Hấn đi lần xuống thành phố...

Loan mắt nhung kéo cao cổ áo blou-son, hấn thấy tâm hồn mình dâng lên một niềm vui khó tả. Hấn huýt sáo miệng một bản nhạc quen thuộc.

Loan mắt nhung về đến khách sạn thì thấy Hải cụt đang ngồi bó gối, quần mền trên giường hút thuốc lá vệt. Cái gạt tàn đầy ắp mẩu thuốc thừa. Loan mắt nhung hỏi:

– Chú mày không đi chơi à?

Hải cụt lắc đầu:

– Lạnh thấy mẹ!

Loan mắt nhung kéo mền ra khỏi người Hải cụt:

– Xuống phố đi ăn, làm cứ như rét lắm ấy!

Hải cụt leo xuống khỏi giường, cầu nhàu:

– Rét bỏ cha!

Loan mắt nhắm sửa soạn lại đồ đạc bữa bãi trong phòng:

– Mình còn thiếu ít đồ lật vặt, phải xuống mua gấp mới được, muộn quá quán đóng cửa mất.

Hải cụt vừa mặc quần áo vừa hỏi:

– Mình thiếu cái gì?

– Thuốc đánh răng, bàn chải, khăn mặt, xà bông chẳng hạn.

Hải cụt đã mặc xong quần áo:

– Tôi chưa bao giờ đánh răng.

– Chú mày miệng thối như cái cầu tiêu, gái nào thèm mê!

– Vậy mà gái nó mê đó, mấy con chiêu đãi viên ở Sài Gòn mê thấy mẹ. Tôi nói dối tôi làm con anh!

Hai người ra khỏi khách sạn. Hải cụt hỏi:

– Mình đi mua đồ ở đâu?

Loan mắt nhung chỉ ra chợ Hòa Bình:

– Ngoài đó!

Hải cụt bỗng cười khanh khách:

– Lại đến hàng con nhỏ hồi nãy hả?

Loan mắt nhung gật đầu. Hải cụt tiếp:

– Hồi chiều anh đi đâu, tôi thấy con nhỏ biến luôn.

– Đừng ăn nói bậy bạ, cuốn băng keo tao còn trong túi đây này.

Hải cụt sờ lên bộ ria loe ngoe:

– Bận sau mà anh còn chơi tôi cái mừng đó, xin lỗi anh, tôi sẽ chơi lại anh hết mình liền.

Loan mắt nhung mím cười:

– Tao có cấm mày chơi lại tao đâu.

Loan mắt nhung ra tới quán, cô gái đang sửa soạn đóng cửa hàng. Nhìn thấy mặt Hải cụt, nàng bưng miệng cười. Hải cụt ngượng ngùng, thôi Loan mắt nhung một phát:

– Thấy chưa! Anh làm mất mặt tôi, tôi còn làm gì nổi nữa.

Thẹn quá hóa cộc, Hải cụt trùng mắt nhìn thiếu nữ:

– Cười gì mà cười hoài vậy?

Thiếu nữ không ngán, nàng chỉ tay lên đôi môi thắm hồng của mình ra hiệu hỏi:

– Cái băng keo của ông đâu rồi?

Hải cụt làu bàu trong miệng:

– Anh hại tôi anh thấy chưa? Anh đểu, anh muốn làm đại lý độc quyền mà, anh sợ tôi giành mất của anh nên anh hạ tôi trước.

Thiếu nữ bĩu môi:

– Còn lâu ông ời!

Loan mắt nhung mỉm cười không nói gì. Thiếu nữ hỏi:

- Ông mua gì nữa không?
- À! Tôi mua ít đồ vặt vặt.

Hải cụt nham nhở:

– Tôi cũng cần mua thuốc đánh răng, có thứ thuốc nào tốt nhất cô bán cho tôi, đừng có cay mới được.

Thiếu nữ liếc Hải cụt:

- Thuốc đánh răng mà cay?
- Cay thấy mẹ, tôi chưa bao giờ đánh răng hết!

Loan mắt nhung kê ngang một câu:

– Có thuốc nào đánh khỏi bệnh thối mồm thì cô bán cho anh ta!

Thiếu nữ lại bùng miệng cười ngặt nghẽo. Hải cụt đá ngầm Loan mắt nhung:

– Đó cô coi, ở trên đời này có kẻ nào đều hơn tên này không? Hấn muốn hạ tôi, hấn mết cô nên sợ tôi giành mất.

Thiếu nữ vẫn vui vẻ, nàng bạo dạn như con trai. Nàng lấy một tuýp kem đánh răng đặt lên mặt kiếng:

– Thứ này đánh khỏi bệnh thối mồm, tốt nhất nước đó!

Hải cụt không ngờ nàng lại a tòng với Loan mắt nhung kê mình một câu nặng như vậy. Hấn trả đũa:

– Cô chơi tôi đấy phải không? Tôi chơi lại đừng có than trời!

Thiếu nữ đỏ mặt, đôi má của nàng càng hồng thêm. Nàng đẹp lồ lộ. Loan mắt nhung nhìn Hải cụt:

– Cô cho thêm ít đồ vật vĩnh nữa, xà bông, bàn chải, khăn mặt...

Sau khi mua bán xong, Loan mắt nhưng kéo Hải cụt đi ăn. Đêm lặng lẽ trôi qua, đi lang thang ngoài phố mãi không còn gì để xem, Loan mắt nhưng muốn ngồi yên một chỗ để nghĩ đến Minh. Hấn trở nên ít nói. Hải cụt ngáp vặt:

– Mới lên chưa được một ngày đã chán quá rồi, tôi muốn về Sài Gòn.

Trái lại, Loan mắt nhưng muốn ở lại. Hấn khoác một tay lên vai Hải cụt thân mật:

– Chú mày có biết chỗ nào đi chơi không?

Hải cụt chợt nhớ ra:

– Mình đi nhót nghe anh!

– Đi nhót ở đâu?

Hải cụt chỉ ra phía chợ Hòa Bình:

– Tiệm nhót đó, thụt xuống phía dưới chợ!

Loan mắt nhung kéo Hải cụt tới:

– Thì đi!

Chưa vào tới vũ trường, Hải cụt đã ba hoa:

– Mỗi đứa chúng mình sẽ cấp một em ca ve về, tôi có khiếu tán bọ này hơn là bọ con nhà lành.

Loan mắt nhung mỉm cười:

– Tôi sẽ nhường phòng cho chú!

– Còn anh?

Loan mắt nhung lắc đầu:

– Không có tôi!

Sàn nhảy ở đây không rộng lắm. Những bản nhạc lại nối tiếp nhau trầm trầm, khác hẳn với không khí dancing náo nhiệt ở Sài Gòn. Loan mắt nhưng lững thững đi vào ngồi ở chiếc bàn phía trong cùng, Hải cụt đi theo.

Những con mắt đổ dồn về phía hai người, nhất là cánh tay có móc sắt của Hải cụt. Hấn bực mình kêu Loan mắt nhưng:

– Đ.m, bọn này ghen mình.

Loan mắt nhưng lừ mắt:

– Chú đừng lộn xộn.

Loan mắt nhưng ngồi lăm lỳ uống rượu, hấn không biết nhảy. Hải cụt biết tính đàn anh nên một mình bước ra sàn nhảy.

Ngồi bên ly rượu một mình, Loan mắt nhung càng nghĩ nhiều về Minh. Hình ảnh của nàng lúc này phóng lớn trong đầu hấn nàng trong sáng như một giọt sương sớm mai, đôi mắt tròn tỏ ngơ ngác. Loan mắt nhung thấy hơi buồn, hấn nghĩ đến thân phận mình, một tên trùm du đảng sống ngoài vòng pháp luật. Hấn quả thiếu thốn điều kiện để làm người yêu của một người con gái con nhà lành...

Loan mắt nhung thở dài. Hấn nhìn xuống bộ quần áo lịch sự mà hấn đang mặc trên người. Bộ quần áo này đầu đã đủ, hấn quá thiếu thốn.

Dàn nhạc vừa chơi một bản nhạc của Đoàn Chuẩn Từ Linh, bản nhạc mà đã một lần nào đó Loan mắt nhung đã nghe Dung hát nho nhỏ: “Gửi gió cho mây ngàn bay, gửi bướm đa tình về hoa...

Gửi thêm ánh trăng... màu xanh lá thư...”

Loan mắt nhắm nhưng lẩm nhẩm hát theo, hắt khép mắt lại, như cố nuốt tiếng nhạc cho thấm vào trong tận cùng đầu óc của mình, hắt nhắm mắt lại. Loan mắt nhưng thoáng ngửi thấy một mùi thơm dịu dịu phất qua mũi mình, chiếc ghế nệm lún xuống. Một bàn tay mềm, dịu dàng đặt lên cánh tay mình. Loan mắt nhưng mở bừng mắt ra, một khuôn mặt con gái mờ mờ trong bóng tối kê sát mặt hắt, giọng nói của nàng thật dịu dàng:

– Sao anh buồn vậy anh?

Loan mắt nhưng thở khói thuốc vào mặt nàng và mỉm cười:

– Ngồi một mình nghe nhạc khoái hơn.

Tiếng cười của thiếu nữ trong trẻo:

– Anh lãng mạn quá, nhảy với em một bản đi!

Loan mắt nhung lắc đầu:

– Anh không biết nhảy!

– Không biết nhảy mà vào đây?

– Anh nói thật, có ngồi với anh ở đây thì ngồi. Anh trả tích kê cho em...

Người con gái ngoan ngoãn ngả đầu trên vai Loan mắt nhung. Bản nhạc dứt, ở bàn bên cạnh ba người thanh niên trở lại chỗ ngồi. Họ nói chuyện ồn ào, bốc hốt mấy cô cave một cách hỗn xược. Chúng nhìn sang Loan mắt nhung đang ngồi, Loan mắt nhung lơ đi như không thấy.

Hải cụt cũng về chỗ ngồi, hắn có vẻ bức mình khi thấy bọn con trai nhìn đàn

anh của mình một cách ngổ ngáo, hấn để chiếc tay sắt đánh cộp một cái lên mặt bàn làm vỡ luôn mặt kính. Ba gã con trai giật mình vội quay đi nơi khác.

– Đ.m, tụi nó, đàn anh cho phép em móc mắt tụi nó ra coi chơi!

Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn Hải cụt:

– Thôi mà, mày để tao yên!

Bọn con trai thấy dáng điệu dữ dằn của Hải cụt nên cũng ớn ớn. Họ chụm đầu vào nhau nói chuyện. Cô cave nhìn Hải cụt rồi hỏi nhỏ Loan mắt nhưng:

– Bạn anh đấy hả?

– Đàn em của anh đó!

– Em trông hấn dữ dữ là...

Loan mắt nhung lại ngồi im lặng. Hẳn lơ đãng hút thuốc lá, nghe nhạc, hẳn phớt lờ như không thèm để ý đến bọn con trai đang lén theo dõi mình.

Cô cave kêu Loan mắt nhung:

- Sao họ nhìn anh quá kìa?
- Mặc kệ họ.

Loan mắt nhung im lặng một lát rồi hỏi:

- Em ở đây lâu chưa?
- Ba bốn năm nay.
- Bọn này có thường hay nhảy nhót ở đây không?
- Hình như ở Sài Gòn mới lên đây mấy hôm nay. Hôm qua em có nghe họ nói chuyện với nhau. Dân này có vẻ con nhà giàu, họ có xe hơi...

Mọi người lại ra piste... Cô cave tính chạy bàn, Loan mắt nhưng liền giữ lại:

– Không đi đâu hết, anh giữ độc quyền em đêm nay.

Thiếu nữ tròn mắt nhìn Loan mắt nhưng:

– Không được đâu, em phải về!

Loan mắt nhưng thản nhiên móc túi lấy ra xấp bạc:

– Đủ không?

Thiếu nữ nhìn xấp giấy trăm dày cộm, nàng lưỡng lự:

– Nhưng em...

– Nhưng em làm sao?

– Em trót hẹn rồi...

Loan mắt nhung móc thêm một nắm tiền nữa:

– Đủ không?

Cô cave cười:

– Cám ơn anh, em có hẹn thật, nếu đi với anh, em hết làm ăn ở đây!

Loan mắt nhung bĩu môi:

– Em nói anh nghe lạnh xương sống.

– Em nói thật đó, em khuyên anh cũng chẳng nên dính vào làm gì!

– Nhân vật nào mà kinh khủng quá vậy?

Nàng trả lời lơ lửng:

– Lát về anh sẽ biết.

Loan mắt nhung lại ngồi im, hẩn hút

thuốc lá luôn miệng. Thiếu nữ nhặt đồng tiền ném bừa bãi trên bàn nhét vào túi Loan mất nhưng:

– Anh giận em đấy à?

– Không!

Loan mất nhưng để ý thấy Hải cụt vừa nhảy vừa khiêu khích ba gã thanh niên kia. Bọn kia lại có vẻ sợ sệt. Loan mất nhưng nghĩ bụng mình phải can ngay mới được.

Hải cụt nhảy một vòng, hấn xoay người, cái móc sắt của hấn làm như vô tình móc vào cổ áo một gã con trai, kéo rách toạc.

Gã con trai quay lại:

– Ơ hay, ông này!

Hải cụt buông cô vũ nữ ra:

– Lỡ rồi, xin lỗi có được không?

Ba gã con trai đứng vây quanh Hải cụt. Hải cụt thủ thế:

– Xin lỗi không cho phải không?

Loan mắt nhung vội vàng đứng bật dậy như một chiếc lò xo, mẩu thuốc trong tay hất bắn vào mặt Hải cụt:

– Hải! Tao bảo thôi!

Loan mắt nhung đã nhảy vào giữa đám, đứng đối diện ba gã con trai:

– Thằng em tôi vô ý, mong các anh thứ lỗi.

Nhìn thân hình cao lớn dênh dàng của Loan mắt nhung, nhìn Hải cụt hăm hăm đứng sau lưng hất, bọn con trai hơi ớn. Gã rách áo nói:

– Ông ấy cứ muốn gây với bọn tôi hoài, mấy lần rồi đạp vào chân tôi, tôi đâu có nói gì.

Loan mắt nhưng quay lại, đẩy vào vai Hải cụt:

– Về chỗ ngồi đi, để tao nói chuyện!

Trong bao nhiêu trận đụng độ, Hải cụt không bao giờ cãi lời Loan mắt nhưng. Hắn luôn nghiệm thấy sự hòa hoãn của gã đàn anh này đều có kế hoạch. Hải cụt lảng lạng về chỗ, bọn con trai thấy Loan mắt nhưng điều khiển Hải cụt một cách dễ dàng nên cũng vì thế.

Loan mắt nhưng ăn nói hết sức nhã nhặn, khiến ba gã con trai càng trở nên mến phục, gỡ cho chúng khỏi phải đánh nhau với Hải cụt, mà chúng đoán chắc rằng khó thắng nổi.

Loan mắt nhung vỗ vai gã đứng cạnh mình:

– Thôi nhé. Anh em cả, bỏ qua đi!

Gã con trai tự giới thiệu:

– Tôi là Hoạt, hai người bạn của tôi là Minh và Thuận, chúng tôi lên Đà Lạt nghỉ.

Họ kéo Loan mắt nhung ra bàn mình ngồi, mời Hải cụt và cô vũ nữ sang luôn. Bọn chúng làm lành với Hải cụt:

– Mình chưa biết nhau thì thôi, khi đã biết nhau...

Hải cụt lăm lỳ, hẩn uống rượu, hút thuốc lá, hẩn không nói một lời nào.

Vũ trường vắng, ba gã con trai giành trả tiền. Loan mắt nhung đứng dậy, cặp cô cave theo, nàng nhìn quanh hốt hoảng:

– Không được đâu anh!

Hải cụt biết ý đàn anh, hấn đứng ngay sau lưng nàng, chiếc móc sắt kè kè bên cạnh làm nàng thấy ớn ớn ở lưng. Nàng đành đi theo Loan mắt nhung. Ra khỏi vũ trường, nàng hỏi:

– Anh đưa em đi đâu đây?

– Về khách sạn của anh!

Nàng nhìn Hải cụt đi sau lưng mình, nàng rung mình. Ngoài Loan mắt nhung và Hải cụt ra, nàng có cảm tưởng đang bị theo dõi. Nàng nói như van lạy Loan mắt nhung:

– Van anh, không được đâu!

– Tại sao không được?

– Tại em không làm nghề này bao giờ.

Loan mắt nhung lặng lẽ cười:

– Anh chỉ cần đưa em đến khách sạn thôi...

– Nhưng nhà em không ở khách sạn.

– Khách sạn chỗ anh ở, em chỉ đến đó thôi, anh muốn biết xem ai sẽ ra tay.

Cô cave hốt hoảng:

– Nguy hiểm lắm, anh mới lên nên anh chưa biết.

– Bởi vậy anh mới cần biết.

Loan mắt nhung châm một điếu thuốc lá. Hắn cũng có cảm tưởng có người theo dõi. Thiếu nữ đứng dừng lại:

– Em không đi đâu, em không muốn rắc rối.

Trời đã khuya, đường phố vắng bóng người. Từ phía đầu đường đằng kia, hắt thấy hiện ra một bóng người cao lớn. Hắt đi lại gần, dưới ánh đèn đường, chiếc áo blouson da của hắt lấp loáng.

Hải cụt cụt quay lại phía sau, ở đó thêm một bóng người nữa. Loan mắt nhưng vẫn bình tĩnh như không. Hắt quay lại hỏi cô cave:

– Những thằng đó phải không?

Thiếu nữ hốt hoảng:

– Em sợ lắm!

– Tại sao?

– Anh muốn đi với em phải cho bọn này biết trước.

Loan mắt nhưng cười, hai tay xoa vào nhau:

– À, thì ra mấy thằng ma cô, xong rồi!

Hai gã con trai đã đến gần, thêm hai tên nữa cũng mà blouson da hiện ra, chúng từ đường hẻm hai bên đường. Hết thấy bốn thằng, chúng đã bao vây ba người vào giữa.

Một tên đến trước mặt cô vũ nữ:

– Em đi đâu vậy?

Thiếu nữ luống cuống:

– Anh này đưa em về!

– Về đâu?

Loan mắt nhung bình thản đỡ lời nàng:

– Cô ấy về khách sạn với tôi đó, các anh muốn gì?

Gã con trai mặc áo blouson da thọc tay vào túi áo:

- Xin lỗi, con bé này là vợ của tôi.
- Vậy hả? Có giá thú không?

Gã con trai gầm lên:

- Cho chú mày biết tay!

Nhưng gã chưa kịp rút tay khỏi túi, mẩu thuốc đỏ rục từ ngón tay Loan mất nhưng đã bắn vút vào giữa mặt hắn, hắn buông tay ôm lấy mặt. Con dao bấm rơi xuống đường.

Nhanh như chớp, Loan mất nhưng xoay người nửa vòng, tung một gót chân vào giữa mặt hắn. Người hắn tung lên ngã bật ngựa ra sau, lăn trên con dốc.

Hải cụt thấy Loan mất nhưng động thủ liền ra tay. Hắn vung bàn tay sắt một

vùng rộng, làm ba gã dạt ra.

Loan mắt nhung nháy xỏ đến một tên đứng gần mình, gã này đã móc dao ra khỏi túi, con dao bấm bặt lưỡi:

– Không dễ đâu em ơi!

Gã con trai mặc áo blouson da cười những tiếng cười ngắn, hai hàm răng rít vào nhau cay nghiệt:

– Lần này mày bỏ xác con ạ!

Gã rút con dao trước mặt, lưỡi dao phản chiếu ánh điện lấp loáng. Loan mắt nhung thấy không coi thường gã này được. Theo kinh nghiệm, những thằng sử dụng dao chém không đáng ngại bằng bọn sử dụng “poa-nha¹”. Chém chỉ bị thương, khó chết hơn đâm.

Loan mắt nhung vội quần chiếc áo

¹ le poignard: dao găm.

mưa vào tay trái. Gã con trai chồm tới, lưỡi dao hắt thọc thẳng xuống bụng, Loan mất nhưng khom người xuống, đưa chiếc áo mưa ra đỡ. Con dao đâm trượt làm rách một khoảng áo. Loan mất nhưng nhảy tung người lên, tránh sang một bên. Săn đà gã con trai đang cúi về phía sau, Loan mất nhưng chém một cú mép bàn tay xuống gáy hắn, nhưng nhát chém không trúng đích, chỉ trúng vào bả vai, gã con trai không hề hấn gì.

Gã con trai đứng phắt dậy, Loan mất nhưng lại phải xoay nửa vòng, đối diện với hắn. Gã tung con dao chuyển sang bên kia:

– Mày khá lắm con ạ!

Cô cave thoát ra khỏi vòng chiến, nàng men theo bờ tường đi xa dần đám hỗn chiến. Nàng thở hổn hển. Trời lạnh

như cắt da mà mồ hôi nàng rịn ra trên trán. Nàng bỗng giật bắn người lên, khi một tên áo blouson da bị Hải cụt đá tung người lên, ngã chúi xuống chân nàng. Nàng để ý thấy trán hấn bị một nhát rạch dài, máu ứa ra đầm mặt.

Bàn tay sắt của Hải cụt vung lên lấp loáng, tấn công tới tấp địch thủ. Gã cầm dao đang chống cự với Hải cụt lùi dần. Hấn chạy nấp sau một cái cột điện, bàn tay sắt của Hải cụt đập đến chát vào cột điện, nháng lửa.

Loan mắt nhung nghe tiếng cười gằn của bạn, hấn biết bạn đang thắng thế. Nhanh như chớp, Loan mắt nhung thọc tay vào túi cầm chiếc bật lửa zippo nằm gọn trong tay hấn, gã con trai chẳng hề hay biết.

Hai gã bị thương lồm cồm bò dậy. Gã bị Loan mất mắt nhưng ngã lăn xuống đất dụi mắt, càng dụi gã càng thấy cay mắt. Gã biết mình không thể tiếp sức đồng bọn được nữa. Gã lui nhanh vào con hẻm, gã luôn ra phía sau. Cô cave men dần sát bờ tường, nàng toan ù té chạy thì một bàn tay từ trong hẻm nhỏ vươn ra, cặp lấy cổ nàng. Nàng không kịp kêu, nàng nghe tiếng thở hổn hển của gã con trai:

– Mày chết con ạ!

Nàng van lạy:

– Lạy anh, chúng nó bắt em!

– Không cần biết, về đã rồi tính sau!

Hắn lôi nàng tuốt vào con hẻm nhỏ.

Gã bị Hải cụt phạt trúng trán, ôm lấy mặt lùi dần đi. Máu ra ướt đầm hai bàn tay.

Còn lại hai tên, hắc hơi luống cuống, tên đang giao chiến với Hải cụt chạy vòng quanh cột đèn, hắc không còn trả nổi đòn. Hải cụt tấn công tới tấp, hắc hung dữ như một con gấu, bàn tay sắt của hắc chém vun vút, thỉnh thoảng đập nhảm vào cột điện, gây tiếng va chạm dữ dội, tóe lửa, làm gã con trai mất tinh thần. Chiếc móc sắt phạt ngang, móc trúng vào sau cổ áo kéo rách toạc. Gã thấy lưng mình bỏng rát.

– Ồi chết tôi rồi!

Gã nhào người về phía trước tránh đòn kế tiếp. Nhưng một mũi giày đã móc ngược lên cầm gã, gã ngã chúi vào tường ngất đi.

Đằng này, Loan mắt nhung đã lừa thế ném một phát trúng ngay trán gã con trai làm hắc loạng choạng.

Hải cụt nhảy tới phía sau, cánh tay sắt chặt trúng bàn tay cầm “poa nha” của gã, con dao rời khỏi tay, rơi xuống đường gây tiếng động. Loan mắt nhưng nhảy đến chụp cổ gã xách lên:

– Tại sao tụi bây đón đường đánh tụi tao?

Gã con trai thở hỗn hển, gã không nói nổi. Hải cụt thọc thẳng bàn tay sắt vào bụng gã:

– Nói mày!

Gã cúi gập người xuống, nhắm mắt:

– Ủi da!

Chiếc móc sắt của Hải cụt đưa lên, gi vào mặt hắn:

– Nói ngay, không tao rạch nát mặt mày ra bây giờ!

Đôi mắt kinh hoàng của hắn mở to, mồ hôi đầm mặt.

Gã áo blouson da không thể lì lợm với bàn tay sắt của Hải cụt. Hắn mất bình tĩnh khi móc sắt lạnh ngắt móc vào lỗ mũi hắn:

– Tao mà móc một cái, mày bay lỗ mũi luôn.

Gã rên rĩ:

– Xin hai anh, đàn em chỉ làm theo lệnh!

Loan mắt nhung đưa mắt nhìn Hải cụt:

– Lệnh ai?

Hải cụt hích mạnh mũi nhọn, gã con trai phải rướn cổ lên rên rĩ:

– Dạ đảng trưởng!

Loan mắt nhung ra hiệu cho Hải cụt nường tay, gã con trai thấy thoải mái. Loan mắt nhung xô hẳn vào tường:

– Mà nói lão chết mẹ đẩy con ạ!

Gã con trai thở hổn hển:

– Đảng trưởng blouson da sai em phải hạ hai anh!

Hải cụt cười gằn:

– Cái đảng tép tôm của tụi bây mà dám chọc hai tổ sư Loan mắt nhung và Hải cụt à?

Gã blouson da tròn mắt nhìn hai người. Gã có nghe đến tay tổ sư anh chị là Loan mắt nhung tung hoành ở Sài Gòn. Nay người đó lại xuất hiện ở xứ Đà Lạt bé nhỏ này sao? Gã rụt rè hỏi Hải cụt:

– Anh là Loan mắt nhung à?

Hải cụt chỉ vào Loan mắt nhung:

– Ngu! Người đẹp trai nhất này mới là Loan mắt nhung, còn tao là Hải cụt, “gác-đờ-co” [garde du corps: vệ sĩ.] của anh.

Gã blouson da có vẻ sợ sệt. Hải cụt làm bảnh:

– Bây giờ để em cho nó một cái theo làm kỷ niệm nhé anh!

Gã blouson da hoảng hồn, quay lại phía Loan mắt nhung lạy như tế sao:

– Trăm lạy anh, quả thật đàn em không biết gì hết, đàn em chỉ làm theo lệnh, mong đàn anh tha thứ cho.

Loan mắt nhung lừ lừ nhìn gã:

– Mày về nói với đảng trưởng mày tổ chức đón tiếp chúng tao, thân phận tay sai như mày không đáng...

Gã blouson da van lạy:

– Xin đàn anh tha cho em!

Hải cút đập gã một cái:

– Mày cút cho lẹ, anh tao mà đổi ý kiến là mày chết mẹ luôn.

Thoát nạn, gã cúi đầu chào hai người rồi lồm lũi đi, nhưng Loan mắt nhung gọi giật lại:

– Ê! Đứng lại đã chú!

Gã blouson da đứng khựng lại, người hấn lạnh toát. Gã uể oải xoay mình lại, giọng gã run lên:

– Dạ đàn anh dạy gì?

Loan mắt nhung gằn giọng:

– Nói với đảng trưởng mày, tối mai tao có mặt trên La Tulipe Rouge!

– Dạ!

– Chuẩn đi!

Con đường vắng chỉ còn lại hai người. Loan mắt nhung đứng trên dốc nhìn xuống. Sương mù dâng lên làm cho ánh đèn đường chìm trong màn sương mờ màng.

Loan mắt nhung gằn một điều thuốc lá lên môi. Hải cụt xin một điều, hắt ngửa mặt nhả khói lên trời, đôi mắt hắt nhìn theo những sợi khói tản mát trong màn sương. Loan mắt nhung vỗ vai hải:

– Hôm nay chú đánh khá lắm!

Hải cụt thú vị ba hoa:

– Em mà đàn anh! Tại trời lạnh quá nên phải đánh cho nóng người lên mới dễ ngủ.

Gã thọc tay vào túi áo blouson, xuyt xoa:

– Bây giờ mà có em út để ôm thì thú vị biết mấy!

Loan mắt nhưng khoác tay qua vai hấn thân mật:

– Sai bồi đi kêu!

– Còn anh?

– Tôi sẽ lấy một phòng khác!

– Anh cũng một em chứ?

Loan mắt nhưng mỉm cười:

– Không, tôi ngủ một mình.

Hải cụt khoái chí cười vang:

– Đã đời đêm nay rồi đến mai có chết cũng sướng, mai không chừng đụng độ lớn.

Loan mắt nhung nói:

– Không sao đâu, bọn chúng sẽ đón tiếp mình như thượng khách. Tao muốn dựng thêm vây cánh ở đây, thằng nào ở Sài Gòn bị truy nã gắt quá sẽ có nơi nương náu.

– Ngày mai em phải kiếm cho anh con dao. Mình đi vào hang hùm mà không mang dao thì bậy quá!

Loan mắt nhung gạt đi:

– Không cần thiết!

– Không thể khinh địch được, mình kinh nghiệm quá nhiều rồi.

Giọng của Loan mắt nhung lạnh lùng, đanh thép:

– Nếu tao gục ở đây, hai chuyến máy bay Air Việt Nam sẽ chở các tay tổ lên cày nát xứ này.

Hải cụt nhảy lên:

– Ý kiến hay!

CHƯƠNG 34

LOAN MẮT NHUNG THỨC
DẬY THẬT SỚM, hần ra cửa
sổ khách sạn đứng nhìn xuống đường.
Trời lạnh như cắt da, sương mù trùng
điệp. Những bóng người qua lại lặng lẽ.
Đêm hôm qua, Loan mắt nhung đã mặc
nguyên quần áo ngủ một giấc ngon lành.
Hần tưởng như chưa có một giấc ngủ
nào đẹp như vậy, cuộc sống ở đây thật
thơ mộng và êm đềm như một thành phố
thiên đường. Những chuyện xảy ra đêm

qua, khi đặt mình nằm xuống giường, Loan mắt nhắm tưởng chừng đã quên hết, chỉ còn lại hình ảnh của Minh, đôi mắt to đen lay láy của nàng. Loan mắt nhắm không hiểu sao bỗng dung hắt lại lãng mạn đến như vậy. Hắt muốn hình ảnh nàng len lỏi vào giấc ngủ của mình. Giấc ngủ ấm áp trong không khí giá rét như thế này. Nhưng hình ảnh của nàng không đi vào giấc ngủ. Khi Loan mắt nhắm choàng thức giấc, hình ảnh của Minh lại chập chờn hiện ra.

Loan mắt nhắm vươn vai, vặn mình, các mạch máu chạy đều trong cơ thể, đầu óc hắt trong sáng một cách lạ thường. Hắt thấy tâm hồn mình xôn xao, một niềm vui nhè nhẹ dâng lên.

Một niềm vui của tình yêu vừa chớm nở, niềm vui đó Loan chưa từng được hưởng, kể cả với Xuân. Xuân đến với Loan

mắt nhung bằng xác thịt ngay từ buổi đầu tiên, tình yêu vũ bão đó vội vàng và ngăn ngui như đời sống của nàng. Xuân không có nét duyên dáng, e ấp của con nhà lành. Nàng thực tế, đôi khi rẻ tiền nhưng chân thật. Tình yêu của một kẻ giang hồ. Sự hy sinh bất vụ lợi và cái chết tức tưởi của nàng làm Loạn mắt nhung nhớ mãi, hằn sâu trong trí nhớ hằn thành một mối thù không phai nhòa. Dung tới bằng sự tò mò, sự ngưỡng mộ một thần tượng trong trí tưởng tượng của nàng. Nhưng khi va chạm thực tế nàng không chịu đựng nổi...

Nghĩ đến những kỷ niệm cũ, Loạn mắt nhung thấy buồn bã trong lòng. Với tình yêu mong manh như sương mù Đà Lạt này Loạn mắt nhung không thể cho Minh biết rõ về mình, biết Loạn mắt nhung là một tay anh chị cỡ bự. Hẳn

đến với nàng như một gã hào hoa phong nhã, dáng dấp đó sẽ để lại một kỷ niệm đẹp trong lòng nàng.

Loan mắt nhắm xuống phố, trời vẫn còn sớm, sương mù lãnh đượ dưới triền dốc chập chùng, làm mờ những ngọn cây xanh. Hơi thuốc lá làm ấm lòng hắt. Hắt đi qua nơi quần thảo với bọn blouson da đêm qua, tự nhiên hắt thấy rùng mình. Tại sao mình lại có thể hành động như vậy được? Sự ngạc nhiên đến với Loan mắt nhắm như gã con trai nhà lành lần đầu tiên bất đắc dĩ phải nhúng tay vào một vụ đánh lộn. Cái cảm giác đó mãi bây giờ Loan mới tìm thấy. Loan mắt nhắm nhìn về phía biệt thự của Minh đang trú ngụ, nhưng sương mù dày đặc. Có lẽ giờ này nàng đang ngủ yên trong đám sương mù đó. Loan mắt nhắm tự hỏi: chẳng biết nàng có nghĩ đến mình không?

Cà phê Kivini đã mở cửa, quán vắng khách, tiếng nhạc êm nhẹ như ve vuốt tâm hồn Loan mắt nhung. Hắn tìm một bàn góc trong cùng, ăn một miếng bánh mì thịt nguội, gọi một ly cà phê và ngồi hút thuốc lá vệt.

Hình ảnh của Minh chập chờn trong đầu óc Loan mắt nhung mãi. Hình ảnh nàng mỗi lúc một phóng lớn. Chiếc mũi xinh xinh đỏ hơn hớt, nụ cười có chiếc răng khểnh duyên dáng. Đôi mắt mở to, ngỗ ngàng tinh ranh, những sợi tóc trước trán lòa xòa. Nàng hồn nhiên, đôi mắt đỏ không thể gọi u sầu. Loan mắt nhung nhìn đồng hồ, hắn thấy thời gian trôi qua chậm chạp. Lời ca từ máy thu băng ở góc tường văng ra nghe ray rức làm sao: “Ngày đó... có em đi nhẹ vào đời... và mang theo trăng sao đến với lời thơ nuôi...”. Tiếng nhạc nghe lê thê,

buồn nảo thấm vào tâm hồn Loan mắt nhưng. Hắn thấy bồn chồn nóng ruột, hắn không thể nào ngồi mãi ở đây. Chưa tới tám giờ sáng, có lẽ giờ này Minh chưa ra khỏi nhà.

Loan mắt nhưng ra khỏi quán, hắn đi lang thang qua những khu phố bắt đầu nhộn nhịp. Hắn rẽ vào một con đường vắng vẻ chạy xuyên qua đồi thông. Rừng thông lất phất mưa bay chạy thoai thoải xuống phía vực sâu. Chiều hôm qua, mình đã đi với nàng ở đây.

Một tia nắng đầu tiên trong ngày thật mong manh chiếu xuyên qua những thân cây thông. Loan mắt nhưng nhìn thấy một căn nhà sàn bằng gỗ ở sườn đồi. Căn nhà thật mơ mộng với những cửa kính đóng kín, xung quanh nhà là một khu vườn nhỏ, một người con gái

xõa tóc đang đi vào giữa những luống hoa. Loan mắt nhung thấy cảnh đẹp mê hồn, hấn thầm ao ước mình được ở căn nhà đó. Buổi sáng thức dậy nghe tiếng chim hót, được ra vườn hái hoa, hấn sẽ quên hết dĩ vãng cuồng loạn của mình.

Thấy trời khá muộn, Loan mắt nhung ra chỗ hẹn với Minh ngày hôm qua. Hấn yên trí Minh sẽ chưa đến, hấn sẽ có thì giờ ngồi trên một tảng đá bằng để nhìn dòng suối chảy, hút những hơi thuốc ấm áp.

Nhưng khi Loan mắt nhung vạch cỏ nhìn tới chỗ hôm qua. Hấn đã thấy Minh đứng đó, nàng chăm chú làm việc. Nàng mặc chiếc áo len màu hoa đào phủ ngoài chiếc áo dài màu cà phê sữa. Mái tóc ngắn ngày hôm qua nàng thả lòa xòa ra sau gáy hôm nay nàng bới sang hai

bên, buộc lại bằng hai sợi len màu tím thất nơ, trông nàng ngộ nghĩnh như trẻ thơ.

Loan mắt nhưng rón rén bước tới sau lưng nàng, Minh vẫn chăm chú vẽ, tay trái nàng cầm cái pa-lét đầy màu sắc, con dao vẽ của nàng gợn từng chút màu miết lên khung vải.

Loan mắt nhưng đứng như vậy lâu lắm. Hình như nàng vẫn không hay biết. Bỗng nàng quay lại, đôi mắt nàng thật trong sáng, nụ cười nàng tươi tắn:

– Anh đến muộn quá vậy?

– Anh cứ nghĩ em chưa tới.

Loan mắt nhưng nhìn sững vào mặt nàng:

– Ủa! Mấy cái nốt ruồi ở mắt em đâu hết rồi?

Minh cười lớn:

– Anh tưởng nốt ruồi thật à? Em lấy màu chấm vào đó...

– Vậy mà anh cứ ngỡ...

Loan mắt nhung đứng ngắm nghía bức tranh. Minh hỏi:

– Thế nào, được không anh?

Loan mắt nhung nhìn nàng:

– Anh thấy đẹp, anh không hiểu biết gì hết, anh không dám phê bình.

Minh đặt cái pa-lét xuống cỏ:

– Em nghỉ tay một chút, tội mình ra ngoài kia ngồi tán dóc chơi.

Minh tự nhiên, nàng đưa tay cho Loan mắt nhung cầm và dìu đi. Loan mắt nhung thấy tim mình đập mạnh khi

cầm vào bàn tay đó. Hai người đưa nhau ra một phiến đá ngay cạnh suối, Minh nhìn dòng nước trong suốt, nhìn những viên sỏi trắng dưới đáy, nàng nhúng tay xuống rồi vội rút lên:

– Eo ơi! Lạnh ghê!

Loan mắt nhưng hỏi:

– Em nhúng tay xuống đó làm chi vậy?

– Em tính vớt mấy viên sỏi, không ngờ sâu đến thế.

– Em tưởng nông lắm sao?

– Thấy nó nổi lập lờ gần mặt nước...

Minh nghiêng đầu lắng nghe:

– Anh có nghe thấy gì không?

Loan mắt nhưng trả lời:

– Hình như tiếng chim hót, ừ, đúng rồi, tiếng chim hót!

Minh nhìn sương mù lãnh đãng trên ngàn cây ngọn cỏ, trên những chấm hoa tím hoa vàng, những con bướm bay vu vơ:

– Anh thấy cảnh đẹp hết sức không?

Loan mắt nhung nắm nhẹ lấy bàn tay nàng:

– Anh thấy chứ!

Loan mắt nhung nhìn vào đôi môi xinh xắn của nàng, hẳn muốn đặt lên đó một nụ hôn. Nhưng Loan mắt nhung lại nghĩ, lại mừng tượng nàng như một móc sương, một móc sương đẹp chỉ để ngắm. Đôi mắt Minh mở thật to, Loan mắt nhung nhìn thấy hai nét chì xanh mỏng manh:

- Trông em như một cô gái Ấn Độ?
- Em đen lắm sao?

Minh mỉm cười, nàng nói tiếp:

– Ai cũng nhận xét em như anh, anh biết không, em nói dóc một cây, em nói với chúng nó em lai Ấn, chúng nó tin răm rắp.

Sương mù tan dần, những sợi nắng mỏng manh giăng mắc trên ngàn cây ngọn cỏ, cảnh đời thông vắng vẻ. Loan mắt nhung cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Hắn nhìn vào chiếc miệng xinh xắn của nàng, thèm thuồng được đặt lên đó một nụ hôn. Đôi môi đó chắc mềm, ấm áp lắm... Hình như Minh đoán được ý nghĩ của Loan mắt nhung, nàng chớp mắt, cúi xuống, nàng rút tay ra khỏi tay Loan mắt nhung:

– Nặng lên rồi, em ra vẽ một chút.

Loan mắt nhung thần thờ buông tay nàng ra. Hấn đứng dậy đi lang thang vào đồi thông. Không khí bớt lạnh, hấn cởi chiếc áo blouson ra, trải xuống một gốc cây, ngồi dựa lưng vào đó. Sợi khói thuốc trên môi Loan mắt nhung vương vất, tàn thuốc dài uốn cong rớt xuống quần.

Loan mắt nhung thấy mình trở nên lười biếng, hấn muốn ngủ một giấc thật thoải mái dưới gốc cây này, trong tiếng chim hót, tiếng suối chảy róc rách. Tất cả những cảm nghĩ của mình dành cho Minh, người con gái gặp trong một dịp tình cờ.

Nàng xuất hiện như một nhân vật thần thoại giữa một cánh rừng đẹp như thơ. Nàng có thể biến mất không?

Loan mắt nhắm thở dài... Tiếng một con chim gõ mõ đều đều đâu đó vang xa trong sự tĩnh mịch của đời thông... Lúc này Loan mắt nhắm thấy mình quên hết, quên luôn cả dĩ vãng của mình. Tâm hồn hắt dụi lại, hình ảnh của Minh phóng lớn dần...

– Anh nghĩ gì đó?

Loan mắt nhắm mở choàng mắt. Minh ngồi xuống, thân mật với Loan mắt nhắm hơn, nàng gõ một chiếc lá vướng trên cổ áo hắt. Loan mắt nhắm ngửi thấy mùi hương con gái từ áo quần nàng tỏa ra, trộn lẫn với mùi gỗ thông. Khuôn mặt nàng gần, những sợi lông tơ trên mặt nàng sáng lên. Loan mắt nhắm không dần lòng nổi, hắt đưa bàn tay lúc này trở nên vụng dại, vuốt lên mái tóc nàng. Bàn tay hắt vuốt nhẹ lên má mịn màng của nàng, đặt lên chiếc cổ nhỏ bé

của nàng, vít xuống. Đôi môi hé mở, và đôi mắt thật ngỡ ngàng. Nụ hôn mềm.

Minh đẩy nhẹ Loan mắt nhung ra. Đôi mắt nàng nhìn hắn như trách móc, giọng nàng ước:

– Sao anh lại thế!

Loan mắt nhung cúi gằm mặt, hắn trở nên đại khờ như một con trai mới lớn lần đầu tiên đặt môi hôn. Niềm tê tái còn đọng lại ở đó. Hắn hỏi một câu vô lý:

– Em giận anh không?

Minh im lặng, khu rừng thông cũng im lặng, chỉ có tiếng gió thổi rì rào đâu đó. Hình như chúng ở trong những đám lá thông, xa xa một viên mây trắng mỏng làm mờ đi ngọn đồi trước mặt. Loan mắt nhung nghe thấy tiếng thở của nàng... Tiếng thở nhẹ nhàng, rồi tiếng nói:

– Anh có nghe thấy gì không?

Loan mắt nhắm lắc đầu. Đôi mắt Minh nhìn về gốc thông phía sau lưng Loan mắt nhắm:

– Hình như có một quả thông vừa rụng xuống.

– Không biết nữa!

– Quả thông có cái đuôi, rơi xuống xoay xoay trông đến hay.

Câu chuyện đã trở nên dăm dớ, nhưng đã gỡ bí cho không khí im lặng giữa hai người. Loan mắt nhắm chợt nhớ đến một câu chuyện ở đồi thông, hẳn nghĩ rằng nên kể cho nàng nghe lúc này:

– Ngày anh còn bé, nhà anh ở ngoài Bắc, ngay cạnh đồi thông, giống như đồi

thông này. Anh hay ra đó chơi với bọn trẻ cùng lứa tuổi, nhưng một ngày kia anh không còn dám ra nữa.

– Sao vậy anh?

– Có ma!

Minh tắc lưỡi:

– Ghê vậy sao? Tại sao lại có ma?

Đôi mắt Loan mắt nhưng xa vời:

– Một buổi sáng kia, anh được chứng kiến cảnh chém một thằng lính Maroc, ghê hết sức vậy đó em. Anh thấy nó quỳ xuống, hướng mặt về phía mặt trời mọc, dập đầu lạy ba lạy trước khi thụ hình. Anh còn nhớ mãi chiếc đầu lâu đen sì của nó lăn lông lốc xuống triển đồi... máu tung tóe...

Minh đưa tay bịt miệng Loan lại:

– Thôi, đừng nói nữa anh!

Loan mắt nhưng cười lớn. Một lát,
Loan mắt nhưng nhìn trời:

– Trưa rồi đó!

– Dạ!

Minh nói nhỏ:

– Em có mang theo đồ ăn. Mình
làm một cuộc picnic ở đây anh có bận gì
không?

Loan mắt nhưng nắm tay Minh:

– Hôm nay anh sẽ ở lại đây đến chiều,
một ngày bên em.

Nụ cười của Minh thật tươi, nàng thì
thăm:

– Ở lại bên em nhé!

Nói xong nàng đứng dậy đi, một lát sau nàng mang thức ăn đến. Nàng trải một tấm khăn ra, bày đồ ăn lên trên:

– Em chỉ mang có bánh mì và thịt nguội thôi!

Về trưa, không khí càng trở nên yên lặng. Minh ngồi dựa vào gốc cây, nàng thấy tâm hồn mình êm ả lạ thường. Nàng lén nhìn người con trai mới quen, anh ta có một vết sẹo dài trên má. Mặt lầm lỳ đầy vẻ cương quyết, kiêu ngạo. Hắn ngồi đó, điều thuốc lá luôn luôn dính trên môi.

Minh rót cà phê từ chiếc bình thủy ra, bưng đến cho Loan mắt nhung một ly. Loan mắt nhung đỡ lấy, hắn uống từng hớp nhỏ:

– Em pha cà phê không kém gì cà phê Tùng!

Minh ngồi xuống trước mặt Loan mắt nhắm. Nàng nắm lấy tay hắn:

– Bao giờ anh về Sài Gòn?

Loan mắt nhắm vuốt ve mái tóc Minh:

– Anh không muốn về, anh muốn thời gian này dài mãi.

Nụ cười của Minh trở nên e ấp, nàng nhìn Loan mắt nhắm thật nhanh:

– Phong cảnh này thần tiên quá phải không anh?

Loan mắt nhắm trả lời:

– Phong cảnh thì thần tiên, mà em thì đẹp. Anh tự hỏi không biết mình tu từ kiếp nào để có được ngày hôm nay.

Minh ngắt một cọng cỏ non cắn trên môi, trông dáng dấp nàng nhỏ bé, tội

nghiệp như con mèo bé nhỏ. Nàng gục đầu xuống hai cánh tay mình, nàng nghĩ thật nhiều, tại sao em lại gặp anh ở đây? Em không biết anh là ai?

Bàn tay Loan mắt nhung nâng mặt nàng lên:

– Em đang nghĩ gì đó?

– Em đang nghĩ về anh, nghĩ tại sao em lại gặp anh?

Loan mắt nhung cười nhẹ:

– Anh cầu xin cho kỷ niệm này đẹp mãi, có thể chỉ thoáng qua!

– Chỉ thoáng qua thôi hả anh?

Loan mắt nhung buồn bã gật đầu:

– Chỉ thoáng qua, em chỉ nhìn thấy những bề ngoài của anh?

– Sao lại chỉ những bề ngoài?

– Vì anh còn nhiều cái bản!

Minh lắc đầu:

– Em không nghĩ đến những chuyện đó!

Loan mắt nhung ngồi gần nàng hơn, choàng tay qua vai nàng, hôn nhẹ lên mái tóc thơm ngát của nàng:

– Em còn nhỏ quá, em không nghĩ xa. Em chưa thể hiểu rõ anh mà...

Minh ngây nguẩy:

– Em không cần nghĩ ngợi gì hết, nghĩ làm gì?

– Không được, nếu em thấy đời sống thật của anh, dĩ vãng của anh!

Loan mắt nhung ngừng lời kịp, hần nghĩ bụng chẳng nên để cho nàng biết rõ về mình. Nàng trong sáng quá.

Thời gian chậm chậm trôi. Một ngày thần tiên trôi qua. Bức tranh của Minh vẫn còn dở dang. Loan mắt nhung đứng dậy:

– Em đã cho anh một ngày thần tiên.

Loan mắt nhung nói nhỏ:

– Chiều rồi đó!

Minh nhắc lại:

– Chiều rồi đó!

Tiếng nói của nàng nghe thật buồn, Loan mắt nhung choàng chiếc áo len lên vai nàng:

– Em thấy lạnh không?

Minh lắc đầu, nàng vẫn ngồi yên chỗ cũ. Nàng mân mê một cọng cỏ trên tay và đưa lên môi cắn. Đôi mắt nàng mở to, nhìn Loan mắt nhung đăm đăm:

– Bao giờ mình gặp lại nhau?

Loan mắt nhung phân vân. Hấn cũng không biết tại sao mình lại phân vân. Hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đưa lên môi hôn nhẹ:

– Anh muốn ở gần em mãi mãi!

Loan mắt nhung muốn kéo dài giây phút này. Hấn ân hận tại sao mình lại gây chuyện, đáng lẽ ra đời sống của hấn mấy ngày nay phải thật êm đềm. Hấn phải gác lại tất cả mọi chuyện lăm chắm. Bỗng nhiên Loan mắt nhung trở nên dị đoan, hấn bóp nhẹ bàn tay nàng:

– Anh mong mình tai qua nạn khỏi, anh sẽ về với em!

– Anh thật dấm dớ, anh cứ làm như ra ngoài mặt trận không bằng.

Loan mắt nhung biết mình nói hớ, hần cười xòa:

– Anh nói đùa, thôi mình về đi em!

Loan mắt nhung đưa Minh về nhà, rồi hần đi lang thang một mình trên những con đường vắng. Hần quên tất cả mọi chuyện, hần chỉ còn nghĩ đến Minh, hình ảnh nàng sáng rõ trong tâm hồn hần.

Bỗng một chiếc xe lam chạy từ dưới dốc lên, có tiếng gọi ới ới:

– Anh Loan! Anh Loan!

Loan mắt nhung giật mình. Chiếc xe

lam dừng lại bên đường. Hải cụt từ trên xe nhảy xuống, miệng hân hân:

– Anh đi đâu mà mất mặt cả ngày hôm nay vậy?

Loan mắt nhung ngờ ngàng. Hân bình tĩnh trở lại:

– À! Đi chơi lãng nhăng...

Hải cụt gắt lên:

– Anh đi chơi một mình, anh xấu không thèm kêu tôi!

Loan mắt nhung biết có giải thích với Hải cụt cũng vô ích, hân chỉ cười xòa. Hải cụt kéo tuột Loan mắt nhung lên xe:

– Thôi đi về bố! Trông cứ như thằng mất hồn, bố làm con tìm suốt ngày hôm nay, cứ ngỡ là bọn blouson da làm thịt rồi chứ!

Hải cụt đưa thẳng Loan mắt nhung về quán ăn, vừa ăn vừa nói chuyện:

– Bộ anh quên vụ mình thách bọn blouson da rồi sao?

Loan mắt nhung vẫn còn nghĩ đến Minh, hăn thần thờ trả lời:

– Nhớ chứ! Hay là mình bỏ quách đi!

Hải cụt cau mặt gắt:

– Bỏ sao được, anh sợ tụi nó?

Loan mắt nhung trầm tĩnh trả lời:

– Sợ thì không sợ, nhưng hôm nay tao không muốn gây chuyện nữa.

Hải cụt liệng cái muỗng xúc cơm xuống bàn:

– Sao hôm nay anh dở hơi quá vậy?
Anh gây chuyện rồi anh bỏ hả?

Loan mắt nhưng im lặng, hấn không buồn ăn cơm, hấn thở dài:

– Buồn quá, tại hôm qua tao cao hứng, hôm nay tao hết muốn...

Mặt Hải cụt hăm hăm:

– Anh là thằng hèn, vậy mà bao lâu nay tôi phục anh, không có thằng nào ngu như tôi, cả ngàn thằng quái ở Sài Gòn cũng ngu nữa!

Loan mắt nhưng im lặng chịu để cho Hải cụt sỉ vả. Lúc này trong đầu Loan chỉ còn hình ảnh của Minh, hình ảnh thật dịu dàng của nàng, đôi mắt và nụ hôn của nàng.

Hải cụt sỉ vả Loan mắt nhưng không tiếc lời, hấn hăm he:

– Tôi sống sót về Sài Gòn, tôi sẽ nói chuyện này với anh em, thì ra từ trước đến giờ bọn tôi đã để cho một thằng hèn hạ như anh cười lên đầu lên cổ.

Loan mắt nhung nhìn Hải cụt lắc đầu uể oải. Hấn không thể giải thích cho Hải cụt hiểu được mình. Nếu kể lể về câu chuyện gặp gỡ giữa hấn và Minh, Hải cụt sẽ cười ré lên. Loan mắt nhung vẫn thường nghe hấn cười, tiếng cười của hấn thật hỗn hào.

– Mà chửi tao nữa đi!

Hải cụt trợn mắt:

– Vậy ra anh nhất định rồi?

Loan mắt nhung không trả lời. Hải cụt xô ghế đứng dậy:

– Xong rồi! Tôi sẽ đi thay anh, không ngờ anh lại chôn vùi tên tuổi ở chốn này!

Nói xong, Hải cụt hằm hằm bỏ đi ra. Loan mắt nhung gọi với nhưng Hải cụt vẫn không quay lại. Còn lại một mình Loan mắt nhung trong quán, hắn đưa tay lên ôm đầu, những ngón tay tự vò rối tóc mình.

Loan mắt nhung bồi hồi, hắn buồn bã đứng dậy trả tiền và ra khỏi quán. Gió đêm Đà Lạt lạnh lẽo, Loan mắt nhung không thấy bạn đâu, hắn đoán bạn đã vào vũ trường. Chuyện gì sẽ xảy ra với Hải cụt?

Loan mắt nhung không biết đi đâu. Hắn lại vào quán cà phê ngồi nghe nhạc, ánh đèn màu tối chỉ đủ soi mờ mờ những bóng người trong quán. Tiếng nhạc rõ rền vang, tiếng ly tách va chạm nhau. Hình như ai nấy đều cố giữ cho không khí quán cà phê thật đầm ấm, không có

những tiếng ồn ào huênh hoang vô ý thức.

Loan mắt nhung cũng không mấy ưa không khí đó, hẳn không thể nào chịu đựng được những khuôn mặt vênh vác của những “ông trời con” ngồi trong quán cà phê khoác lác như điên. Những tên lỏi tì cứ tưởng mình là cái rốn của vũ trụ. Ngồi đâu, Loan mắt nhung chỉ muốn thu nhỏ người lại. Hẳn lắm lý uống cà phê, hút thuốc lá, không nhìn ngó ai, không lớn lối. Trương hợp bất đắc dĩ, Loan mắt nhung phải ra tay, hẳn ra tay một cách tàn bạo trong cơn nóng giận đến tột độ, sự ngứa mắt ngứa tai không thể chịu đựng nổi.

Không khí trầm trầm ở những quán cà phê ở Đà Lạt thật phù hợp với Loan lúc này. Có lẽ vì ảnh hưởng thời tiết lạnh nên con người ở đây trầm tĩnh lại.

Buổi tối nay ngồi đây, Loan mắt nhưng nhớ đến thật nhiều chuyện. Hình ảnh Minh vương vẫn mãi trong đầu hẳn, nụ hôn mềm như chưa phai trên môi. Nàng trong sáng quá, nàng phải được đời sống này đãi ngộ. Mình không thể mang đến cho nàng một sự dịu dàng nào, một khi nàng thấy rõ đời sống của mình. Đời sống của một tên anh chị, lấy sự đấm đá thiên hạ để làm kế sinh nhai.

Loan mắt nhưng thở dài, ngồi tựa lưng lên ghế, điều thuốc lá cháy đỏ soi rõ những góc cạnh trên mặt hẳn, vết sẹo dài và sâu. Loan mắt nhưng sờ tay lên đó, sờ tay lên những sợi râu ram ráp mọc trên cằm mình. Những sợi râu đang mọc, hẳn lắm lắm: “Thật vậy! Mình không mang đến cho Minh được gì”. Loan mắt nhưng gọi nhỏ tên nàng:

– Minh ơi! Minh ơi!

Loan mắt nhung nghĩ đến những ngày qua, những khuôn mặt bạn bè thấp thoáng hiện ra. Chúng nó đã có những thằng bỏ mạng dưới những nhát dao thù hận, những thằng đã làm lại cuộc đời những thằng đang nằm trong khám. Loan mắt nhung rùng mình chính mình đã nhúng tay vào những vụ đó sao? Mình không thể bào chữa, không còn nhân danh được một lý do cao đẹp nào. Mình chỉ là một tay anh chị với tội ác chất đầy trong đầu.

Lâu lắm, Loan mắt nhung mới có dịp ngồi ôn lại những hành động của mình. Xung quanh hẳn chỉ có những tên đàn em tán tụng hành động của hẳn. Những kẻ đó thường xuyên sống ngoài vòng pháp luật, thường xuyên nhúng tay vào tội lỗi, nhưng rất trung thành và hết mình với anh em. Thử tình nghĩa của kẻ

giang hồ, như Hải cụt, Loan mắt nhung đã từng chấp nhận thứ tình nghĩa đó.

Loan mắt nhung ngồi gục đầu, hai bàn tay vò rối mái tóc. Hắc nghĩ đến Hải cụt, nhớ lại đời sống của Hải, tiếng cười đều cáng và sự hung bạo của nó khi lâm chiến.

Trong mấy năm qua, bàn tay móc sắt của Hải cụt đã tung hoành trong giới giang hồ. Hắc đã nhiều lần vào sinh ra tử với Loan mắt nhung. Mình bỏ Hải cụt được sao?

Câu hỏi đó lớn vồn mãi trong đầu Loan mắt nhung. Hắc nhìn ra ngoài trời, trời đã tối từ lâu. Hải cụt bây giờ ra sao?

Loan mắt nhung đứng phắt dậy, hắc ném tiền lại trên bàn rồi hối hả ra khỏi quán. Hắc ba chân bốn cẳng chạy đến

La Tulips rouge. Điều thuốc lá gắn trên môi.

Loan mắt nhung vào thẳng vũ trường.

Đêm nay vũ trường đầy đầy những kẻ mặc áo blouson da, gần như bàn nào cũng có. Ban nhạc chơi có vẻ uể oải, một số khách hàng len lén bỏ ra về.

Khi Loan mắt nhung vào, bọn blouson da lặng lẽ ngược nhìn. Loan mắt nhung đứng giữa piste. Hải cụt ngồi ở một góc phòng, bức tường che mặt sau kín đáo. Phía trước, Hải cụt ngồi ghếch chân lên một cái ghế, những vỏ chai bia xếp đầy trên mặt bàn. Nhìn thấy Loan mắt nhung, Hải cụt vẫn lặng lẽ cầm tờ giấy nhám đánh bàn tay sắt loáng bóng, hần có vẻ sẵn sóc đến cái mũi nhọn. Tiếng giấy nhám xát mạnh trên sắt nghe ghê răng.

Loan mắt nhung thong thả đi tới, hần kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với Hải cụt. Hải cụt dừng tay, lặng lẽ ngược lên:

– Đàn anh còn vác mặt đến đây làm gì nữa?

Loan mắt nhung mỗi một điều thuốc khác:

– Mình không thể bỏ nhau được..

Hải cụt nhìn đám blouson da, giọng hờn dỗi:

– Anh về còn kịp!

Loan mắt nhung đưa bàn tay phải mình ra, nhìn thẳng vào mặt Hải cụt:

– Chú nắm lấy cổ tay tôi như mọi khi!

Hải cụt nhìn Loan mắt nhung chăm chăm:

– Anh suy nghĩ kỹ chưa?

– Năm lấy!

Hải cụt chụp lấy cổ tay Loan mắt nhung. Hắn nở một nụ cười:

– Như vậy mới đáng mặt đàn anh!

Trước mỗi vụ đụng độ, Loan mắt nhung và đồng bọn vẫn làm nghi lễ thường thức đó. Hải cụt nhắc chai la-ve lên tu ừng ực, hắn trao lại cho Loan mắt nhung. Hải cụt cười ha hả:

– Lâu lắm tôi với đại ca mới có dịp đụng chung với nhau.

Loan mắt nhung khề khà đặt chai la-ve xuống bàn:

– Ủ! Lâu lắm!

– Nhớ ngày tôi với anh đi chinh phục xóm Tân Bình không?

– Quên sao được!

Hải cụt giờ chiếc móc sắt lên soi dưới ánh đèn, hần cười khà khà:

– Hôm đó tôi cũng mài thật sáng, thật nhọn chiếc móc sắt này. Vậy mà khi tan cuộc nó nhuộm đầy máu.

Hần đưa chiếc móc lên môi hôn chụt một cái:

– Lần này còn lại được uống máu no.

Loan mắt nhưng vẫn ngồi quay lưng lại phía bọn blouson da:

– Thằng nào là chúa đảng của tụi nó?

– Chắc chưa đến, tôi để ý trong bọn

này không có thằng nào đáng mặt, toàn là bọn cắc kè...

– Sao chú biết?

– Thấy chưa có gì xôm trò...

– Có lý!

Dứt câu nói, Loan mắt nhung và Hải cụt bỗng thấy quán xôn xao. Hải cụt vẫn tỉnh bơ, nhưng đôi mắt hắc vẫn không bỏ sót một hành động nào của bọn blou-son da. Một gã to lớn, mặt sần sùi đỏ ửng như mào gà chọi bước vào. Đôi mắt hắc lừ lừ dễ sợ, bọn đàn em đứng dậy, vây quanh gã. Đặc biệt là gã này cũng mặc áo blou-son da, nhưng cổ áo lông trắng. Gã ngồi xuống một chiếc ghế.

Loan mắt nhung vẫn ngồi quay lưng lại phía gã, hắc hỏi Hải cụt:

– Thấy sao?

– Thằng chúa đảng đã vào, chúng nó đang báo cáo tình hình, tôi thấy thằng kia gật đầu lia lịa. Hắn đang nhìn về phía mình.

Một gã hầu bàn tới đứng cúi đầu chờ đợi trước gã áo blouson da cổ trắng. Gã lạnh lùng:

– Như mọi bữa!

Tên hầu bàn toan quay lưng đi thì bị gọi giật lại:

– Mà biết tao sắp làm gì không?

Tên hầu bàn run lập cập:

– Dạ biết, ông sắp đánh lộn!

Gã blouson da cười khà khà:

– Mà cho ban nhạc hay!

– Dạ, nhạc tử chiến!

Hải cụt và Loan mắt nhung bỗng thấy ban nhạc chơi ngang sang một bản nhạc khác. Tiếng kèn trompette rít lên ghê rợn. Loan mắt nhung nhú mắt, hần ngấm nghĩ:

– Tao có nghe bản nhạc này ở đâu rồi? Ở hình như trong phim xi nê cao bồi... À, mà tao nhớ phim Rio Bravo, nhạc tử chiến của bọn Mẽ Tây Cơ.

Loan mắt nhung cầm chai bia dốc ngược tu ừng ực, hần đặt cái chai không đánh cộp xuống bàn:

– Bọn này muốn tàn sát hai đứa mình!

Hải cụt nhe răng cười:

– Đ.m, cao bồi xứ này cũng dữ vậy

sao? Chúng mà hạ được tôi và anh thì ít ra cũng mười đứa toi vì cái móc sắt của tôi.

Hải cụt lại hỏi:

– Anh có mang theo dao không?

Loan mắt nhắm lắc đầu:

– Không có dao, nhưng có khúc dây sên.

– Đủ quá rồi!

Bỗng Loan mắt nhắm nghe một tiếng vỡ choang. Loan mắt nhắm hỏi:

– Nó làm gì đó?

– Nó dùng sống “poa-nha” đập vỡ cổ chai bia. Nó hù mình đó mà.

Gã chúa đảng phất tay ra hiệu, một tên đàn em đứng dậy lăm lỳ tới bên Loan

mắt nhung, Hải cụt gơ bàn tay móc sắt lên, hôn đánh chụt một cái. Tền blouson da giật mình, hấn ra hiệu:

– Cho tôi được thừa chuyện!

Loan mắt nhung vẫn không thềm nhìn lên:

– Ngồi xuống ghế!

Gã blouson da luôn luôn dòm chừng chiếc móc sắt của Hải cụt, hấn ngồi xuống cạnh Loan mắt nhung, giọng hấn hơi mất bình tĩnh:

– Đại ca tôi mới đến.

Loan mắt nhung vẫn ngồi cúi mặt:

– Vậy hả? Hấn muốn gì?

– Muốn mời anh sang bàn ngồi nói chuyện!

Loan mắt nhung ngẩng phắt lên, nhìn thẳng vào mặt gã blouson da:

– Chú mày biết tao là ai không mà dám hỗn?

Gã blouson da bỗng thấy rợn người, gã lắp bắp:

– Dạ biết, anh là Loan mắt nhung.

Loan mắt nhung cười, đưa tay lên xoa đầu gã blouson da:

– Ngoan, chú mày về nói đại ca mày sang đây cho phải phép!

Gã blouson da tần ngần. Hải cụt lại giờ chiếc móc sắt lên hôn:

– Có nghe thấy gì không hả nhóc con?

– Dạ!

– Đứng dậy đi!

Gã blouson da không biết phải làm sao, đành đứng dậy, gã trở về chỗ báo cáo tình hình. Hải cụt thấy chúa đảng trợn mắt lên, hắn nhìn về phía bàn Loan mắt nhung và Hải cụt. Hắn đứng dậy, đẩy vào ngực gã đàn em, làm cho gã ngã bổ ngửa ra piste. Hắn giơ tay lên, nhạc dứt. Trong vũ trường chỉ còn lại tiếng đế giày của tên chúa đảng blouson da di chuyển trên mặt piste... Âm thanh đó đảo một vòng quanh piste, rồi dừng lại trước bàn Loan mắt nhung và Hải cụt. Gã chúa đảng lên tiếng:

– Tôi ngồi được không?

Loan mắt nhung ngược lên:

– Xin mời!

Hải cụt đổi lại thế ngồi. Hắn kêu Loan mắt nhung:

– Đàn em năn nỉ anh đó, nhường cho em nhé!

Loan mắt nhung trừng mắt nhìn Hải cụt. Gã chúa đảng blouson da nhìn Hải cụt khinh khỉnh:

– Đàn em của anh phải không?

Loan mắt nhung nhìn gã:

– Bạn, hấn xếp sòng một vùng còn lớn hơn Đà Lạt này.

Gã chúa đảng blouson da cười khà khà:

– Quên chưa giới thiệu, tôi là Tài Woòng, xếp sòng bọn blouson da ở đây, hôm qua tôi có nghe bọn đàn em nói có Loan mắt nhung lên chơi Đà Lạt. Mãi đến bây giờ tôi mới có dịp hầu tiếp. Mình thuộc lớp đàn anh không thể xử sự hạ

cấp được.

Loan mắt nhung gật gù:

– Rất đồng ý!

Loan mắt nhung chỉ Hải cụt giới thiệu:

– Hấn là Hải cụt, một “sứ quân” của tôi.

Tài Woòng vẫn giữ vẻ khinh khỉnh:

– Tôi có nghe nói đến, nhất là chiếc móc sắt lợi hại của anh ta. Còn anh, tôi nghe nói đến tài búng thuốc lá thần sầu.

Hải cụt thấy mình không thể ngồi yên được, hấn còn phải áp đảo tinh thần của chúa đảng blouson da bằng cách tán tụng Loan mắt nhung:

– Nhiều thằng đã khốn đốn vì cái tài búng thuốc của anh kể cả tôi, chính anh đã đưa tôi lên, tôi tưởng mình bảnh rồi tính hạ lại anh, nhưng đâu có nổi...

Hải cụt nhìn thẳng vào mặt Tài Woòng:

– Với thứ du đảng tỉnh lẻ, tôi không muốn anh phải bắn tay chỉ cần tôi là đủ...

Loan mắt nhung trừng mắt nhìn Hải cụt:

– Chú để tôi nói chuyện!

Tài Woòng gật gù hỏi:

– Anh nghĩ sao về lời nói của đàn em anh?

Loan mắt nhung lơ đi, hần đề nghị thẳng:

– Anh cho biết địa điểm? Chơi đòn giang hồ hay lịch sự?

Tài Woòng chỉ vào ngực Loan mắt nhung:

– Giữa anh và tôi?

– Phải!

– Mỗi thằng đều có tài mọn, nhưng những thứ đó để đối địch với kẻ tử thù, mình đấu giao hữu, đấu cho đẹp, chắc là khỏi dùng đến những thứ đó!

Loan mắt nhung mỉm cười:

– Đồng ý. Nhưng sẽ không kém phần dữ dội đâu!

Tài Woòng đưa tay ra bắt tay Loan mắt nhung:

– Tư cách anh thật đáng mặt lãnh tụ bọn quái Sài Gòn.

Tài Woòng gọi lớn:

– E, bồi, mang Whisky ra đây, kêu hai ba em ra đây hầu rượu đàn anh!

Loan mắt nhung thấy nóng lòng, hấn hỏi:

– Địa điểm giao đấu của mình ở đâu?

– Ở bờ hồ Xuân Hương, phía đối diện với nhà thủy tạ, đúng 11 giờ 30 đêm nay.

Loan mắt nhung xem đồng hồ:

– Mình còn nhiều thì giờ lắm!

– Tôi tính là 12 giờ mình sẽ xong!

– Trong trận giao đấu này có điều kiện gì không?

– Có chứ! Nếu anh hạ nổi tôi, anh sẽ là thượng khách của đám này.

– Còn bại?

Tài Woòng nhìn thẳng vào mặt Loan mắt nhung, đôi mắt hần quyết liệt:

– Nên rời khỏi nơi này ngay sáng ngày hôm sau.

Hải cụt nóng mặt xía vô:

– Chưa hết đâu, chú còn phải bước qua xác tôi.

Tài Woòng không thèm trả lời Hải cụt.

Rượu mang ra, hai người con gái cũng xuất hiện. Loan mắt nhung nhận ra một người con gái đêm hôm qua. Hần kéo nàng vào lòng:

– Hôm qua về có bị đòn không?

Nàng nhìn Tài Woòng bằng đôi mắt

sợ sệt. Tài Woòng chậm rãi trả lời Loan mắt nhung:

– Rất may mà tôi nghe nói nó đi với anh!

– Thật ra cô ta không có lỗi gì. Đối với đàn em, mình chẳng nên khắt khe quá!

Hải cụt có vẻ bức bối vì không được đãi ngộ xứng đáng. Hấn hăm hè:

– Mình giang hồ mà, thua keo này bày keo khác. Nếu chẳng may lần này tụi này bại, sẽ có một chuyến phục thù khác. Hàng ngàn đàn em của tôi sẽ lên đây...

Tài Woòng thản nhiên hỏi:

– Để làm gì vậy?

Hải cụt bổ phập chiếc móc sắt xuống mặt bàn:

– Bào lảng đảng blouson da!

– Ghê vậy sao?

Hải cụt rạch một đường dài trên mặt bàn:

– Tôi nói là làm, đó chỉ mới là đàn em của tôi, chưa kể đến đàn em của băng Loan mắt nhung.

Ngày hôm qua, Tài Woòng đã nghe đàn em báo cáo nguyên văn lời đe dọa của Hải cụt. Hấn nghĩ thằng này dám làm thật lắm, dù sao hấn cũng tự nhận thấy lực lượng của mình chẳng có bao nhiêu so với Loan mắt nhung. Hôm nay hấn phải đãi ngộ Loan mắt nhung như vậy cũng vì hơi ớn lực lượng đằng sau lưng hai tên này.

Tài Woòng tu nốt chai rượu, hấn đặt cái chai đánh cộp xuống bàn:

– Đến giờ rồi!

Loan mắt nhưng uể oải đứng dậy, hần ra hiệu cho Hải cụt. Loan mắt nhưng quay lại nói với Tài Woòng:

– Như vậy là mình không dùng đến khí giới?

Tài Woòng gật đầu. Loan mắt nhưng móc túi lấy dây sên cuộn tròn, ở đầu sợi dây có ba cái móc chìa ra như lưỡi câu. Loan mắt nhưng trao cho Hải cụt.

Tài Woòng gật gù:

– Lợi hại lắm!

Hải cụt mở sợi dây sên ra múa vun vút, quất sợi dây sên vào mặt ghê nệm, giật bung ra một mảng bông. Sợi dây sên thu gọn lại bằng cách quấn vòng cổ tay hần. Bọn blouson da có vẻ thán phục.

Tài Woòng thân mật khoác tay lên vai Loan mắt nhung:

– Lúc nào anh cũng mang theo cái này?

– Ở Sài Gòn thì tôi thường xuyên, lên đây tôi nghĩ xứ này hiền lành nên hôm qua mới bị đàn em anh ăn hiếp...

Cả bọn ra khỏi dancing và đi bộ đến địa điểm đã được chỉ định trước. Đêm về khuya càng trở nên lạnh lẽo, sương mù xuống nhiều làm mờ những ngọn đèn điện quanh hồ.

Loan mắt nhung xoa hai tay vào nhau cho ấm. Hấn cởi chiếc áo mưa trắng, ném xuống cỏ. Hấn nhìn Tài Woòng:

– Anh nghĩ ra trò này cũng hay, đang lạnh tắm quất nhau một hồi có lẽ lại tốt.

Tài Woòng cũng cởi áo blouson da ra, ném xuống cỏ.

– Đàn em sẽ xin hầu tiếp đàn anh hết mình!

Hai người đứng cách nhau khoảng chừng ba thước. Loan mắt nhìn hơi khom người xuống, hấn cao hơn địch thủ một cái đầu. Bọn đàn em đứng dang ra xa, vây thành một vòng tròn.

Đôi mắt của Tài Woòng quắc lên, đôi chân mảy nhú vào nhau xéch ngược. Tiếng nói của hấn rít qua hàm răng:

– Xin mời quý khách!

Loan mắt nhìn lâm lý, dò từng bước tiến đến gần địch thủ:

– Được lắm!

Hấn quay phắt người tung liên một

cái đá hậu. Ngọn đá vút mạnh như một chiếc đòn ngang quật ngược lên, Tài Woòng lạng người đi để tránh nhưng không kịp, hấn nghiêng rằng đưa vai ra đỡ. Ngọn đá quá mạnh làm rung động cả vai hấn. Hấn mất đà loạng choạng.

Sau khi tung cú đá, Loan mắt nhung chống hai tay xuống đất lộn đi một vòng rồi đứng phắt dậy. Tài Woòng bỗng cười khanh khách:

– Đàn anh thật không nường chân nường tay chút nào.

Dứt lời, hấn nhào đến như là một cơn lốc, đầu cứng như một cây gỗ. Loan mắt nhung thót bụng lại chụp lấy vai hấn, cả hai ngã lộn đi, mỗi người bắn ra một góc. Loan mắt nhung thấy ê cả lưng vì đập xuống đất mạnh quá.

Hai người cùng chống tay ngồi dậy. Mắt hai địch thủ nhìn nhau, canh chừng từng sơ hở. Cả hai bắt đầu thở mạnh, hơi từ trong miệng phả ra như khói.

Hải cụt đứng ngoài khuyến khích:

– Lẹ lên đại ca! Còn đến lượt đàn em nữa chứ!

Tài Woòng bắt đầu hăng máu. Hấn nhào đến, lần này Loan mất thăng trọng hơn, hấn bước tránh sang một bên, thuận đà đánh bổ cả hai tay xuống gáy địch thủ. Tài Woòng lão đảo ngã chúi mặt xuống cỏ.

Loan mất thăng nhanh nhẹn nhào đến, đập đế giày vào mặt Tài Woòng. Nhưng Tài Woòng đã giơ hai tay lên chụp lấy đế giày của Loan mất thăng vặn ngược lại. Loan mất thăng bắt buộc

phải nương theo đà, ngã vạt sang một bên. Tài Woòng nhanh nhẹn bật người lên, nhảy đến ngồi đè lên ngực Loan mắt nhung, hai tay chộp lấy cổ địch thủ.

Tài Woòng dùng cả sức nặng đè lên ngực Loan mắt nhung. Hai bàn tay hấn siết mỗi lúc một mạnh hơn. Hơi thở của Loan mắt nhung trở nên nặng nhọc. Loan mắt nhung cố luồn một cánh tay vào giữa hai cánh tay Tài Woòng. Hấn dùng cả sức mạnh của cánh tay trì cánh tay Tài Woòng xuống, người Tài Woòng hơi xiêu sang một bên. Loan mắt nhung chống một chân xuống đất, lấy đà hất người lên, đồng thời bàn tay trái móc mạnh vào xương sườn Tài Woòng, gã chịu không nổi, nhăn mặt, buông tay. Thẳng thế, Loan mắt nhung co hai đầu gối lên độn dưới bụng Tài Woòng, dùng cả sức mạnh hất ngược gã qua đầu. Loan

mắt nhắm lộn theo một vòng đánh liên một cùi chỏ vào ngực hấn. Tài Woòng kêu một tiếng “ối”. Loan mắt nhắm chặt thêm một phát thật mạnh vào cổ địch thủ rồi tung người đứng dậy.

Đám đàn em của Tài Woòng đứng ngoài xôn xao. Hải cụt trùng mắt, đứng án ngữ, chiếc móc sắt đưa ra trước mặt, thêm sợi dây sên của Loan mắt nhắm tung ra:

– Coi chừng!

Sợi dây sên quật đi quật lại trong không khí nghe vun vút. Bọn đàn em Tài Woòng giãn ra.

Loan mắt nhắm vừa thở vừa vuốt lại những sợi tóc lòa xòa trước trán. Gió đêm vi vút, Tài Woòng lom còm muốn bò dậy, nhưng hấn còn ngán. Loan mắt nhắm có vẻ lợi thế hơn...

Những bước chân của Loan mắt nhung săn đuổi địch thủ một cách thận trọng. Hắn có thể nhào lên, cướp lấy thế công.

Loan mắt nhung hét lên một tiếng, một cú đá của hắn phóng ra trúng mạng sườn Tài Woòng. Tài Woòng la “ối” rồi lộn đi một vòng đến gần mé hồ. Hắn chưa kịp gượng dậy đã bị liền một ngọn cước nữa vào giữa mặt.

Tài Woòng ngã lộn xuống hồ, nước hồ bắn lên tung tóe. Bọn đàn em của hắn xông xáo. Hải cụt quát dây sên vun vút:

– Coi chừng! Tụi bây cựa quậy tao móc mắt!

Loan mắt nhung đứng thở, hắn nhìn xuống mặt hồ. Tài Woòng nổi lên, hắn loạng quạng lội vào bờ. Loan mắt nhung

đứng chờ sẵn, sẵn sàng bồi thêm một cú nữa cho hấn chìm luôn. Bản tính tàn bạo của Loan mất nhưng lúc này sống dậy. Mất hấn long lên sòng sọc.

Tài Woòng đã níu vào được bờ cỏ, hấn giơ một tay lên:

– Xin thua!

Loan mất nhưng đi giật lùi. Đôi mắt hấn vẫn nhìn Tài Woòng lom lom, giọng hấn lạnh lùng:

– Đứng dậy là chết ngay!

Tài Woòng nhăn nhó, hấn không thể gượng nổi nữa hấn ngã sấp mặt xuống cỏ. Máu ở mặt hấn túa ra be bét. Hấn vừa run vì lạnh, vừa rên rỉ vì đau đớn.

– Tôi chịu thua!

Loan mất nhưng yên chí, hấn thấy Tài

Woòng không còn phản công nổi mình.
Loan mắt nhung chống nạnh trước địch
thủ, hai chân xoạc ra:

– Đứng dậy!

Tài Woòng phải khó nhọc lắm mới
ngồi dậy được, hấn ngửa mặt nhìn Loan
mắt nhung, khuôn mặt bê bết máu, đầu
óc hấn choáng váng. Hấn đưa tay lên
vuốt mặt, rồi nở một nụ cười:

– Thật đáng mặt anh hùng!

Người hấn rung lên, hấn muốn khụy
xuống trở lại. Loan mắt nhung nháy đến
đờ:

– Tôi chơi quá đòn phải không?

Người Tài Woòng mềm nhũn, hấn
lắc đầu:

– Giang hồ mà, phải thế mới được!

Hắn ra hiệu cho đàn em:

– Tui bay không được hỗn.

Hải cụt thu sợi dây sên vào lòng bàn tay. Tài Woòng vịn vai Loan mắt nhưng đứng dậy. Hắn đưa mắt nhìn bọn đàn em:

– Đẳng blouson da thua! Loan mắt nhưng và Hải cụt là thượng khách.

Hắn đưa bàn tay run rẩy ra nắm lấy bàn tay Loan mắt nhưng giơ cao. Bọn đàn em Tài Woòng cũng đưa tay ra bắt tay Hải cụt. Hải cụt khoái chí cười như phá... Tự nhiên Loan mắt nhưng hối hận mình đã đánh Tài Woòng quá nặng.

– Xin lỗi!

Tài Woòng ra hiệu lấy chiếc áo blouson da lại, hắn khoác lên người Loan mắt nhưng:

– Thượng khách. Anh và Hải cụt sẽ làm vua xứ này trong những ngày ở đây.

Hai tên đàn em Tài Woòng chạy đến đỡ chúa đảng, chúng liền cởi áo ra khoác lên người tên đàn anh thảm bại.

Tài Woòng ra lệnh:

– Tụi bây tới khách sạn mang hết hành lý của các đại ca về sào huyết mình.

Bọn đàn em của Tài Woòng tản mác dần. Tài Woòng cười khà khà:

– Lần đầu tiên tôi thảm bại, thua anh tôi không nhục. Nếu thắng anh tôi sẽ nổi tiếng... Hà hà, nhưng số trời đã định.

Tài Woòng lại ra lệnh cho một tên đàn em khác:

– Tụi bây không biết chạy về lấy xe ra đón các đại ca sao?

Trên bờ hồ chỉ còn lại ba người và hai tên đàn em thân tín của Tài Woòng. Đêm về khuya gió càng lạnh, sương mù dày đặc. Tiếng Tài Woòng vang lên:

– Đêm nay chúng ta sẽ say sưa suốt sáng.

– Anh cần nghỉ ngơi!

– Không quan hệ, tôi thấy người khá rồi!

Ánh đèn pha xe hơi từ phía xa tiến dần lại chọc thủng màn đêm âm u. Tài Woòng nói:

– Xe đến rồi đó!

Hắn xem đồng hồ:

– Mới 12 giờ kém 15!

Sào huyết của đảng blouson da ở một

biệt thự nhỏ ngay trên sườn đồi. Chiếc xe hơi mui trần chất đồng người leo một cách nặng nhọc qua con đường quanh co gập ghềnh.

Tài Woòng vừa run vì lạnh, vừa đau vì vết thương. Nhưng hắn vẫn phải làm tỉnh:

– Tiện nghi lúc này chưa có đủ, nhưng cũng không đến nỗi bê bối lắm.

Cánh cửa sắt ọp ẹp mở, chiếc xe hơi bò vào trong sân. Ánh đèn pha xe hơi quét một vệt sáng dài trên lối đi. Căn biệt thự gần như một căn nhà bỏ hoang lâu ngày. Một vài cánh cửa sổ, cửa ra vào đã mất hoặc hư hỏng.

Tài Woòng đi đầu, hướng dẫn thượng khách:

– Bọn này còn nghèo lắm nhưng

sống với nhau rất đẹp, đêm nay các anh sẽ thấy.

Loan mắt nhắm nhắm thấy mùi ẩm mốc từ đâu đó bốc lên hình như Tài Woòng hiểu ý, hần giải thích:

– Không dám dọn dẹp đằng hoàng, sợ động khó di chuyển kịp.

Loan mắt nhắm nhắm thấy một đống lửa được đốt cháy phừng phừng ở giữa phòng, xung quanh đó người ngồi ngổn ngang. Tài Woòng xuất hiện, mặt hần bết máu và người ướt như chuột lột. Bọn đàn em giương mắt lên nhìn. Tài Woòng đứng nhìn khắp một lượt, kể cả những cô gái ngồi chung với bọn blouson da. Hần đứng im một lát rồi mới lên tiếng:

– Hôm nay tao đại bại. Tụi bây có gì nói không?

Tất cả mọi người trong phòng im phăng phắc, người ta chỉ nghe thấy tiếng lửa nổ lách tách, tiếng gió rùng rít ngoài cửa sổ. Ánh lửa bập bùng rọi trên những khuôn mặt lì lợm.

Tài Woòng nắm lấy tay Loan mắt nhung giơ lên:

– Đây là Loan mắt nhung, người đã thắng tao!

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên.

– Hôm nay anh sẽ là thượng khách của chúng ta.

Tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên lần thứ hai. Kể đến, Tài Woòng giới thiệu Hải cụt. Chiếc móc sắt ở bàn tay cụt của Hải làm mọi người chú ý. Bọn họ từng nghe đến tên gã anh chị này bên cạnh tên Loan mắt nhung.

Tài Woòng ra hiệu cho đàn em im lặng.

– Bây giờ chúng ta là bạn, tất cả mọi hiểm khích đều bỏ qua.

– Đồng ý!

Tiếng vỗ tay nổi lên vang rền. Tài Woòng nhảy lên một chiếc bàn, đứng xoạc cẳng:

– Rượu!

Bọn đàn em xôn xao, chúng mang hàng chục chiếc chậu thau ra bày trên mặt đất. Rượu đủ thứ được mở ra, đổ pha lộn vào chậu. Trong phút chốc, ngót mười chậu thau đầy ắp rượu. Tiếng náo nhiệt nổi lên khắp nơi, bên ánh lửa bập bùng.

Tài Woòng chạy vào nhà trong thay

quần áo và băng bó lại mặt mũi. Hấn cười như phá, chạy đến khoác vai Loan mắt nhung và Hải cụt:

– Mời thượng khách!

Ba người ngồi chung với nhau ở một tấm nệm. Hải cụt vui vẻ:

– Mình giang hồ, phải sống như vậy mới đúng điệu.

Những con gà, vịt vặt lông sẵn xuyên vào những mũi dao nhọn nhét vào đồng lửa đỏ rực. Một lát sau, mùi thơm ngào ngạt xông lên trong hơi lửa ấm áp.

Tài Woòng nâng chậu thau rượu đưa lên, đưa trước mặt Loan mắt nhung và Hải cụt:

– Xin mời nhị vị đại ca!

Loan mắt nhung đỡ lấy chậu thau kê

lên miệng uống ừng ực. Hấn chuyển lại cho Hải cụt. Hải cụt cũng uống không kém, kể đến Tài Woòng. Chậu rượu vơi non phân nửa.

Từ nãy giờ, bọn đàn em Tài Woòng chờ cho các đàn anh uống “mở màn”, đặt chậu thau xuống. Chúng vỗ tay rào rào:

- Hoan hô Loan mắt nhung!
- Hoan hô Hải cụt!
- Hoan hô đảng trưởng Tài Woòng!

Chúng nâng chậu thau rượu lên chuyển tay nhau uống, chúng cười nói như điên. Từ chiếc máy hát cũ vang ra một điệu nhạc dân dật. Đã có những tên đứng dậy, chúng bắt đầu uốn éo. Những khuôn mặt hồng lên dưới ánh lửa bập bùng. Chúng lấy những con gà nướng ra khỏi lửa đỏ. Chúng tung ném khắp nơi.

Những chiếc áo blouson da được cởi ra hứng đỡ. Chúng giăng nhau những con gà, con vịt thơm ngậy, xé tan ra từng mảnh nhúng vào rượu đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm. Chúng ăn uống nháy nhót bên lửa hồng như một bọn thổ dân man rợ.

Bỗng cánh cửa bật mở, một tên vác vào một con chó, đã được làm lông và moi ruột, nhe hàm răng trắng nhớn. Bọn blouson da reo ầm lên:

– Thịt chó muôn năm!

Con chó được quăng vào lửa, ngọn lửa bùng lên, lem lém đốt trên da thịt trắng nhẽ nhại của con chó. Hải cụt khoái chí bê cái chậu thau lên uống ừng ực, hấn liệng cái thau không đánh xoảng xuống đất. Hấn nháy lên, uốn éo lượn quanh đồng lửa.

Một tên blouson da vớ lấy cây đàn guitar gảy phùng, những tiếng vỗ tay đều đặn vang lên nhịp nhàng. Hải cụt ngửa mặt rú lên một hồi, chiếc móc sắt chỉ ngược lên trần nhà, một tay chống nạnh. Chân bắt đầu di chuyển nhịp nhàng hơn theo nhịp vỗ tay nhạc Flamenco.

Hắn kéo một cô gái đứng dậy, dìu đi theo những bước nhảy cuồng loạn của hắn. Cô gái la lên chí chóa. Mùi thịt chó mỗi lúc một thêm thơm ngậy. Hải cụt vừa chun mũi vừa hít hà...

– Thịt chó chín rồi!

Bọn blouson da la ầm lên, chúng lấy một cái xiên sắt thọc vào con chó vàng ngậy lồi ra ngoài. Tiếng dao băm bặt lách cách, những mũi dao xả vào con chó, mỗi thằng xiên lấy một miếng.

Hải cụt không kém, hấn đẩy dạt đám đông ra, nhảy vào giăng lấy hai cái đùi chó. Hấn quăng cho Loan mắt nhung một đùi, còn một đùi hấn xiên vào móc sắt. Hấn nhúng vào chậu rượu cho bớt nóng rồi đưa lên miệng cắn, nhai nhồm nhoàm. Hấn lôi cô gái và nhét vào miệng nàng. Nàng kêu thét lên:

– Tôi không biết ăn thịt chó!

– Đ.m, không ăn cũng phải nuốt!

Hấn vạch miệng thiếu nữ, tống xuống đùi chó vào, nhồi tọng. Hấn dẫn ngựa nàng xuống đất. Nàng giãy lên đành đạch, chửi bới, đấm đá Hải cụt. Bọn blouson da cười vang, vỗ tay rầm rầm. Hải cụt đổ rượu vào miệng cô gái làm cho nàng sặc sụa.

Loan mắt nhung thấy Hải cụt làm

quá nên phải đứng dậy, hấn tới nắm cổ áo Hải cụt xốc dậy, đấm cho một phát bần vào tường. Hải cụt vẫn khư khư giữ cái đùi chó, hấn lắc đầu mấy cái, ngồi dậy. Hấn chồm lên như một con sư tử tấn công Loan mắt nhắm. Loan mắt nhắm nháy tránh sang một bên chém ngược một phát vào gáy Hải cụt làm hấn ngã sấp xuống đất. Hải cụt nằm im... Cái đùi chó văng ra một góc.

Loan mắt nhắm dùng mũi giày hất Hải cụt nằm ngửa sải tay trên sàn. Hấn tới nhặt cái đùi chó để lên ngực Hải cụt. Loan mắt nhắm nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền của Hải cụt. Hấn đứng thẳng dậy trở về chỗ ngồi:

– Mặc nó! Lát nó tỉnh!

Tài Woòng cười khà khà:

– Phải thác loạn thế mới vui!

Một người con gái tới cạnh Loan mắt nhung. Nàng tủm tỉm cười ngồi xuống bên cạnh. Tài Woòng chỉ người con gái:

– Đây là phần của anh!

Loan mắt nhung ôm thiếu nữ vào lòng, hân vồ về nàng:

– Đừng buồn nghe em!

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười:

– Sao lại buồn, em bằng lòng đời sống này mà!

Nàng bê chậu rượu lên đưa trước mặt Loan mắt nhung:

– Mời anh!

Loan mắt nhung đỡ lấy uống một hơi. Nàng lại đưa cái đui chó lên:

– Làm một miếng coi!

Loan mắt hung cắn một miếng, đoạn gí cái đùi chó vào miệng nàng:

– Đớp!

Thiếu nữ ngoạm luôn; nàng vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

– Con nhỏ này đâu có ngán!

Nàng bê chậu thau rượu lên uống một hơi rồi khà một tiếng. Loan mắt hung vỗ đùi:

– Chịu chơi nhỉ!

Thiếu nữ phanh ngực áo ra:

– Hết mình mà anh! Phòng bên cạnh có chỗ dành riêng cho mình.

Hải cụt tỉnh dậy vì nằm quá gần đồng lửa. Hắn sờ tay lên ngực bắt gặp cái đùi

chó thui, hấn lại đưa lên miệng ngoạm một miếng, bợn blouson da cười ồ. Hải cụt nâng thau rượu lên uống ừng ực, hấn khà một tiếng:

– Đàn anh chơi mạnh tay quá!

Loan mắt nhung nháy mắt, Hải cụt toét miệng cười, hấn nhìn người con gái đang ngồi trong lòng Loan mắt nhung:

– Bảnh quá nhỉ? Ủa! Em của tôi đâu rồi?

Hấn thoáng nhìn thấy bóng người con gái nhảy nhót với hấn lúc này đang ngồi trong đám blouson da. Hấn nhảy tưởi vào đám đông, miệng la ầm ĩ:

– Trời đất! Thót một cái là em biến ngay!

Hải cụt chop đại thiếu nữ, hấn bồng nàng lên hai tay sấn sổ leo ra:

– Em phải nhảy với anh một bản nhạc thác loạn nữa. Nhạc đâu?

Người con gái giã nảy lên:

– Buông ra, anh nham nhở quá!

Hải cụt cười khà khà:

– Chịu chơi hết mình mà em! Chúa đảng của em đã nói trước rồi mà.

Hải cụt hất mặt về phía Tài Woòng:

– Phải vậy không đại ca?

Tài Woòng nắm hai tay vào nhau giơ lên khỏi đầu:

– Đúng vậy!

Hải cụt ôm eo cô gái xoay một vòng, miệng hát:

– Lá la là là... là là...

Tiếng đàn guitar lại vang lên, bọn blouson da nằm ngổn ngang. Nhiều thằng không có em bèn ôm nhau nhảy loạn xà ngầu.

Về khuya, tiếng đàn ca uể oải dần, sự sôi động yếu dần. Có nhiều kẻ đã gục xuống một xó nằm ngủ ngáy khò khò. Đống lửa vẫn bập bùng cháy... nhưng không còn rực rỡ. Có tên ngồi xồm vờn cổ ra ói mửa tùm lum, chúng ngã úp mặt luôn xuống bãi mửa. Mùi tanh lợm giọng xông lên. Chúng cười khanh khách, nhỏ phì phì.

Hải cụt đã chán nhảy nhót, quần áo hằn xốc xếch, nhưng hấn vẫn không chịu rời thiếu nữ. Hấn nói:

– Mình xong một “phi vụ” rồi em hén!

Thiếu nữ có vẻ sẵn sóc Hải cụt:

– Anh say quá rồi đó!

Hải cụt lẽ nhè:

– Say hả? Tết Congo mới say, cho anh cái chậu thau. Mẹ ơi!

– Chi vậy?

– Ô kê, thau!

– Nhưng hết rượu rồi!

Thiếu nữ đưa chiếc thau không ra cho Hải cụt. Hải cụt giằng lấy nửa một bãi vào thau. Hắn đặt chậu thau xuống:

– Vậy đó, vậy là ô kê, thau, hiểu không?

Hải cụt lau miệng, thở dốc, tiếp:

– Nhờ em chút!

– Muốn gì?

– Bối giùm trong bãi mưa coi?

– Chi vậy?

– Coi thử xem ruột gan phèo phổi anh có tuôn luôn ra đó không?

Thiếu nữ cũng ngà ngà hơi men, nên cười khanh khách:

– Không có anh à!

– Ừ tốt! Còn nguyên bộ, vậy mà anh có cảm tưởng...

Hải cụt sờ tay lên ngực:

– Cả trái tim cũng còn nguyên, hèn chi anh thấy nó nháy Cha Cha Cha...

Thiếu nữ cười ré lên. Hải cụt bèn bồng nàng vào một xó...

Người con gái ngồi với Loan mắt nhưng đã gục vào lòng hắn. Loan mắt nhưng khật khừ hỏi Tài Woòng:

– Ê! Tại sao tên mày lại là Tài Woòng? Mày người Thổ, người Mán hay ba Tàu?

– Tao Thổ, Mán, Tàu hồi nào đâu. Tại chúng kêu tao như vậy, như đã kêu mày là Loan mắt nhưng...

Tài Woòng vỗ vỗ lên trán:

– Tao nhớ ra rồi, mới đầu tụi nó kêu tao là đại vương. Một hôm, tao bắt địa một cha ba Tàu. Tao hỏi: “Mày biết tao là ai không?”

Tên ba Tàu lắc đầu, tao bèn trả lời: “Tao là đại vương, hãy nhớ tên tao nghe mày!”

Tên ba Tàu bèn chỉ vào mặt tao: “Cái

nị là Tài Woòng, ngộ nhớ cái tên là Tài Woòng!”

Tao quắc mắt lên: “Sao lại là Tài Woòng?”

Hắn trả lời: “Tiếng ba Tàu gọi đại vương là Tài Woòng”.

Từ đó, bọn đàn em không kêu tao là đại vương nữa, mà kêu là Tài Woòng, riết rồi thành tên.

Loan mất nhưng gục lên gục xuống, hẳn chống tay xuống đất, kéo thiếu nữ theo:

– Mình đi em ơi!

– Đi đâu vậy anh?

Loan mất nhưng không nói không rằng, bèn bồng thiếu nữ lên đưa sang phòng bên cạnh. Thiếu nữ cười vang.

Ngon lửa tàn dần chỉ còn than hồng, làm cho căn nhà hoang trở nên âm u hơn. Quanh đó, bọn blouson da nằm ngổ ngà nghiêng, những chiếc chậu thau, xương, thịt thừa thãi ném bừa bãi khắp nơi. Cái đầu chó nhe răng, bị găm lam nham, ném ngay cạnh đồng lửa. Ở đâu đó có tiếng cười khan, tiếng hát nghêu ngao, tiếng tắc lưỡi. Tiếng Hải cụt càu nhàu:

– Sao kỳ cục quá vậy?

Có tiếng hỏi:

– Chi đó?

– Còn con nhỏ nào khác không, con này tao xài không được!

– Sao vậy?

– Cái rún nó bị bằng cái chén ăn cơm!

– Ăn nhằm gì, vì tên nó là Trinh rún
lồi mà, nữ hoàng Trompette ở xứ này đó!

– Vậy hả? Có nguyên một dàn kèn?

– Ủa!

Người con gái nằm lả trong tay Loan
mất nhung. Nàng quá say rồi. Hình như
nàng không còn biết gì. Loan mất nhung
sửa lại thế nằm của nàng cho ngay ngắn,
kéo cái mền phủ lên thân thể nàng. Bây
giờ thì Loan mất nhung cảm thấy chán
nản, chán nản đến tột độ.

Loan mất nhung nghĩ đến giây phút
cuồng nhiệt của người con gái vừa qua.
Ánh đèn cây thật mờ, nàng nằm đó mê
man trong giấc ngủ. Nàng đã thỏa mãn.
Loan mất nhung tự hỏi, nàng là con gái
nhà ai? Tên là gì? Trên bước đường giang
hồ của Loan mất nhung hẳn từng gặp

những trường hợp đó. Ăn nằm với một người con gái rồi dửng dưng bỏ đi, không cần biết đến hậu quả. Hấn coi những người con gái đó như một món đồ chơi. Nhưng đêm nay tự nhiên Loan mắt nhắm thấy buồn, hấn không tài nào ngủ được. Hấn nghĩ đến việc mình đã làm, nghĩ đến những ngày mình sống ở đây. Nghĩ đến Minh, Loan mắt nhắm nhưng chỉ có thể quên được Minh trong một thời gian ngắn ngủi. Loan mắt nhắm nhưng thở dài, rồi đây tình yêu đó sẽ đi đến đâu.

Phía nhà ngoài, hình như bọn quái đã gục hết và lửa cũng đã tắt. Loan mắt nhắm không còn nghe tiếng cấn nắn của Hải cụt. Loan mắt nhắm nhưng nghe thấy những tiếng ngáy vang, tiếng gió heo hút thổi trên sườn đồi và không khí lạnh hơn.

Người con gái vòng tay ôm lấy ngực của Loan mắt nhung. Da thịt của nàng mềm mại và ấm áp. Chiếc chăn bông khá dày, Loan mắt nhung không đến nỗi thấy lạnh lắm. Khuôn mặt người con gái trong giấc ngủ thật vô tư, nàng đang mơ thấy gì?

Hình như ngoài vườn vừa có tiếng một trái thông rụng xuống. Một trái thông! Loan mắt nhung nhớ đến lời nói của Minh:

– Trái thông có cái đuôi, khi rơi xuống nó xoay xoay trong không khí trông đẹp ghê!

Có lẽ ngoài trời bây giờ sương mù dày đặc. Loan mắt nhung lại nghĩ đến đôi thông, nơi Minh thường đến vẽ. Dáng điệu của nàng thật ảo lá. Chiếc áo dài màu xanh dương bay phất phơ trong gió,

phía trước nàng đôi thông thoai thoải, con suối uốn khúc mất hút trong rừng cây. Mình đã gặp nàng ở đó, trong một khung cảnh thần tiên, mình không thể quên, không bao giờ quên.

Loan mắt nhắm nghĩ đến trận loạn đả đêm nay, tiệc rượu thác loạn của bọn blouson da. Những việc bất ngờ đó đến với Loan mắt nhắm chỉ đẩy hấn vào sâu thêm con đường khốc liệt. Con đường đó hình như đã dành sẵn cho Loan mắt nhắm. Trong một phút trở về với lương tri, hấn đã muốn từ bỏ mà không được.

Loan mắt nhắm buồn bã thở dài, hấn có cảm tưởng mỗi lúc hấn một xa Minh thêm. Đêm nay nằm đây, bên cạnh một người con gái, Loan mắt nhắm ôn lại dĩ vãng của mình. Dĩ vãng buồn bã trùm kín cả tuổi trẻ. Tất cả, những hạnh phúc đến với hấn đều mong manh. Những

mối tình đi qua đời Loan mắt nhung đều thế cả. Mỗi người con gái mất lấy tuổi trẻ với hân như Xuân, như Dung.

Ngọn đèn cây tàn lụi, ngọn lửa bùng lên một lần chót rồi tắt hẳn. Căn phòng chìm trong bóng tối mông lung. Xung quanh Loan mắt nhung im lặng. Hân chỉ nghe tiếng thở đều đều của người con gái nằm bên cạnh. Giấc ngủ của nàng có vẻ mệt mỏi. Nàng tựa mình, Loan mắt nhung tự nhiên vỗ nhẹ nhẹ vào tấm lưng mịn màng của nàng. Hình như người con gái vừa thức giấc. Loan mắt nhung thấy nàng im lặng, như nghe ngóng. Một lát Loan mắt nhung nghe nàng hỏi, giọng ngái ngủ:

- Anh không ngủ à?
- Khó ngủ quá!

Người con gái im lặng một lát.

– Chắc là gần sáng rồi!

– Chưa đâu!

Nàng trở mình:

– Em làm được một giấc cũng đỡ...

Loan mắt nhưng nghe nàng bẻ những
lóng tay:

– Tại sao anh không ngủ?

Loan mắt nhưng nói dối:

– Chắc lạ nhà!

Nàng cười khúc khích, nàng véo
Loan mắt nhưng một cái:

– Giang hồ ngủ đâu là nhà, ngã đâu
là giường. Anh nói cứ như con nhà lành.

Loan mắt nhung không trả lời, thiếu nữ dè bủ:

– Vậy mà làm nổi chúa du đang ở Sài Gòn cũng lạ thật!

Loan mắt nhung tát nhẹ vào má nàng:

– Em biết gì mà nói!

– Sao không biết! Du đang hạng anh phải chì lắm mới phải...

– Chì là thế nào?

– Tà tà đánh lộn, không có cái kiểu kén cá chọn canh.

Loan mắt nhung ngồi dậy, người con gái nín lại:

– Anh dậy làm chi vậy?

– Hút một điếu thuốc!

Loan mắt nhắm mò tìm cái bật lửa và bao thuốc. Anh lửa bật bùng bật sáng. Khuôn mặt nàng hồng lên, Loan mắt nhắm thấy nàng mỉm cười:

– Anh cho em hút với!

Loan mắt nhắm gắp điếu thuốc lá lên môi nàng. Hắn tò mò hỏi:

– Em ở luôn đây à?

– Không, thỉnh thoảng trốn nhà mò đến đây.

– Ở nhà biết thì sao?

– Biết thì chết đòn, sức mấy biết nổi. Hôm nào muốn đi hoang em giả vờ nhức đầu đi ngủ sớm. Ông via bà via yên chí đi ngủ, thế là em leo ra khỏi cửa sổ chuẩn. Khoảng năm giờ sáng lại mò về ngủ kỹ... Bà già tưởng bệnh thật lại còn nấu cháo gà cho ăn.

– Em!

Người con gái cười khúc khích. Loan mắt nhung nói nhỏ:

– Thôi, ngủ đi cưng!

Nàng nũng nịu rúc đầu vào ngực hẳn. Càng về sáng, không khí càng trở nên lạnh hơn.

CHƯƠNG 35

NHỮNG VỤ TRỘM CẤP, BẮT ĐỊA, cướp giật gia tăng đột ngột ở thị xã nhỏ bé này. Sau mỗi thành tích bất hảo, Tài Woòng lại cười khà khà, nói với Loan mắt nhung:

– Anh thấy sao? Quái xứ này có kém quái Sài Gòn do anh điều khiển không?

Loan mắt nhung nhìn thẳng vào mặt Tài Woòng:

– Tình trạng này mới xảy ra hay đã có từ trước?

Tài Woòng mở to mắt nhìn Loan mắt nhưng:

– Anh muốn nói tình trạng nào?

– Tình trạng trộm cướp ở đây!

Tài Woòng thân mật vỗ vào vai Loan mắt nhưng:

– Từ hôm anh lên đây, tụi này biểu diễn tài nghệ.

Loan mắt nhưng gật gù:

– Có thể stop bớt được không?

– Chi vậy?

– Đủ rồi!

Tài Woòng có vẻ thất vọng vì câu nói của Loan mắt nhưng:

– Anh phụ tấm lòng của bọn này đối với anh rồi!

Loan mắt nhung giải thích:

– Không phải vậy, nhưng trong mấy ngày tôi lên đây tôi muốn được yên, không dính dáng gì đến chuyện giang hồ...

Tài Woòng gục mặt nhìn xuống bàn, hấn gí ngón tay trên mặt nước từ ly rượu thấm xuống mặt bàn, hấn vẽ những hình thật vô nghĩa.

– Chẳng lẽ tôi lầm lẫn!

– Lầm lẫn gì?

– Tôi nghĩ anh tính lên đây biểu diễn tài nghệ, và tôi đã bái anh. Bái anh tôi là đàn em của anh.

Loan mắt nhung thân mật:

– Đàn anh đàn em cái gì? Chúng ta là bạn.

Tài Woòng vẫn có vẻ khó nghĩ:

– Anh nói như vậy là đưa tôi vào thế kẹt.

– Kẹt cái gì?

Tài Woòng buồn rầu:

– Đi quá trớn hết trớn rồi, ngay đêm nay bọn đàn em tôi sẽ làm một mẻ lớn, chỉ còn mấy phút nữa là đến giờ hành động. Một mẻ cướp không tiền khoáng hậu...

Loan mắt nhưng hốt hoảng:

– Bây giờ còn kịp không?

Tài Woòng chán nản:

– Chúng nó đã lọt vào hàng rào rồi,

từ đây đến nơi đó không có cách gì mình đi cho kịp.

Loan mất nhưng lòng nóng như lửa đốt, hẩn ngồi không yên chỗ. Tài Woòng cười nhạt:

– Chuyện đã lỡ, mình buồn vô ích, nhậu cho say đi.

– Có đổ máu không?

– Thế kẹt lắm mới phải đổ máu, nhưng tôi tin rằng chuyện đó không thể xảy ra, vì ở nhà bị cướp chỉ có hai ông bà già, một đứa tớ gái, con bé này là tay trong của bọn này.

Tài Woòng im lặng một lát:

– Cứ để chúng nó về hết, nếu anh muốn, mình sẽ tìm cách trả lại.

Loan mất nhưng cười nhạt:

– Anh nói như chuyện đùa. Không thể có chuyện đó được.

– Tại sao lại không có?

– Đàn em của mình toàn thứ trời đánh thánh đâm, mình tỏ ra quân tử Tàu như vậy mình sẽ không còn chỉ huy được chúng nữa.

Tài Woòng ngồi gục đầu, hai tay ôm lấy ly rượu:

– Bây giờ phải làm sao?

Loan mắt nhưng lạnh lùng:

– Phải “nuốt” cho hết những món đồ cướp được.

Nụ cười của Tài Woòng nhạt nhẽo:

– Cũng đành!

Hắn dốc ngược chai rượu lên uống ừng ực.

Trong mấy ngày hôm nay, Tài Woòng không xa Loan mắt nhung một bước. Hắn dẫn Loan mắt nhung đi thăm tất cả các cơ sở làm ăn của đảng blouson da. Xóm đi điểm, hút xách, cờ bạc, không thiếu một nơi nào. Hải cụt vênh váo:

– Cả giang sơn của anh chỉ bằng cái xóm của tôi, có dịp tôi xin mời ông anh vô Sài Gòn.

Tài Woòng chỉ cười nhũn nhặn. Loan mắt nhung thấy mếu hẩn. Hắn rất tàn bạo, nhưng trầm tĩnh. Loan mắt nhung ít thấy hắn to tiếng với đàn em. Loan mắt nhung nghĩ chính tư cách đó đã đặt hắn lên địa vị đàn anh ở xứ này.

Tài Woòng đặt ly rượu đến cộp một cái xuống bàn:

– Anh uống đi chú!

Loan mắt nhưng mỉm cười:

– Mình uống quá nhiều rồi, tà tà...

Loan mắt nhưng thấy chán nản đến cực độ. Hấn không muốn nghĩ đến bất cứ một chuyện gì khác. Trong mấy ngày hôm nay, Loan mắt nhưng hưởng tất cả mọi thú vui, nhưng hấn không thấy nghĩa lý gì. Hấn chỉ nghĩ đến Minh, ngồi đâu, đi đâu, làm gì, hình ảnh nàng đều xen lẫn vào. Tài Woòng thì lại nghĩ những thành tích của mình chưa làm cho ông chúa trùm du đãng hài lòng. Đảng blou-son da phải làm một chuyện động trời để cho Loan mắt nhưng và Hải cụt phải xanh mặt một phen. Hấn bí mật hoạch định đánh cướp biệt thự Xuân Phong, ngay sát một trại lính. Con đường xâm nhập vào biệt thự vô cùng khó khăn.

Tài Woòng thắc mắc về tên trùm du đảng này, hẳn không hiểu tính nết Loan mắt nhung ra sao? Đôi khi Tài Woòng nhận thấy Loan mắt nhung như một cậu công tử bột. Vậy mà hẳn cầm đầu một đảng du đảng lớn nhất ở Sài Gòn.

Tài Woòng nhìn vào mặt Loan mắt nhung:

– Hình như anh có chuyện gì buồn?

Loan mắt nhung tươi cười trở lại:

– Không! Có gì đâu!

– Tôi thấy anh lầm lỳ có vẻ nghĩ ngợi về một chuyện gì đó.

Không lẽ Loan mắt nhung lại đem chuyện Minh ra kể với gã này. Loan mắt nhung lắc đầu:

– Tôi vẫn thế, khi thấy đàn em “lâm trận”, tôi không yên.

Tài Woòng đập tay vào vai Loan mắt nhưng:

– À, thì ra chuyện đó. Ăn nhằm gì, đã làm thì coi như tội trước.

– Đã đành, mình cũng cần phải tính đến nước hồng việc chứ!

– Anh tính làm sao?

– Thủ tiêu tất cả những thằng làm lộ tung tích.

Tiếng nói của Loan mắt nhưng lạnh lùng, làm Tài Woòng thấy rợn người:

– Anh nói sao? Giết nó?

Loan mắt nhưng gật đầu:

– Tôi vẫn làm thế, không thì bể hết.

Tài Woòng lè lưởi:

– Tôi chưa bao giờ nhúng tay vào máu anh em.

– Tại anh chưa từng dự những vụ lớn.

Vẻ mặt Loan mắt nhung hiền lành trở lại:

– Tôi còn nhớ, một lần trong vụ làm ăn lớn, tôi đã hy sinh mất hai thằng đàn em thân tín nhất, từng vào tù ra khám với tôi.

Nghĩ đến chuyện cũ, tự nhiên Loan mắt nhung cảm thấy buồn bã vô cùng:

– Phải hy sinh, việc ngoài ý muốn của mình.

Bỗng dưng Loan mắt nhung nghe tiếng xôn xao phía cửa dancing, hẩn

ngẩng lên, Tài Woòng nói:

– Không có gì, bọn đàn em tôi nó mừng chiến thắng.

Loan mắt nhung lăm lỳ đứng dậy đi ra cửa, thì ra ba gã thanh niên mà Loan mắt nhung và Hải cụt gặp hôm đầu tiên ở dancing này đang bị bọn blouson da bắt địa. Loan mắt nhung bước tới hỏi:

– Gì đó?

Một gã blouson da nhăn nhở cười:

– Em thấy gã này có chiếc đồng hồ đẹp quá tính mượn tạm, nhưng hần không chịu.

Loan mắt nhung can ra:

– Thôi, bỏ qua đi!

Một trong ba gã con trai nhìn Loan

mắt nhung. Loan vỗ vai gã:

– Đi chơi chỗ khác, ở đây không có lợi cho các anh.

– Chúng tôi đâu có làm gì ai!

Loan mắt nhung quắc mắt lên:

– Tôi bảo đi chỗ khác.

Hai gã kia sợ có chuyện lôi thôi vội kéo bạn đi:

– Thôi đi mày!

Loan mắt nhung kêu lại:

– Này, có mất cái gì không?

– Không! Cảm ơn anh.

Mấy gã blouson da vây quanh Loan mắt nhung:

– Sao anh lại tha cho tụi nó?

– Tha làm phúc, mấy hôm nay các chú ăn hàng quá nhiều rồi.

Một tên blouson da dường như còn tiếc rẻ:

– Bọn em để ý thấy mấy thằng này tiêu tiền như rác, không bắt địa chúng cũng uống.

Loan mắt nhung thân mật đi với bọn blouson da vào trong vũ trường:

– Thôi! Anh xin các chú!

Bỗng có một người từ phía trong đi ra, đụng vào Loan mắt nhung. Người đàn ông đứng lại, rất lịch sự:

– Xin lỗi ông, tôi vô ý!

Loan mắt nhung lảng lảng đi vào. Hắn thắc mắc về người đàn ông đó, hắn hỏi một tên quái:

– Gã này có phải là người ở đây không?

Tên quái lắc đầu:

– Không, hình như mới, tôi thấy gã la cà ở đây hai tối rồi.

– Có đi với ai không?

– Có một mình!

Cả bọn vào ngồi chung bàn với Tài Woòng. Tài Woòng hỏi:

– Có chuyện gì không?

Loan mắt nhung lắc đầu. Nhưng Loan mắt nhung không mấy yên tâm, hăn nghĩ hoài đến gã đàn ông. Bọn đàn em Tài Woòng chúi đầu vào chúa đảng báo cáo tình hình:

– Xong rồi đại ca, một mẻ lớn chưa từng có.

- Yên cả chứ?
- Không có điều gì đáng tiếc xảy ra.
- Tốt lắm, còn con sen?
- Nó cũng bị trói chung với chủ nhà.
- Cơm sẽ khai thác con nhỏ, và bọn mình sẽ bị tóm hết!

Buổi ăn nhậu trở nên nghiêm trọng, không đứa nào buồn cười nói. Tài Woòng ra lệnh cho tất cả đàn em tản mác đi. Hấn kéo một tên đến nói nhỏ vào tai, tên này phân vân một lát rồi gật đầu bỏ đi. Loan mắt nhung tò mò hỏi:

- Chuyện gì đó?

Tài Woòng lắc đầu:

- Không có gì hết!

Suốt đêm hôm đó, Loan mắt nhung

không ngủ được, gần sáng hẳn nghe tiếng Tài Woòng thì thảo với một tên đàn em:

– Xong chứ?

– Rất đẹp! Như thật.

Tiếng Tài Woòng thổi phào:

– Bây giờ tao mới ngủ yên được!

Gã kia cười có vẻ khoái chí:

– Con nhỏ ngon lành hết sức vậy đó đại ca!

– Cái gì mà?

– Con nhỏ!

– Mà làm gì nó?

Gã kia cười:

– Đàn anh thật ngây thơ, còn làm gì nữa? Tôi thấy tiếc của trời nên...

– Tao có bảo mày làm vậy đâu?

Gã kia vẫn cười:

– Đại ca vẫn thường dạy cho tụi em rằng phải biết thiên biến vạn hóa.

Hình như Tài Woòng vừa ngồi dậy:

– Mày đi ra ngoài này, nói chuyện bí mật ở đây không tiện.

Loan mắt nhắm nghe tiếng chân hai người ra khỏi phòng.

Loan mắt nhắm cũng mệt mỏi quá, hăn ngủ thiếp đi...

Khi Loan mắt nhắm tỉnh dậy, trời đã sáng rõ...

Loan mắt nhắm trở dậy, căn nhà không còn ai. Hăn ra quán cà phê ngồi uống cho tỉnh ngủ. Buổi sáng ngồi đây,

Loan mắt nhung lại nghĩ đến Minh. Mấy ngày hôm nay Loan mắt nhung không có dịp gặp nàng. Không biết Minh còn vẽ ở chỗ cũ không, có lẽ bức tranh của nàng đã hoàn thành.

Mãi buổi sáng hôm nay, Loan mắt nhung mới có thì giờ rảnh rang để nghĩ trọn vẹn đến Minh. Khuôn mặt nhỏ bé dễ thương đó lại chập chờn hiện ra trong đầu Loan mắt nhung.

Thêm một người khách nữa vào quán. Loan mắt nhung giật mình, đúng là gã đàn ông mà đêm qua Loan mắt nhung gặp ở dancing.

Hắn ngồi ngay chiếc bàn đối diện với Loan mắt nhung. Hắn móc túi lấy thuốc lá gắn lên môi, hắn tìm bật lửa nhưng không thấy, hắn đứng dậy sang bàn Loan mắt nhung mời nhờ.

Hắn lại trở về bàn lăm lỳ uống cà phê, hút thuốc lá. Hắn tủm tỉm cười, Loan mắt nhưng thấy khó chịu về nụ cười đó. Lúc này nét quen thuộc của hắn lại chi phối Loan mắt nhưng. Loan thắc mắc hoài, không biết mình đã gặp thằng cha này ở đâu.

Loan mắt nhưng đeo cái kính râm lên, hắn có thể quan sát gã đàn ông kia dễ dàng hơn. Nhưng cuối cùng Loan mắt nhưng đành chịu, hắn không thể nhớ nổi.

Loan mắt nhưng nhủ thầm: Kệ bố mày, nghĩ làm quái gì cho mệt óc.

Loan mắt nhưng trả tiền đứng dậy ra khỏi quán. Sương mù tan, nắng ấm đã lên và không khí bớt lạnh. Loan mắt nhưng nghĩ đến đôi thông, đến Minh. Hắn cảm thấy lòng mình rạo rức khi

nghĩ đến nàng. Loan mắt nhung mỉm cười một mình.

Gã đàn ông cũng đeo cái kính râm lên, gã nhìn theo Loan mắt nhung, cười ruồi. Gã trả tiền đứng dậy hối hả đi theo. Hắn gật gù có vẻ đắc chí. Hắn leo lên một chiếc xe Lambretta. Hắn nói với người tài xế:

– Tôi bao luôn chuyến xe này, chạy đi!

Chiếc xe chạy ngang qua mặt Loan mắt nhung, vì gã đàn ông ngồi khuất phía trong nên Loan mắt nhung không nhìn thấy.

Ánh nắng hanh vàng trải dài trên ngàn cây nội cỏ như một dải lụa mỏng. Những giọt sương đêm chưa tan hết. Loan mắt nhung nghĩ bụng mình chẳng cần đi xe, mình đi bộ cho khỏe.

Loan mắt nhưng vượt qua một con dốc, đồi thông ở dưới kia. Nơi đó Minh thường đứng vẽ. Tự nhiên Loan mắt nhưng thấy lòng mình xốn xang. Sự rung động kỳ lạ của tình yêu... Loan mắt nhưng nôn nao được thấy mặt nàng...

Hắn rào bước xuống con dốc, hắn sẽ đi tắt qua đám rừng thông này. Hắn sẽ nhìn thấy nàng đứng bên bờ suối như những buổi sáng hôm nào.

Loan mắt nhưng bỗng nghe tiếng động phía sau lưng, hắn quay lại. Người đàn ông hắn gặp trong quán cà phê vừa rồi. Tại sao hắn cứ đi theo mình? Tự nhiên Loan mắt nhưng thấy nóng mặt lên. Hắn đưa hai tay lên chống nạnh chờ đợi, mình phải đập cho chết thằng này.

Gã đàn ông vẫn ung dung đi tới. Hắn mỉm cười lên tiếng trước:

– Chào Loan mắt nhung!

Tại sao hấn lại biết tên mình nhỉ?
Loan mắt nhung lăm lỳ nhìn hấn:

– Anh là ai?

Gã đàn ông cười thật khó hiểu, hấn không trả lời câu hỏi của Loan mắt nhung, hấn đưa mắt nhìn ra phía đồi thông:

– Ra thăm em hả?

Loan mắt nhung không thể chịu đựng được nữa, hấn đưa hai tay chộp vào ngực áo của gã đàn ông:

– Mà muốn gì?

Gã đàn ông bình tĩnh như thường, hai tay hấn bỏ thõng không phản ứng, hấn hỏi:

– Sáng hôm nay mới rảnh rang phải không?

Loan mắt nhung xô hẳn ngã nhào vào lề đường. Hấn đứng dậy, cách Loan mắt nhung chừng một thước. Hấn nhún vai, phân trần:

– Tôi gây còm ồm yếu, đánh tôi làm gì?

Loan mắt nhung quắc mắt lên:

– Tại sao anh lại xía vào công việc của tôi?

Gã đàn ông cười nhạt:

– Công việc của tôi chuyên môn xía vô hành động của các anh, xía vô cả đảng Tài Woòng.

Loan mắt nhung nhìn hẳn từ đầu đến chân. Hấn có vẻ tự ti hẳn vẫn cười:

– Người anh em hành hạ nhau như vậy đủ chưa?

Loan mắt nhung lấy lại bình tĩnh:

– Anh là ai?

Gã đàn ông lấy một điều thuốc đưa lên môi, gã sờ hết túi no đến túi kia:

– Quên mua hộp quẹt hoài, xin tí lửa đi!

Loan mắt nhung bật quẹt môi lửa cho hẵn. Hẳn ngửa mặt thở một ngụm khói, nhìn theo những sợi khói mỏng tan dần trong không khí.

– Thời tiết trên này hút thuốc và uống cà phê thật tuyệt diệu.

Loan mắt nhung vẫn đứng nhìn. Hẳn không nhẫn nại được hơn. Loan mắt nhung hỏi:

– Anh muốn gì, “han bồi” (hỏi giấy) chẳng?

Gã đàn ông hút thêm một hơi thuốc lá nữa:

– Chỉ có thứ cắc kè mới han bồi còng tay, chứ tôi đây đâu có cần dùng đến những thứ cù lằn đó.

Loan mắt nhưng cười nhạt:

– Vậy anh muốn gì?

Gã đàn ông đứng quay lưng lại phía Loan mắt nhưng, một chân hấn ghếch lên một hòn đá:

– Chú và Hải cụt nên về Sài Gòn ngay!

– Tôi có quyền ở lại!

Gã đàn ông quay lại, nhìn thẳng vào mặt Loan mất nhưng:

– Đồng ý, tôi chỉ kêu gọi sự hiểu biết của chú mày, ở đây đất khách quê người không phải là nơi hoạt động của tôi cũng như của chú. Trong mấy ngày chú ở đây, cái thị xã nhỏ bé này xáo trộn nhiều quá rồi...

– Tôi có làm gì đâu?

Gã đàn ông gật gù:

– Tôi biết, chỉ vì bọn Tài Woòng muốn biểu diễn với chú, nhưng chúng đã đi quá trớn...

Gã đàn ông nhịp nhịp chân:

– Những vụ bắt địa lật vạt mấy ngày qua không đáng kể, nhưng vụ cướp đêm qua xảy ra thì không thể tha được...

Loan mắt nhưng đứng im. Gã đàn ông ném điều thuốc lá xuống chân gí nát:

– Chúng đã giết đến hai mạng người, một người con gái là đứa ở của gia đình bị cướp. Trước khi giết, chúng còn hiếp dâm cô ta. Người thứ hai là một gã thanh niên bị đâm ba nhát dao, xác vứt ở bìa rừng...

Loan mắt nhưng cố giữ bình tĩnh, hẳn biết gã con trai bị giết là ai, chính thủ phạm đã giết cô gái. Loan mắt nhưng không ngờ Tài Woòng lại dám làm việc đó. Không ngờ Tài Woòng lại nghe lời xúi dục của Loan mắt nhưng trong lúc Loan mắt nhưng say rượu nói càn.

Loan mắt nhưng nhìn gã đàn ông chăm chăm:

– Anh nghi tôi?

Gã đàn ông lắc đầu:

– Tôi biết chú không nhúng tay vào vụ này, nhưng chính chú là động lực thúc đẩy chúng vào con đường tội lỗi. Tôi khuyên chú nên về, chú còn ở đây ngày nào thị xã này còn xảy ra lắm chuyện...
Mình sẽ gặp nhau ở Sài Gòn sau...

Loan mất nhưng đứng bắn thần nhìn xuống chân. Con dốc vắng vẻ chỉ có hai người đứng nói chuyện với nhau, gió heo hút.

Gã đàn ông nhìn lên ngọn đồi:

– Chú vượt qua đồi thông này, sẽ nhìn thấy nàng của chú đứng vẽ ở cạnh con suối.

Loan mắt nhưng toan quay lưng đi, gã đàn ông gọi giật Loan mắt nhưng lại:

– Này chú! Tôi muốn nói với chú một chuyện này nữa.

Loan mắt nhưng bực mình:

– Tôi sẽ về Sài Gòn ngay ngày mai, còn chuyện riêng của tôi yêu cầu anh đừng xía vô.

Gã đàn ông cười dễ dãi:

– Đừng nổi nóng chú! Tôi đáng tuổi anh hai chú mà khuyên nhủ chú một điều nhỏ mọn không được sao?

– Anh muốn gì?

Gã đàn ông bình tĩnh, nhìn vào mắt Loan mắt nhưng:

– Chú nên buông tha con nhỏ đó,

chú thấy không? Nó gây thơ vô tội, còn chú, dĩ vãng chú quá bản thủ.

Gã nhìn Loan mắt nhung tha thiết:

– Hãy giữ mãi như vậy, đẹp lắm, khi cô ta chưa biết chú là một tên du đảng.

Loan mắt nhung đứng lặng người, hần suy nghĩ thật nhiều đến nàng, đến lời nói của con “cáo già” này. Hần nói có lý. Nhưng Loan mắt nhung không muốn tỏ ra cho hần thấy mình hèn yếu. Mặt Loan mắt nhung lạnh đi:

– Anh đã hiểu lầm tôi, tôi không hề nghĩ đến chuyện làm hại cô ta.

Loan mắt nhung nhìn lên ngọn đồi, hàng thông trùng điệp vươn mình trong gió sớm mai. Tự nhiên nghe gã đàn ông nhắc đến đời sống mình, Loan mắt nhung thấy buồn bã vô cùng. Hần

thấy Minh thật xa cách mình. Loan mắt nhưng yên lặng nhìn gã đàn ông:

– Tôi hiểu lời nói của anh!

Gã đàn ông thân mật khoác tay lên vai Loan mắt nhưng:

– Mình đi chứ!

Loan mắt nhưng toan quay về phía thị xã, gã đàn ông kéo Loan mắt nhưng về phía đôi:

– Mình lên đây đã, chú nên nhìn thấy nàng một lần chót.

Loan mắt nhưng đi theo gã như một thằng mất hồn. Hắn không ngờ mình lại chịu khuất phục gã đàn ông này một cách dễ dàng như vậy.

Loan mắt nhưng và gã đàn ông đứng ở sườn đồi sau một lùm cây rậm. Minh

đang đứng vẽ ở dưới thung lũng, nàng mặc chiếc áo xanh màu hồ thủy, mái tóc nàng bỏ xõa bay bay theo gió. Trông nàng thật mảnh mai...

Gã đàn ông nói nhỏ, giọng trầm trầm:

– Đẹp thật!

Loan mắt nhung đứng lặng người nhìn, hẩn xa cách nàng quá. Vẫn khung cảnh đó, vẫn người đó với tình yêu này... Loan mắt nhung lẩm bẩm nói.

Gã đàn ông lên tiếng:

– Cô bé thật tinh khiết, tôi tự hỏi nếu tình yêu này được duy trì rồi sẽ đi đến đâu, chú sẽ đưa cô ta đến đâu?

Tiếng nói của gã đàn ông nghe vang vang trong đầu Loan mắt nhung. Lần đầu

tiên Loan mắt nhưng nghe một người nói thẳng vào mặt mình những điều mà không ai dám nói. Hấn không tha thứ cho những kẻ đó.

Loan mắt nhưng hỏi nhỏ:

- Anh theo dõi tôi từ bao giờ?
- Ngay từ khi chú và Hải cụt bước chân xuống máy bay.

Loan mắt nhưng nhìn thẳng vào mặt gã:

- Anh là ai?
- Ba Sanh!

Ba Sanh, Loan mắt nhưng có nghe nói đến tên đó, tên của một anh “cớm” nổi tiếng mà giới giang hồ thường nhắc đến. Hấn nghĩ Ba Sanh phải có một bộ mặt thật cô hồn, một hành động vô cùng

tàn bạo. Nhưng trái lại, bây giờ Ba Sanh đứng trước mặt Loan mắt nhung chỉ là một gã đàn ông hiền lành nụ cười luôn luôn giữ trên môi. Vẻ tự tin toát ra trên khuôn mặt xương xẩu của hắn, ánh mắt thông minh.

Hắn nháy mắt với Loan mắt nhung:

– Chú phải hãnh diện được tôi để ý đến chú, loại “cớm” gà chết không thể nắm đầu nổi chú!

Loan mắt nhung cười nhạt:

– Anh đã nắm đầu nổi tôi đâu?

– Một phần nào!

Bất thành lĩnh, Loan mắt nhung tung một cái đấm vào mặt Ba Sanh. Ba Sanh tung người lên, ngã ngối bệt xuống đất. Hắn nhìn Loan mắt nhung, rồi ngối dậy

thật khoan thai, một dòng máu chảy ri rỉ ra mép hẳn.

– Đừng làm thế chú, hành động đó không anh hùng. Tôi ốm yếu, không có một tắc sắt trong tay.

Loan mắt nhưng không thể đắm được cú thứ hai, khi nghe lời nói không lộ một chút giận hờn của gã đàn ông. Lời nói của Ba Sanh thật bình tĩnh. Hẳn lại đứng nhìn xuống phía Minh:

– May quá! Cô ta chưa biết gì về hành động của chú. Trong lòng cô ta còn giữ mãi hình ảnh đẹp đẽ của chú!

Loan mắt nhưng lặng người, hẳn nhìn dòng máu đang chảy từ mép xuống cằm Ba Sanh. Tự nhiên hẳn thấy xúc động, hẳn rút chiếc khăn mùi soa trắng tinh ra đưa cho Ba Sanh. Ba Sanh đỡ lấy,

lau dòng máu rồi gấp cẩn thận trả lại cho Loan mắt nhung.

Nắng bừng lên, phong cảnh phía dưới thung lũng thật đẹp. Minh vẫn đứng đó, nàng chăm chỉ làm việc. Loan mắt nhung cẩn chặt lấy môi mình. Khi hẳn quay lại, Ba Sanh nhìn đôi mắt đẹp của Loan, nước mắt quanh tròn.

Ba Sanh thân mật khoác tay Loan mắt nhung:

– Anh hùng thấm mệt rồi phải không?

Loan mắt nhung lăm lũi đi theo Ba Sanh. Tiếng nói của Ba Sanh thật ấm áp:

– Mình đi uống một ly cà phê, tôi mời chú, mình còn nhiều chuyện để nói với nhau.

Đôi thông ở phía sau lưng hai người.
Minh ở thung lũng phía bên kia...

CHƯƠNG 36

HẢI CỤT NHÌN LOAN MẮT
NHUNG, LẮC ĐẦU:

– Hồi này anh hỏng quá rồi.

Loan mắt nhung ngồi lăm lỳ nhìn vào ly rượu, đá đã tan hết. Hấn ngẩng lên, đôi mắt lơ lơ:

– Chú nói gì?

– Tôi bảo anh hỏng quá rồi, anh không còn như xưa nữa. Suốt ngày anh

say mềm không thiết làm ăn gì nữa hết.

Loan mắt nhung cười nhạt:

– Ăn cướp tổng tiền mà chú nói là làm ăn à?

– Anh hối hận?

Loan mắt nhung lại lăm lỳ. Một lát sau, hần nhẹ gật đầu. Hải cụt bỗng cười ha hả. Hần chìa tay ra bắt tay Loan mắt nhung:

– Vậy là hết rồi phải không?

Loan mắt nhung muốn giải thích cho Hải cụt, nhưng hần nghĩ thằng này óc bằng đất, có giải thích cũng vô ích. Hần chỉ nói nhỏ:

– Chú không hiểu gì anh hết!

Hải cụt gõ tay sắt xuống bàn:

– Anh không bắt tay tôi, tức là anh chưa muốn bỏ cuộc đời giang hồ này. Tôi tin là anh sẽ nghĩ lại, anh em người ta nói anh nhiều rồi đó, không lâu đâu, anh sẽ không chỉ huy nổi chúng nó...

Hải cụt đứng dậy quay lưng đi. Còn lại một mình Loan mắt nhắm với ly rượu. Hấn đưa lên miệng nốc cạn. Trong lúc này, Loan mắt nhắm nhớ đến thật nhiều chuyện. Hấn thấy mình vô cùng cô đơn trong không khí nhộn nhịp của tiệm nháy này. Hấn không còn ham muốn một thứ gì.

Ngót một tháng nay, từ hôm ở Đà Lạt về, Loan mắt nhắm sống âm thầm như một cái bóng. Đêm đêm hấn đến vũ trường ngồi lăm lỳ uống rượu ở một bàn riêng biệt. Chiếc bàn đó Dung đã từng ngồi với hấn, cho tới ngày cuối cùng nàng quyết định trở lại với đời sống con

nhà lành. Thanh Italy, khi đứng dậy khỏi chiếc bàn này đã chết một cách thảm khốc. Đâu đâu Loan mắt nhung cũng để lại những dấu vết tội lỗi.

Một thời Loan mắt nhung đã tung hoành như bão táp trong vũ trường này. Bao nhiêu người đã đổ máu, tai tiếng Loan mắt nhung vang xa như điều gặp gió vì những thành tích đâm chém phá phách. Cuối cùng, bọn chủ nhà hàng phải tới điều đình với Loan mắt nhung. Hãn trụ bộ tại đây như một ông hoàng, hãn thu thuế hằng đêm với danh nghĩa giữ gìn an ninh cho vũ trường.

Loan mắt nhung nghĩ đến gã chủ nhà hàng, tự nhiên hãn thấy mình có mặc cảm. Hãn không muốn mặc cảm đó ăm ức mãi trong lòng. Hãn vẩy gã hầu bàn lại:

– Ê! Lỗi, kêu thằng chủ mày lại cho tao bảo!

Tên hầu bàn không nói gì, nghe xong cúi đầu đi. Loan mắt nhưng dần mạnh cái ly xuống bàn giận dữ:

– Mày nghe thấy không?

Gã hầu bàn đứng khựng lại. Hắn choáng váng khi thấy Loan mắt nhưng nổi giận. Loan mắt nhưng ngoắt tay:

– Lại đây!

Gã hầu bàn run lập cập:

– Dạ, em có nghe thấy...

Loan mắt nhưng vỗ tay xuống bàn:

– Lại đây!

Gã hầu bàn lập cập đi tới. Trông đáng điệu sợ sệt đó, Loan mắt nhưng nổi

nóng, hần dang tay tát một tát vào mặt gã:

– Mày không nghe tao nói gì sao?

Gã hầu bàn đưa tay lên xoa má:

– Dạ em có nghe!

Loan mắt nhung văng tục một câu:

– Đi kêu gấp chủ mày lại đây!

Một lát, gã chủ tới bàn Loan mắt nhung. Hần cười, giơ tay bắt tay Loan mắt nhung:

– Người anh em có chuyện gì buồn mà nổi nóng quá vậy?

Loan mắt nhung lăm lỳ nhìn hần:

– Người làm của anh hỗn quá!

Gã chủ quán cười hỉ hả:

– Đàn em ấy mà, anh chấp nó làm chi, nào chuyện gì, người anh em nói nghe coi!

Loan mắt nhưng lại uống rượu, hấn bắt đầu thấy choáng váng. Hấn thấy buồn bã vô cùng:

– Anh khinh tôi lắm phải không?

Gã chủ nhà hàng trợn mắt:

– Sao người anh em lại hỏi một câu kỳ cục quá vậy?

– Tôi cứ nghĩ anh khinh tôi.

Gã chủ nhà hàng nghĩ Loan mắt nhưng muốn cà khịa với mình, gã cần phải vượt giận tên du đảng này, gã rót thêm rượu cho Loan mắt nhưng:

– Đừng có nghĩ lăng nhăng, uống nữa đi, người anh em ngồi ở đây là phước

cho chúng tôi, bọn cao bồi không dám phá phách.

Mắt Loan mất nhưng đã thấy lò đồ, trước mắt hẳn, hình ảnh gã chủ nhà hàng chỉ còn thấy mờ mờ. Gã tiếp rượu cho Loan mất nhưng:

– Mình anh em với nhau mà, sống với nhau thì chín bỏ làm mười, chấp nhau một câu nói làm gì.

Loan mất nhưng lắc đầu:

– Tôi cứ nghĩ, lúc nào tôi cũng nghĩ mình chỉ là một thằng du đãng.

Gã chủ nhà hàng khôn khéo, gã dời ghế đối diện sang cạnh ghế của Loan mất nhưng, thân mật khoác tay lên vai gã:

– Người anh em nói vậy nghe không ổn chút nào hết, du đãng có năm bảy đường du đãng chứ bộ,

Loan mắt nhưng cười khà khà:

– Thật hả?

Gã chủ nhà hàng giả lả, gã chuốc rượu thêm cho Loan mắt nhưng:

– Không, tôi thú thật rằng từ ngày có người anh em trụ bộ ở đây, anh em chúng tôi làm ăn thấy dễ chịu hơn...

Loan mắt nhưng quất mắt lên:

– Dễ chịu là thế nào?

– Hề hề hề... mấy thằng hạng cá kèo không dám cựa cựa gì ráo trọi.

Loan mắt nhưng đặt ly rượu đánh cộp xuống bàn:

– Nói như c. c... Bộ tôi là chó becgiê giữ nhà cho anh sao?

Gã chủ nhà hàng làm bộ ngạc nhiên:

– Người anh em nói vậy còn tình nghĩa chi nữa, nào tôi đâu có dám nói như vậy. Tôi nói người anh em ngồi đây, cái oai của Loan mắt nhung làm khiếp đảm tất cả mọi người, chúng nó muốn ầu tả cũng ngán.

Loan mắt nhung vui vẻ trở lại:

– Bộ tôi bảnh lắm sao?

Gã chủ nhà hàng cũng định bụng sẵn, gã phải chuốc rượu cho Loan mắt nhung uống thật say, người anh chàng sẽ nhũn ra như bún, có muốn phá phách gì cũng không nổi.

– Khấp Sài Gòn này ai mà không biết đại danh Loan mắt nhung. Loan mắt nhung muốn là trời muốn...

– Vậy hả?

– Loan mắt nhưng còn là một hiệp sĩ trừ gian diệt bạo.

– Dĩ thần vậy sao?

Tiếng nói của Loan mắt nhưng mỗi lúc một thêm lè nhè, hắn nói câu nọ xọ sang câu kia, hắn muốn gục đầu xuống bàn. Gã chủ nhà hàng đưa ly lên cùng với Loan mắt nhưng:

– Cạn với tôi một ly này nữa đi!

– Ôkê!

Loan mắt nhưng ngửa cổ nốc cạn ly rượu.

Càng uống, Loan mắt nhưng càng thấy chán đời. Hơi thở hắn trở nên nặng nề hơn. Loan mắt nhưng không còn ngồi vững, hắn phải tựa lưng vào thành ghế.

Gã chủ nhà hàng nhẹ nhàng đứng dậy, gã vỗ vào vai Loan mắt nhung:

– Ngồi đây nhé người anh em, tôi bận chút việc.

Loan mắt nhung chỉ còn nghe thấy tiếng nói thì thảo bên tai.

Gã con trai mặc áo polo đen buông cô vũ nữ ra, từ nãy hấn đã để ý đến Loan mắt nhung, hấn không hiểu tại sao hôm nay Loan mắt nhung chỉ ngồi có một mình. Mọi khi thấy Loan kéo bè kéo đảng đến uống chật kín hết mấy cái bàn.

Gã con trai ra khêu một thằng bạn đang ngồi đấu láo với em cave gần đó:

– Mà nhớ thằng ngồi uống rượu một mình ở bên kia không Thuận?

Thuận nhìn theo hướng tay chỉ của bạn:

– Nhớ chú!

– Bọn mình gặp hấn trên Đà Lạt với một thằng cha móc sắt! Chính mày bị thằng móc sắt xé rách áo!

– Loan mắt nhưng đó!

– Vậy hả? Sao hôm nay trông hấn hiền lành quá vậy?

– Nó vẫn có cái bản mặt hiền lành, nhưng khủng khiếp đ. chịu được.

Thuận véo em cave một cái:

– Kệ mẹ nó!

Gã mặc áo polo đen để nghị:

– Bây giờ mình tà tà làm quen với hấn.

– Ăn cái giải gì?

Gã mặc áo polo đen búng tay tách một cái:

– Đừng tính đến lợi hại, nhưng điều hiển nhiên làm bạn với hắn là có thể tung hoành trên vũ trường này, cóc ai dám làm gì?

Thuận nhìn Loan mắt nhung lắc đầu:

– Chơi với lửa ngán lắm mày ơi!

Gã con trai mặc áo polo nói nhỏ:

– Mình lợi dụng hắn mà, đi chơi hoài mà bị đời xử ức hoài tao bực quá. Đ.m, đêm qua tao bị một thằng gà chết gí dao lột cái đồng hồ, tức hộc máu ra mà cóc làm gì được. Chỉ vì mình không có phe đảng. Bây giờ mình vào băng Loan mắt nhung, bố bảo thằng nào dám đụng tới cái lông chân của mình.

– Mày đâm chém với tụi nó được không?

– Sức mấy mà mình đâm chém, tiền để làm gì?

Nói xong, gã mặc áo polo đen đến vỗ vai bạn:

– Đi, mình sang với hần!

Gã cười với cô cave:

– Em có thể chạy bàn khác, anh có chút cũng bận.

Cô cave đứng dậy. Thuận vỗ một phát vào mông cô ta:

– Đêm nay em có thể về ngủ với anh, hết có thằng nào cản rồi!

Loan mắt nhắm ngược lên, hai hình ảnh ở trước mắt Loan thật mờ. Hần hỏi:

– Thằng Hải cụt đấy hả?

Hai bóng đen trả lời gì đó, Loan mắt nhung không nghe rõ. Hấn vui vẻ:

– Không phải hả? Cứ ngồi chơi, mình tú hải giai huynh đệ mà!

Loan mắt nhung bỗng nhiên thấy mình vui vẻ trở lại, hấn nói nhỏ:

– Đang buồn mà có bạn ngồi cùng ly thì vui biết mấy!

– Đàn anh buồn gì vậy?

– Ô! Buồn nhiều thứ lắm. Tao nhớ Đà Lạt. Tự nhiên từ hôm ở trên đó về tao đâm chán đời, tao đ. thích gì ráo trời.

– Chắc ở Đà Lạt anh có kỷ niệm đẹp lắm?

– Có chứ! Đẹp nhất trên đời, người yêu mà!

Hai gã con trai thấy Loan mắt nhung vui vẻ, chúng nháy nhau:

– Người yêu à? Anh hào hoa phong nhã như vậy hẳn người yêu phải đẹp kinh khủng?

Loan mắt nhung trở nên mơ màng.

Hình ảnh đôi thông hiện ra trong trí Loan mắt nhung, hình ảnh của nàng trong gió sớm mai. Hình ảnh nàng chập chờn và Loan mắt nhung thấy nhớ nàng ghê gớm.

Thốt nhiên, Loan mắt nhung lên tiếng hỏi:

– Tụi bây có biết Minh không?

– Minh nào?

– Người yêu của tao, tao không thể quên được nàng, không bao giờ quên...

Loan mắt nhung chỉ nói được có thể, hấn gục đầu xuống hai cánh tay và từ từ đổ xuống.

Hấn thoáng nghe có tiếng xôn xao, tiếng đổ vỡ, những âm thanh đó mỗi lúc một trở nên xa xôi. Hấn có cảm tưởng như mình được nhấc bổng lên, trôi bồng bênh trong một vùng yên lặng, ngọt ngào và cô đơn ghê gớm.

* * *

Đầu tiên, Loan mắt nhung nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc. Hấn sờ tay sang bên cạnh, không có gì ngoài tấm gỗ lạnh, nhẵn thín. Mình đang nằm trên một tấm phản. Hấn mở mắt, bóng tối mờ mờ trên đỉnh mũng, Loan mắt nhung ngồi nhòm dậy, hấn nhìn quanh. Mình đang ở nhà

ai? Loan mắt nhung vén màn, hắt tụt xuống giường. Hắt nhìn thấy trên người mình chỉ mặc có quần đùi và chiếc áo may ô. Ở một thành ghế, bộ quần áo của Loan mắt nhung ném thành một đống.

Loan mắt nhung hoang mang, hắt không biết ai đã đưa mình về đây. Trời còn tối, hắt chưa nhìn rõ hết những vật dụng trong nhà. Ánh điện từ đâu đó rọi qua cửa sổ vào căn phòng tối một thứ ánh sáng mờ mờ.

Loan mắt nhung vươn vai, hắt nghe những đốt xương kêu cụp cụp. Hắt nhìn căn phòng rộng đồ đạc sơ sài, hắt tò mò. Hắt muốn xem trong căn nhà này còn có ai ngoài hắt.

Loan mắt nhung mò mẫm đi. Hắt thấy một cánh cửa nữa, trong đó có ánh đèn đêm. Hắt mạnh dạn bước hắt tới

một chiếc giường rộng kê ở góc nhà. Mùng buông kín, hình như trong đó có mấy người nằm.

Loan mắt nhung đi gần tới, hẩn nghe thấy những tiếng ngáy hẩn nhìn qua vải mùng. Có ba người, một người con gái và hai người con trai. Người con gái có thân hình tuyệt đẹp, còn gã con trai năm quay mặt vào phía trong tường. Loan mắt nhung đứng ngắm ba người nằm ngủ, tuyệt nhiên hẩn không nhớ mặt ba người này. Họ là ai? Trí óc Loan mắt nhung lúc này mịt mờ như bị một lớp sương mù phủ kín. Hẩn cố gọi nhớ từng chi tiết nhỏ. Dần dần hẩn nhớ mấy người này trông có vẻ quen quen. Mình đã gặp họ ở đâu kia? Loan mắt nhung tự hỏi.

Hẩn chú ý đến người con gái, nàng có vẻ quen thuộc quá. Và hẩn chợt nhớ ra nàng là vũ nữ. Loan mắt nhung không

nhớ tên, hắn chỉ nhớ hằng đêm mình có gặp nàng, chưa lần nào Loan mắt nhung nháy hoặc nói chuyện với nàng.

Loan mắt nhung bắt đầu nhớ lại mọi chuyện xảy ra từ đêm hôm qua, khi hắn lên vũ trường uống rượu. Cho tới lúc hắn gục, tuyệt nhiên hắn không nhớ mình đã nói gì trong lúc đó. Còn hai người con trai này là ai, tại sao hắn lại đưa mình về đây?

Loan mắt nhung trở ra nhà ngoài trong trạng thái phân vân. Hắn mở cửa sổ, vịn song sắt nhìn ra ngoài đường. Ở đây là một ngõ hẻm với những căn nhà có vẻ sang trọng, hắn nhìn thấy một vài chiếc xe hơi đậu trong hẻm. Hắn tự hỏi đây là đâu?

Có một vài con muỗi bay vo ve dưới chân Loan mắt nhung, hắn khó chịu. Hắn

trở lại giường đặt mình nằm xuống. Hai mắt mở lớn nhìn lên đỉnh màn. Trong lúc này, Loan mắt nhung thấy mình cô đơn khủng khiếp.

Hắn nhắm mắt lại, hắn nghe tiếng đồng hồ tí tách vang lớn trong đầu. Hắn đưa tay lên bịt lấy hai tai. Hai cánh tay Loan mắt nhung tự nhiên thấy mỏi rã rời, nói lỏng dần. Rồi tiếng đồng hồ tự nhiên thấy nhỏ dần lại, xa xôi.

Loan mắt nhung chợt thấy một bàn tay ấm áp đặt lên trán mình. Một giọng nói trong trẻo:

– Anh ấy say quá, lịm đi đến giờ này vẫn chưa tỉnh.

Một giọng nói con trai:

– Để cho anh ngủ, coi chừng anh còn say thì nguy em đó!

– Khỏi có ngán đi, em quen cảnh này lắm rồi.

Tiếp theo là tiếng cười trong trẻo của nàng. Bất ngờ, Loan mắt nhắm chộp lấy cổ tay nàng, mở mắt. Người con gái để nguyên tay trên trán hằm, cười:

– Anh tỉnh rồi! Gớm, say gì mà say dữ thân...

Loan mắt nhắm buông tay nàng ra, ngồi dậy. Hai gã con trai ngồi ở ghế salon cũng đứng dậy đến bên Loan mắt nhắm:

– Đêm qua chúng tôi phải đưa anh về đó, anh say quá không còn biết trời đất gì nữa.

Loan mắt nhắm nhìn họ:

– Các anh là ai?

Hai gã con trai cười:

– Anh không nhớ gì hết sao?

Loan mắt nhung lắc đầu. Gã áo polo đen chỉ bạn:

– Đây là Thuận, còn tôi là Hùng. Hôm qua chúng mình đã ngồi uống với nhau ở dancing anh không nhớ sao?

Loan mắt nhung vẫn còn thấy người mền mẹt, hần nói nhỏ:

– Tôi không còn nhớ gì hết, cảm ơn các anh!

Thiếu nữ sà vào lòng Loan mắt nhung:

– Anh không thềm hỏi gì đến em hết sao? Em mới là kẻ có công nhất.

Loan mắt nhung vuốt ve thiếu nữ:

– Anh cảm ơn em, em muốn anh đền ơn em cái gì?

Thiếu nữ ngồi nói leo lẻo:

– Anh ói mưa tùm lum trong danc-ing, về đến nhà vẫn còn mưa, em phải vắt chanh vào miệng đó, rồi thì dọn dẹp đủ thứ...

Hùng nói với thiếu nữ:

– Em để cho anh đi rửa mặt, sáng hôm nay chủ nhật, bọn mình đi ăn sáng rồi ra Vũng Tàu chơi, đêm về.

Thiếu nữ reo lên:

– Phải đó anh! Lâu lắm em không đi tắm biển. Anh đi nghe anh Loan mắt nhưng!

Miệng Loan mắt nhưng nhạt nhẽo, hẩn nhìn quanh nhà:

– Nhà này là nhà của ai?

Hùng chỉ vào ngực:

- Nhà của tôi thuê làm trụ sở.
- Trụ sở gì vậy?

Hùng cười nham nhở:

- Còn trụ sở gì nữa, nếu anh cần nhà để mang gái đến, tôi cho mượn đó.

Loan mất nhưng không muốn đi sâu vào chuyện đó, hần uể oải đứng dậy:

- Miệng nhạt nhẽo quá!

Mười phút sau, cả bọn ra khỏi nhà, leo lên chiếc xe hơi hiệu Corsair. Loan mất nhưng vẫn còn mệt mỏi nên ít nói chuyện. Hai gã thanh niên và cô cave bầu véo nhau loạn xạ ngẫu. Họ quay lại vẫn thấy Loan mất nhưng ngồi im lặng, vẻ mặt lạnh như tiền.

Tới đường Lê Lợi, Loan mắt nhung
vỗ vào vai Hùng:

– Cho tôi xuống đây, tôi phải về.

– Ủa! Không đi Vũng Tàu với bọn
này à?

Nụ cười Loan mắt nhung nhạt nhẽo:

– Cảm ơn, để khi khác!

Thuận hỏi:

– Muốn gặp anh thì gặp ở đâu?

– Cứ lên dancing!

Loan mắt nhung quay lưng đi. Hùng
và Thuận nhìn theo:

– Mình quen được một tay tổ cũng
đỡ.

Chiếc xe len lỏi đi qua khúc đường đông đúc, dừng lại trước rạp Casino Sài Gòn.

CHƯƠNG 37

LOAN MẮT NHUNG CẢM THẤY khó chịu về những hành động của bọn người này, càng ngày càng trở nên khả ố. Bọn hấn phách lối, Loan mắt nhung có cảm tưởng họ mượn cái oai của mình để hành động không mấy đẹp đẽ. Loan mắt nhung muốn nói thẳng với họ: “Các anh lắm”. Nhưng hấn lại ngần ngại khi nghĩ đến đêm nào họ sẵn sóc cho mình một cách tận tâm.

Loan mắt nhắm ngồi lằm lỳ ở một góc phòng, hôm nay hấn uống rượu nhưng uống thật ít. Hấn tự nhủ mình không thể để tình trạng say mềm kéo dài từ ngày nọ sang ngày kia. Mình có thể làm bậy trong lúc say hoặc a tòng với bọn này.

Mấy tháng nay, Loan mắt nhắm ít giao thiệp với bọn đàn em, mặc dù đêm nào hấn cũng ngồi ở dancing. Bọn Hải cụt xa lánh hấn. Loan mắt nhắm thấy mình chẳng còn tha thiết gì hết. Loan mắt nhắm đã quá chán nản đời sống này, một cuộc sống vừa bấp bênh vừa đen tối.

Hai tên Hùng và Thuận trở lại bàn, họ cười nói ồn ào, họ tự do bốc hốt bọn cave, hăm dọa vu vơ:

– Lôi thôi thì thôi thấy mẹ chúng nó!

Loan mắt nhung từ từ ngẩng lên:

– Chuyện gì đó?

Hùng chỉ sang cái bàn ở bên kia pis-te:

– Thằng mặc áo sơ mi ca-rô ngênh tui này hoài, thật mình không làm gì nó!

Loan mắt nhung vẫn ôn tồn:

– Kệ người ta. Mình chơi bởi họ cũng vậy!

– Tôi biết, nhưng tức chịu không nổi, trường hợp anh chắc anh không nhin.

Loan mắt nhung chỉ cười nhạt không trả lời. Thuận lau bàu:

– Nhè băng của Loan mắt nhung mà ngênh thì thật là giỡn mặt tử thần.

Loan mắt nhung ngẩng lên:

– Chú nói gì vậy?

– Tôi nói nó nhè bằng Loan mắt nhưng mà chọc. Thằng đó mặt mới mà.

Loan mắt nhưng chậm rãi nói:

– Bộ cứ chơi với nhau là ở trong bằng nhau sao?

– Chứ sao!

– Vậy thì các chú nhầm lẫn, tôi luôn luôn nghĩ rằng chơi với nhau là chơi, chứ đâu có phải ở trong bằng nọ bằng kia.

Hùng nhìn Loan mắt nhưng:

– Thằng nào đánh tụi này chắc anh bỏ hẩn?

Loan mắt nhưng lăm lỳ, nhìn thẳng vào mặt hẩn:

– Nếu các chú làm vậy!

Thuận thở dài:

– Vậy thì còn tình nghĩa mẹ gì nữa!

Loan mắt nhung lúc này tự nhiên trở nên hiền lành. Như trước kia, nội câu nói của Thuận đã có thể làm hấn nổi nóng. Nhưng bây giờ, hấn chỉ cười nhũn nhặn:

– Các cậu là con nhà lành, yên phận mà ăn chơi đi, đừng dính đến chuyện giang hồ mà thiệt vào thân. Tôi kinh nghiệm nhiều tôi thành thật khuyên các cậu đấy!

Thuận và Hùng đều nhìn Loan mắt nhung bằng đôi mắt giễu cợt:

– Người ta đồn Loan mắt nhung là một tay chì lắm, mà từ khi bọn này gặp anh, chỉ thấy anh uống rượu bí tử suốt ngày, lúc nào anh cũng như một con mèo ướt.

Loan mắt nhưng vẫn không nổi nóng:

– Các cậu gặp tôi hơi muộn, giữa cái lúc mà tôi không còn thiết tha một chuyện gì khác. Tôi chỉ muốn yên phận, chính đàn em tôi còn bỏ tôi, vì chúng thấy tôi không còn là đồng bọn của chúng nữa.

Loan mắt nhưng thở dài khi nói thật lòng mình. Hắn thấy mình cô đơn, xung quanh mình không còn ai hết. Loan mắt nhưng ngồi gục đầu trên hai bàn tay mình.

Hùng từ nãy vẫn im lặng, hắn nghĩ rằng Loan mắt nhưng đang xúc phạm đến tự ái của chúng:

– Anh hiểu lầm tụi này rồi, tôi tuy là con nhà giàu thật đấy, nhưng tôi đi bụi đời từ năm mười mấy tuổi.

Loan mắt nhung nhìn hẩn chăm chăm, hẩn muốn tìm hiểu bọn này vì tò mò:

– Vậy hả? Cũng anh em một nhà cả. Cậu ở băng nào?

Hùng vỗ vai Thuận:

– Hai thằng này không ở băng nào hết, tự do, nhưng chơi bởi đâu kém gì các tay giang hồ lão luyện.

Nét mặt của Loan mắt nhung tươi tỉnh trở lại:

– Chắc các cậu ghi nhiều thành tích đáng kể lắm?

Thấy Loan mắt nhung có vẻ ham nghe chuyện, Thuận kể luôn:

– Tại tụi này không có đất dụng võ, nếu có thì đâu kém ai.

Loan mắt nhung chêm một câu, chọc cho bọn này nói thật nhiều:

– Tại sao mình không lập băng mới?

Anh hùng tính của hai gã Hùng, Thuận nổi dậy:

– Ý kiến hay!

– Nếu chẳng may các cậu bị tù tội, có chịu đựng được không?

– Tù tội thì có luật sư, lo gì!

Loan mắt nhung muốn phì cười:

– Được, mình sẽ lập một băng mới, mà để dấu gì mình đã ở tù. Mình là những tay tổ mà, có ở tù thì là những thằng đàn em...

Thuận và Hùng đều nghĩ đến cái viễn cảnh to lớn sau khi đã trở thành một tay

tổ trong băng của Loan mắt nhung. Loan mắt nhung khôn khéo “thuốc” thêm:

– Các cậu sẽ đóng đô mỗi người ở một dancing. Tha hồ nhảy nhót ăn nhậu khỏi phải trả tiền như tôi hiện giờ, bọn đàn em hằng ngày còn phải nộp tiền nữa kia...

Sau những câu nói của Loan mắt nhung, cặp bài trùng Hùng Thuận đã tưởng mình trở thành dân anh chị chính hiệu rồi, chúng cười nói vui vẻ, chúng quên mất rằng muốn trở nên một tay anh chị phải mất bao nhiêu công lao, có khi cả máu mình.

Hùng đề nghị với Loan mắt nhung:

– Bây giờ bọn mình về nhà, câu chuyện còn dài...

Loan mắt nhung đứng dậy:

– Về thì về, bây giờ về nhà tôi hay về nhà các cậu?

– Về nhà tụi này, tủ lạnh còn nhiều rượu và đồ nhậu, mình phải kỷ niệm ngày thành lập băng Loan mất nhưng mới.

Loan mất nhưng phì cười, hắc thâm nghĩ hai thằng này hồng vừa ngu vừa tưởng bở. Bọn chúng cứ tưởng làm du đảng dễ lắm.

Loan mất nhưng đề nghị:

– Tôi thì thành tích nhiều rồi, khỏi nói các cậu cũng biết. Bây giờ các cậu gây thành tích thử coi?

Hùng sang số xe cho chiếc xe vọt đi:

– Được lắm, đệ biểu diễn một đường lả lướt cho đại ca thấy.

Thuận chồm lên:

– Bắt bò lạc!

– Ô kê, thằng này thì bộ môn đó sành lắm!

Chiếc xe chạy chậm chậm trên đường, ánh đèn pha xe hơi quét từng vệt dài. Hùng than thở bằng một câu hát:

– Em ơi! Bi giờ em ở đâu?

Hắn tiếp:

– Hồi này thị trường bò lạc hơi hiếm hoi, chẳng bù với hồi trước tôi bắt như máy, đêm nào cũng có, toàn loại sen trần thơm phưng phức.

Hắn pha đèn ra xa, Loạn mắt nhung nhìn thấy một người đàn bà đi ở phía trước. Hùng reo lên.

Chiếc xe đi chậm lại, tà tà vượt lên, cả bọn ngoái cổ nhìn lại. Hùng văng một câu chửi thề:

– Đ.m, già khản hà!

Hùng rồ máy chiếc xe vọt lên, hấn than thở:

– Ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu!

Loan mắt nhung nói:

– Có xe hơi bắt gái thiếu gì!

– Nhưng tôi thấy là gần một năm trở lại đây, bò lạc đâm hiểm hoi, chẳng bù với mấy năm về trước, khi đó tôi chỉ có chiếc Vespa nát bẩy mà gặt hái chiến công tơi bời...

Hùng quay sang Thuận:

– Mà còn nhớ cái em “thông cảm” không?

– Nhớ chứ quên sao được! Điệu nghệ một cây, khi tụi này đuổi ra khỏi nhà em đi không muốn nổi.

Mặt Loan mắt nhung lạnh đi:

– Sao các cậu ác quá vậy?

Thuận tố cáo Hùng:

– Thằng này tệ lắm anh! Biết bao nhiêu con đã khốn đốn về nó, tội nhất là con bé “thông cảm”.

Loan mắt nhung hỏi:

– Con bé “thông cảm” là con nào vậy?

– Đâu biết! Buổi tối hôm đó, thấy thằng này hốt về, khi hành sự con bé luôn miệng nói: “Các anh thông cảm cho em nhé!” Tôi không hiểu nó muốn gì, thì thằng Hùng nói: “Nó muốn xin tiền đó”.

Tôi bàn nên cho nó một bò, thằng Hùng gặt đi bảo sức mấy mà cho tiền, cùng lắm là cho một tô hủ tiếu.

Tự nhiên Loan mắt nhưng thấy hồi hộp, hần hỏi:

– Rồi các cậu có cho nó cái gì không?

Hùng cười ha hả:

– Tôi nói với đại ca rằng đối với con gái tôi rất tàn nhẫn, “phi vụ” xong xuôi tôi chở nó ra đường hất cho văng xuống như là đồ rác vạ đó!

Mặt Loan mắt nhưng nóng lên, hần cố lấy bình tĩnh hỏi:

– Năm ấy cậu bao nhiêu tuổi?

– Mười bảy!

– Mười bảy mà quá trời vậy sao?

Hùng cười ha hả:

– Bụi đời mà! Tôi lập thành tích từ năm mười bốn tuổi với một em sến của ông via.

Loan mắt nhưng nhìn vào gáy hấn:

– Các cậu ghê thật, khi tôi ở tuổi đó, tôi chẳng biết mẹ gì hết.

Hùng và Thuận cao hứng khai vanh vách:

– Đời mà anh! Không hưởng cũng uống, tôi sẽ còn hưởng nhiều nữa, sau này tôi hưởng cả cái gia tài của ông “bô” mới nhiều chuyện ly kỳ...

Xe đã về đến nhà. Hùng thở dài:

– Đêm nay không có con bò lạc nào để hội đồng, kể cũng buồn thật. Hay là hai người ở nhà chờ tôi nhé!

Loan mắt nhưng cản lại, hấn linh cảm thấy một bí mật nào bao trùm câu chuyện bắt bò lạc của bọn này.

– Thôi nhịn đi, hôm nay bọn mình ở nhà nhậu nói chuyện bò lạc cho vui, còn nhiều dịp mà!

Hùng cho xe vào ga ra, cả ba kéo lên nhà. Thuận mở tủ lạnh lấy đồ nhậu bày ra bàn. Loan mắt nhưng tự tay rót rượu vào ly cho Hùng và Thuận, còn hấn chỉ uống Coca. Hùng ngạc nhiên hỏi:

– Anh không uống rượu à?

– Thôi, uống nhiều quá rồi, uống thêm nữa chắc gục mất.

Loan mắt nhưng thối phồng Hùng và Thuận:

– Tôi không ngờ hai cậu lại bụi đời

trước tôi, vào tuổi đó tôi chỉ là một thằng cù lần.

Hùng và Thuận khoái chí, bọn chúng kể thành tích từng bừng. Loan mắt nhung luôn tay rót rượu cho chúng:

– Tôi khoái nghe chuyện cái em “thông cảm”.

Hùng gật gà gật gù:

– Con nhỏ “suya” thật, ba bốn năm nay mà tôi vẫn còn nhớ, hay không chê được!

Thuận cướp lời:

– Hôm đó con nhỏ hơi bệnh, tôi sờ vào người nó thấy nóng rùng rục, nếu nó không bệnh chắc còn hay hơn nhiều.

Loan mắt nhung hỏi một câu bất ngờ:

– Con nhỏ tên gì?

Hùng hỏi Thuận:

– Mà mày còn nhớ nó tên gì không?

Thuận suy nghĩ:

– Không nhớ rõ tên, ờ ờ tụi bò lạc tên na ná như nhau...

Loan mắt nhưng mồm lời:

– Đại khái tên Hoa, tên Cúc, tên Xuân, Hạ chi đó...

– Ủ đúng rồi, tên Xuân, tôi còn nhớ rõ, nó khai tên Xuân.

Loan mắt nhưng bỗng choáng váng đầu, hỏi lại:

– Có đúng tên Xuân không?

– Chắc mà!

Loan mắt nhung quay sang Hùng:

– Đúng không cậu?

Hùng gật đầu quả quyết:

– Đúng!

Loan mắt nhung hồi hộp, hẩn nhìn chăm chăm vào hai gã con trai mặt hẩn nóng lên, tiếng nói của hẩn không còn bình tĩnh:

– Tên Xuân hả?

Thái độ đổi khác của Loan khiến Hùng và Thuận chú ý:

– Sao vậy, anh quen à?

Loan mắt nhung vội vàng mỉm cười:

– Súc mầy mà quen, cứ kể đi, con nhỏ thơm không?

Thuận khề khà nói:

– Thơm thì chẳng lấy gì làm thơm lắm, nhưng “co” em trông ác liệt không chê được!

– Người “cốt tồ”?

– Không. Nhỏ bé thôi, dễ thương ra phết!

Loan mắt nhung quay lại hỏi Hùng:

– Chú bắt được con nhỏ này hay Thuận?

Hùng trả lời:

– Sức mấy mà Thuận, tôi môn đó số dách mà!

– Đi thả?

– Cũng tôi luôn!

Loan mắt nhung cười nhạt:

– Giới nhĩ, đầu cậu kể lại thành tích bắt bò lạc từ đầu đến cuối cho tôi nghe, đừng thêm bớt một chữ nào hết!

– Bộ anh nghi tôi nói dóc sao?

– Nói vậy oan cho người anh em quá, tôi chỉ muốn cậu kể đúng sự thật để rút kinh nghiệm, về môn đó tôi rất kém, tôi phải học hỏi cậu nhiều.

Hùng cười khoái trá “đĩa”:

– Nghề cha truyền con nối của tôi mà!

Từ này, Loan mắt nhung không uống một hớp rượu nào, bây giờ hẩn tự tay rót rượu ra ly uống từng hớp nhỏ. Hẩn lặng người ngồi nghe Hùng và Thuận kể chuyện. Dĩ vãng lần lượt trở lại trong trí

nhớ của Loan mất nhưng, khi hấn mới chỉ là một gã thanh niên mới lớn. Hình ảnh Xuân hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết. Buổi tối hôm đó nàng đã ra đi, nàng mặc chiếc áo bà ba trắng chấm đỏ, chiếc quần lãnh đen, nàng lên cơn sốt... Khi Loan mất nhưng tìm lại được Xuân, nàng chỉ còn là một xác chết. Hấn đã đứng trước xác nàng thể trả thù...

Loan mất nhưng cố giữ bình tĩnh hỏi:

– Nhớ chắc người con gái đó mặc áo bà ba chấm điểm đỏ chứ?

Rượu đã làm Hùng và Thuận mờ mắt:

– Đúng vậy!

– Các cậu có cho cô ta xu nào không?

- Sức mấy mà cho!
- Cô ta có năn nỉ không?
- Năn nỉ gì?
- Năn nỉ xin tiền!

Thuận cười, nụ cười của hắn có vẻ thỏa thuê:

– Xin như điên! Tôi còn nhớ nó nói rằng: “Các anh muốn làm gì thì làm, nhưng ráng nhớ cho em mấy bò để em về mua thuốc!”.

Loan mất nhưng ghen ngào:

- Các cậu không cho?
- Dĩ nhiên, khi cho tiền thì đâu còn có thể gọi được là thành tích.
- Các cậu ác quá!

Hùng cười khà khà:

– Bụi đời mà anh!

Loan mắt nhung gay gắt hỏi:

– Các cậu quan niệm thế nào là bụi đời?

– Cá lớn nuốt cá bé!

– Các cậu nhâm, nhâm quá nên mới gây ra tội ác!

Hùng mở to mắt:

– Chơi gái mà là tội ác?

Loan mắt nhung nhìn chăm chú vào mặt hai người:

– Có năm bảy đường chơi gái, năm bảy đường bụi đời. Tôi nói thẳng, các cậu chỉ là con nhà giàu thích ăn chơi nên hiểu sai hết. Bụi đời đâu phải để ăn hiếp

nhau, để làm những chuyện bất nhân thất đức cả. Chẳng qua phải nhúng tay vào chuyện đó là chuyện bất đắc dĩ, còn thật ra đâu có ai muốn.

Loan mắt nhung quắc mắt lên, chỉ vào mặt Hùng và Thuận:

– Còn chúng mày chỉ là những con thú bản thủ, chúng mày hành động bất nhân để thỏa mãn thú tính trong chốc lát!

Càng nói, Loan mắt nhung càng thấy mặt mình nóng lên. Hùng và Thuận không hiểu tại sao gã này lại nổi nóng bất tử, họ chỉ cười nhạt và uống thêm rượu. Hùng đặt ly xuống bàn, giễu cợt:

– Đề nghị Loan mắt nhung cạo đầu đi tu, có thể đắc đạo được đấy!

Loan mắt nhưng thấy mình nổi nóng lúc này bất lợi, hấn dụ giọng lại:

– Đó là ý kiến của tôi. Thôi, bây giờ mình tiếp tục câu chuyện đó.

Thuận gục đầu xuống bàn:

– Anh khoái nghe rồi hả, được, tôi sẽ kể cặn kẽ, tôi biết anh khoái nghe chuyện này, mà anh cũng bất nhân như tụi này. Vậy mà anh em hù nhau.

Loan mắt nhưng biết chắc người con gái bị hai gã này bắt về nhà hành hạ chính là Xuân, người vợ đầu tiên đáng thương của mình. Chỉ vì cái chết tức tưởi đó, Loan mắt nhưng mới trở thành một tay anh chị khét tiếng như ngày nay. Sau khi phối kiểm lại tất cả những chi tiết do Hùng và Thuận kể lại, Loan mắt nhưng không còn nghi ngờ gì nữa. Kẻ thù mà

hắn đã tìm bao nhiêu năm trời nay giờ đang ngồi trước mặt. Mình cần phải gọi cho bọn họ khai hết, Loan mắt nhung tự nhủ.

Loan mắt nhung tươi lại nét mặt:

– Các cậu đã từng làm những chuyện đó bao nhiêu lần?

– Ôi nhiều lắm, kể ra không hết, có lần hội đồng cả “tiểu đội” lận.

– Còn vụ con Xuân?

– Sơ sơ mười lăm thằng!

Loan mắt nhung thấy nhói lên ở trong tim:

– Những thằng kia bây giờ ở đâu rồi?

– Làm sao mà nhớ được, tội nó chỉ xài thừa nên tội này không để ý đến!

Loan mắt nhung chột nhớ đến những vết bầm tím trên thân thể Xuân:

- Khủng khiếp thật, tôi không ngờ...
- Không ngờ cái gì?
- Không ngờ các cậu lại giỏi đến như vậy?

Hùng và Thuận khoái chí cười vang nhà, họ rót rượu ra, ly cụng vào nhau:

- Mừng chiến thắng bò lạc!

Loan mắt nhung nhẩn nại cụng ly với họ.

Hùng uống hết ly rượu:

- Con gái là cúť!

Thuận cũng uống cạn:

- Bò lạc muôn năm!

Riêng Loan mắt nhung vẫn cầm ly rượu trong tay. Lúc này hần thấy lòng mình vừa đau khổ vừa uất hận đến tột độ, nhưng hần vẫn nhẫn nại. Hần hỏi lại:

– Tên Hùng này bắt bò lạc về, còn tên nào thả?

Hùng vỗ ngực:

– Ta đây chứ ai!

– Giỏi lắm!

Hùng quá chén nên huênh hoang:

– Đứng trước núi Thái Sơn bây giờ mới biết à? Ê bồ, uống đi chứ, cạn chai rượu này tôi sẽ biểu diễn tài nghệ cho mà coi.

Loan mắt nhung đưa ly rượu lên môi uống một hớp nhỏ, hần lén đổ xuống đất:

– Đêm còn dài mà, mình thiếu gì chuyện để nói với nhau.

Loan mắt nhung thấy hai gã này càng lúc càng uống nhiều, hấn sợ bọn họ say quá độ hỏng hết việc của mình nên giữ lấy chai rượu:

– Các cậu thả con Xuân ở đâu?

Hùng quá say, hấn buột miệng trả lời theo phản ứng:

– “Moa” chở nó ra chỗ đường gì, đường gì hả Thuận?

– Đường Nguyễn Minh Chiêu!

Loan mắt nhung ngắt ngang:

– Rồi cho tiền nó ở đó?

Hùng văng tục một câu:

– Đ.m, cứ nói hoài đến chuyện cho tiền bò lạc...

– Thế cậu làm sao?

– Đạp nó xuống đường!

– Đạp nó xuống đường?

Loan mắt nhung sững sốt nhắc lại câu hỏi. Loan hỏi tiếp:

– Rồi sao nữa?

– Rồi “moa” phóng xe về nhà ngủ một giấc!

Loan mắt nhung muốn hỏi cho thật rõ ràng:

– Con nhỏ có la không?

– Con nhỏ nào?

– Con Xuân, hỏi dấm dớ, cậu say rồi!

Hùng gục lên gục xuống:

– “Moa” chưa say, ừ, con Xuân, sức
mấy mà kêu, nằm ngay đơ như chết rồi!

– Con Xuân bị thương à?

– Không phải, gần sáng sau mấy
chục dù, nó nằm như chết rồi, bọn này
mới bàn nhau phải hốt cái đồng rác đó
đổ ra đường.

Hùng chỉ Thuận:

– Chính thằng này phải mặc quần áo
cho em đó ngồi sau xe Vespa của “moa”,
nó gục lên gục xuống, “moa” phải giơ tay
 đỡ hoài...

Loan mắt nhưng lịm người đi, hần
đưa tay lên đỡ lấy trán:

– Thành tích của các cậu can không
nổi!

Hùng hỏi:

- Chì quá hả?
- Không, bắt nhân quá thì đúng hơn!

Thuận gục mặt trên bàn:

- Mình giang hồ mà!

Loan mắt nhung thấy tội này đã quá say rồi. Và bây giờ đã đến lúc mình hành động. Loan quắc mắt lên:

- Tôi đã tìm các cậu bốn năm rồi biết không?

Mắt Hùng và Thuận lơ dờ:

- Tìm kẻ anh... kẻ anh hùng hả?

Loan mắt nhung lay mạnh:

- Tìm kẻ thù!

Hùng không còn biết sợ, hần cười ha hả:

– Tìm chi vậy bồ, thôi đừng giỡn, để yên cho người ta uống rượu...

Loan mắt nhưng nói rít trong kẽ răng:

– Chúng mày sẽ được an giấc ngàn thu luôn.

– Ờ, để cho moa an giấc ngàn thu đi!

Loan mắt nhưng thấy nói chuyện với kẻ say như nói chuyện với cái đầu gối. Hần cứ dựng cho hai gã ngồi lên cho ngay ngắn thì chúng cứ gục xuống. Loan mắt nhưng nhìn đồng hồ trên tường, đã hai giờ sáng rồi. Loan mắt nhưng đi đi lại lại quanh phòng. Hần bỗng quay phắt lại bỗng từng tên ra giường, xé khăn bàn trói giật cánh khuỷu hai đứa lại. Bọn này

vẫn không hay biết gì.

Trong lúc này, hình ảnh của Xuân phóng lớn trong đầu Loan mắt nhung, người con gái lần đầu tiên trong đời hấn, người đó đã hy sinh cho Loan mắt nhung rất nhiều.

Nhìn hai kẻ thù nằm khoèo trên giường, Loan mắt nhung khẩn nhỏ:

– Em có khôn thiêng thì về nhìn anh trả thù cho em, chúng sẽ chết nhục nhã như chúng đã giết em.

Mặt Loan mắt nhung sắt lại, hấn mò tay vào túi quần tìm con dao bấm. Một tiếng tách nhỏ, lưỡi dao sáng loáng bật ra. Loan mắt nhung tiến lại gần. Hấn ngấm nghĩ rồi cầm lưỡi dao lên mặt bàn:

– Không thể để chúng mày la, tao sẽ xẻo từng miếng thịt chúng mày!

Loan mắt nhắm ra xé khăn bàn, vạch miệng từng thẳng ra nhét vào họng chúng. Cả hai cùng mở mắt ngơ ngác nhìn Loan mắt nhắm, chúng giãy giụa một lát rồi lại nằm im. Loan mắt nhắm gằn giọng:

– Tao sẽ cho tụi bây tỉnh lại!

Dứt lời, Loan mắt nhắm rút phất dao ra, hấn nắm lấy tai Hùng cắt xoẹt một cái. Hùng bỗng giãy lên choàng mở mắt, hấn ú ớ không kêu được tiếng nào.

Loan mắt nhắm cười hình hích, giờ chiếc tai máu chảy ròng ròng ném xuống đất.

– Đợi đó tao nói chuyện cho nghe!

Hùng đau đón ra mặt, nhưng hấn không còn vùng vẫy nổi, vì hấn bị trói cứng với Thuận, trong khi gã này vẫn

ngủ li bì. Loan mắt nhung lại nắm lấy tai Thuận cắt xoẹt, gã này nẩy người lên. Máu ứa ra chảy dài trên má nhỏ xuống chiếc áo sơ mi trắng.

Loan mắt nhung bình thản bê một chiếc ghế kê ngang trước mặt hai gã. Tay Loan mắt nhung cầm con dao đâm máu, mặt hăm hăm nhìn hai kẻ thù:

– Chúng bay có biết người con gái mà chúng bay hăm hiếp là ai không?

Đôi mắt của Hùng trợn lên, hăn rên nho nhỏ. Loan mắt nhung tiếp:

– Người đó là vợ tao, tao tìm tui bây suốt mấy năm trời nay, chúng bay phải đền mạng, phải chết thật nhục nhã, khổ nạn!

Loan mắt nhung lia lưỡi dao trước mặt Hùng, máu đã khô trên lưỡi dao:

– Chúng bay không phải là người. Chúng bay là thú vật, chúng bay phải chết khốn nạn. Tao đã từng sống với bọn sát nhân, du đảng, nhưng chưa thấy đứa nào bất lương như hai đứa tội bây. Tao sẽ giết chúng bay, dù tao có phải đền mạng.

Hai nạn nhân ú ớ, vùng vẫy, nhưng vì dây trói quá chắc. Loan mắt nhắm chọc mũi dao vào hông Hùng:

– Nằm im nghe bản án của tao, chúng mày lớn tội lắm, chúng mày chà đạp lên sự đau khổ của kẻ khác, vui thú trên sự đau khổ đó. Chúng mày có biết rằng sau phút vui thú của tội bây, vợ tao đã chết một cách thảm thương không? Chết đường chết chợ...

Loan mắt nhắm cười gằn:

– Tội trạng đó đã ba năm qua không

ai xử đến, chúng bay đã phi tang tất cả cho nên tao phải xử lấy. Chính những lời của chúng bay, những lời tự thú đó chúng bay có thể chối cãi trước tòa án, nhưng với tao thì không!

Loan mắt nhung gi mũi dao vào mặt Thuận rạch một phát, hằn rên rỉ, đôi mắt hằn đẫm nước mắt. Loan mắt nhung nói rít trong hai hàm răng:

– Chúng mày hối hận hả? Muộn rồi các con ạ! Tao không tha đâu, chúng mày là hạng con nhà giàu, ham ăn ham chơi, đời đẹp quá phải không? Dù chúng mày có luyến tiếc cuộc đời đến đâu thì cũng phải chết một cách tức tưởi để đền những tội ác mà chúng mày đã từng gây ra.

Loan mắt nhung cười gằn:

– Đối với tội bây, tao là thứ đao phủ độc ác nhất, tao muốn để chúng mày hiểu thế nào là nổi thống khổ.

Máu từ tai từ mắt hai nạn nhân chảy ra ròng ròng:

– Tao sẽ phải trả lời chuyện này trước pháp luật...

Loan mắt nhưng thở dài:

– Nhưng vô ích, tao biết vậy, tao sẽ không khai gì hết, tao chết, thế thôi...

Loan mắt nhưng xô ghế đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng:

– Hừ! Tao biết họ sẽ kết án tao ra sao. Công tố viên sẽ nói rằng: “Yêu cầu quý tòa hãy nghiêm trị tên sát nhân này, y là một tên du đảng vô cơ giết hai học sinh hiền lành...”

Loan mắt nhung quay lại, mắt hăn long lanh:

– Có đúng vậy không? Họ sẽ nói chúng mày vô tội, chúng mày là hai học sinh gương mẫu hiền lành, họ có thể vu thêm cho tao hàng trăm thứ tội, yêu cầu luật pháp lên cho tao một bản án tối đa để làm gương cho những kẻ khác...

Loan mắt nhung cười, tiếng cười của hăn trở nên gay gắt:

– Nhưng tao hài lòng, lần đầu tiên trong cuộc đời tao làm được một việc rất hữu ích, giết ngay tù trong trứng hai phần tử thối nát. Còn để chúng bay sống, chúng bay còn làm nhiều chuyện bất nhân khác...

Càng nói, Loan mắt nhung càng trở nên tức giận, hăn đi đi lại lại trong phòng,

hắn lâm lý, con dao cầm trong tay vung vẩy. Loan mắt nhìn lăm lăm:

– Mãi đến hôm nay anh mới trả thù cho em được, giữa lúc anh chán nản cuộc sống của anh. Anh muốn làm lại cuộc đời, một công dân hiền lành... Nhưng bây giờ anh chẳng còn luyến tiếc gì nữa!

Loan mắt nhìn quay lại nhìn hai nạn nhân, hình ảnh Xuân hiện ra chập chờn trong đầu hắn. Tự nhiên nước mắt hắn ứa ra, hắn đau khổ đến tột độ và lòng căm hờn dâng lên.

Loan mắt nhìn nắm chặt chuôi dao trong tay, lăm lý tiến lại. Đôi mắt của hai nạn nhân lạc thần.

Loan mắt nhìn chồm tới, lưỡi dao thép vung lên, nạn nhân oằn oại, máu phun có vòi. Những dòng máu nóng hồi

phun đầy mặt Loan mắt nhung. Hấn chỉ nhìn thấy màu đỏ, màu đỏ trùm kín tầm mắt hấn.

Loan mắt nhung nghe tiếng lưỡi dao rơi xuống sàn gạch bông lạnh lẽo. Loan mắt nhung đứng dậy. Đêm thật yên lặng, đêm vây quanh hấn. Vẫn không ai hay biết gì. Hai nạn nhân nằm chết thảm thương trên giường, tấm nệm mút trắng nhuộm máu đỏ lôm.

Bỗng nhiên, Loan mắt nhung nghe ba tiếng đồng hồ điểm trong bầu không khí yên lặng đó.

Loan mắt nhung cởi cái áo vấy máu, gói vào một tờ giấy nhật trình. Hấn vào nhà trong lục tủ lấy một chiếc áo sơ-mi khác của nạn nhân mặc vào người. Loan mắt nhung cẩn thận đi rửa tay, rửa mặt rồi đi ra cửa. Trước khi đi, hấn còn khép cửa

và tắt đèn cẩn thận. Vừa đi trong đêm, Loan mắt nhắm vừa suy nghĩ. Không lẽ mình ở đây chịu chết, mình chấp nhận cái luật pháp này sao?

Loan mắt nhắm nghĩ đến Tài Woòng ở Đà Lạt. Khi Loan mắt nhắm còn ở trên đó, đã có lần Tài Woòng tâm sự:

– Thỉnh thoảng tại này có đưa người vượt biên giới, nếu khi nào anh muốn phiêu lưu, thì tôi sẽ đưa anh đi.

Đêm hôm nay, Loan mắt nhắm chợt nhớ đến lời nói của hấn. Tại sao mình không đi? Hấn rảo bước. Loan mắt nhắm nghĩ đến nhà một tên đàn em đã giải nghệ tên Huân con. Huân con đã có vợ có con, và bây giờ thì hấn sống một cuộc đời đàng hoàng.

Loan mắt nhung gọi xe xích lô về nhà Huân con ở Ngã sáu. Hăn phải đập cửa một lúc lâu Huân con mới tỉnh dậy. Huân con cất tiếng hỏi:

– Ai đấy?

– Tao đây!

Huân con ra mở cửa, nhìn thấy Loan mắt nhung. Huân con reo lên:

– Đại ca!

Loan mắt nhung đẩy cửa vào nhà:

– Tao có chuyện cần nói với mày!

Huân con toan bật đèn, Loan mắt nhung chặn lại:

– Thôi, đừng bật đèn! Tao vừa giết hai mạng!

– Vậy hả?

Giọng Huân con thảng thốt. Loan mắt nhắm kể sơ lược vụ giết người. Hân nói:

– Bây giờ tao cần trốn đi, tao nhờ mày giúp!

– Tôi giúp gì được cho đại ca?

– Trước hết, mày mò về nhà tao lấy ít đồ dùng cần thiết. Sau đó, mày đi liên lạc với mấy thằng đàn em tao để lấy một số tiền, tới chỗ thằng Hậu lé bảo nó làm gấp cho tao một cái thẻ căn cước giả.

Huân con ngồi thừ mặt suy nghĩ. Loan mắt nhắm nghe tiếng ho của vợ Huân con ở nhà trong. Huân con trấn tĩnh đàn anh:

– Đại ca đừng lo, vợ tôi cũng xuất thân trong giới giang hồ.

Loan mắt nhung hồi thúc:

– Mày cố lo giùm cho tao.

Huân con mặc quần áo:

– Lâu lắm tôi không lý đến chuyện giang hồ, nhưng được, tôi sẽ hết lòng với anh một lần chót.

Huân con vào nhà trong đánh thức vợ dậy, chị ta bỗng đưa con ra. Huân con bật đèn:

– Em tiếp đãi anh Loan mắt nhung giùm cho anh!

Vợ Huân con nhìn Loan mắt nhung bằng ánh mắt sợ sệt. Đứa bé tỉnh ngủ, nó mở đôi mắt đen láy nhìn Loan mắt nhung và toét miệng cười. Loan mắt nhung thấy đứa bé hay hay. Chị vợ Huân con dạ nhỏ.

Huân con đi ra cửa:

– Tôi đi đại ca à!

Trong căn nhà tồi tàn, chỉ còn lại mẹ con của vợ Huân con và Loan mắt nhung. Loan mắt nhung ngồi lăm lỳ hút thuốc lá:

– Chị cho cháu vào ngủ đi, tôi ngồi đây được rồi.

Loan mắt nhung tự động ngả chiếc ghế bố ra nằm đỡ. Vợ Huân con vào nhà. Loan mắt nhung nằm như vậy lâu lắm. Hắn thấy mình chán nản đến cùng cực. Trong giờ phút này, Loan mắt nhung mới có dịp ôn lại kỷ niệm của mình, nghĩ đến những hành động mình đã làm. Có một thời gian Loan mắt nhung như quên bằng đi mình có một dĩ vãng, mình có một người em, một thằng bạn

thân. Loan mắt nhung đã quên, quên để sống chuỗi ngày đầy hận thù. Nghĩ lại dĩ vãng, cơn buồn đã qua, Loan mắt nhung thấy mình bình thản trở lại.

Loan mắt nhung thoáng nghe thấy tiếng thở dài của vợ Huân con. Có lẽ chị ta nghĩ Loan mắt nhung đến là tai họa bắt đầu giáng xuống gia đình bé nhỏ của chị.

Trời gần sáng, Huân con về. Hân mang cho Loan mắt nhung một va-li nhỏ đựng quần áo:

– Quần áo và đồ dùng cần thiết của anh đây, tôi phải đi liền việc kia!

Huân con lại biến ngay. Trời sáng rõ, vợ con Huân đã dậy. Thấy đứa bé ngộ nghĩnh, Loan mắt nhung chìa tay ra toan bế, chị vợ Huân con thảng thốt giật lại:

– Anh để mặc tôi!

Loan mắt nhắm chán nản. Mình không còn gì hết. Người ta sợ mình vì tởm mình.

Loan mắt nhắm nằm ở ghế bố suốt một ngày. Buổi chiều Huân con về, hấn chán nản lắc đầu:

– Tôi đã cố hết sức, nhưng đành chịu, băng của anh lâu nay anh không ngó ngang đến nên đã tan rã hết rồi. Anh đang bị truy nã gắt, đi đến đâu tôi cũng nghe nói đến.

Huân con nhìn thẳng vào mặt Loan mắt nhắm:

– Tôi phải nói thật với anh, anh đã sa cơ, bọn đầu nậu đàn em anh mừng hết lớn.

Huân con nhìn Loan mắt nhung bằng cái nhìn buồn bã:

– Nhưng thằng nào phản anh mặc chúng, tôi cố giúp anh lần chót để trả ơn anh đã cứu mạng tôi, một thời gian nguy khốn nhất của vợ chồng tôi...

– Chú làm được gì?

– Tôi bỏ nghề lâu rồi, tôi sẽ làm một cú chót. Sáng mai anh sẽ có tiền để đi và có thể căn cước.

– Căn cước chú lấy ở đâu?

– Tôi sẽ kê dao vào cổ một thằng nào đó, lột lấy chiếc thẻ, về tôi sẽ chế lại thành thẻ căn cước của anh.

Không còn cách nào khác, Loan mắt nhung đành gật đầu. Loan mắt nhung ăn uống qua loa rồi đi ngủ sớm. Khoảng

nửa đêm, Loan mắt nhắm tỉnh dậy vì nghe tiếng khóc tằm tức của vợ Huân con. Huân con gất lên:

– Tao đã nói cấm mày không được xía vô chuyện tao mà!

Giọng vợ Huân con nghẹn ngào:

– Anh không thương vợ thương con anh sao, anh nhúng vào vụ này rồi đổ bể ra, anh có thoát khỏi tù tội không... Anh không thương tôi thì thôi, anh hãy thương lấy đứa con anh, nó không tội tình gì hết, nó cần phải nên người. Tôi khổ quá rồi, anh cũng vậy, đừng để cho đứa bé vô tội này phải sống như chúng ta đã sống...

Huân con bốt gay gắt:

– Anh hứa với em là anh chỉ làm một lần này nữa thôi,...

Vợ Huân con tấm tức khóc. Loan mắt nhung chết lặng người. Hấn lẩm bẩm:

– Cho một đứa trẻ!

Loan mắt nhung ngồi dậy, hấn suy nghĩ hoài về câu nói đó. Một đứa trẻ ra đời, nó cần được sống, cần được nên người. Dĩ vãng của mình, dĩ vãng của cha mẹ nó đã quá đau buồn, không lý gì mình lại bắt thêm đứa trẻ chưa ráo máu đầu phải hy sinh vì mình.

Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa Huân con đi hành nghề. Tiếng khóc của người vợ càng lúc càng nhen ngào. Huân con năn nỉ:

– Em cho anh hành nghề một lần chót thôi, anh không thể để anh Loan mất nhung bị bắt, gia đình mình mang ơn anh, em quên rồi sao?

– Không, không bao giờ em quên, thà để ảnh bị tù rồi em đi nuôi.

– Ăn này nặng lắm, sợ ảnh khó thoát khỏi tử hình.

Chị vợ Huân con vẫn khóc:

– Tùy anh đó, em không biết! Trời ơi, sao mẹ con tôi khổ thế này?

Loan mắt nhắm bống thấy mùi lòng. Mắt Loan mắt nhắm sắt lại. Hấn ra mặc quần áo thật nhanh. Hấn rón rén ra khỏi cửa, lúc đó vào khoảng một giờ sáng. Đường sá vắng lặng. Hấn hít khí trời và cảm thấy tâm hồn mình bình thản lạ thường. Loan mắt nhắm tưởng chừng bao nhiêu năm trời nay mình mới có được giây phút quý báu này. Mình đã trút bỏ tất cả.

Loan mắt nhung quay lại nhìn căn nhà nhỏ bé của vợ chồng Huân con một lần chót:

– Tao trả lại hạnh phúc cho chúng mày!

Loan mắt nhung tưởng chừng như nhìn thấy nụ cười của đứa trẻ trong giấc ngủ bình yên:

– Cháu sẽ nên người phải không cháu?

Loan mắt nhung nghe tiếng đế giày của mình khua trên mặt lộ.

CHƯƠNG 38

MỘT BUỔI SÁNG, VÀO KHOẢNG CHÍN GIỜ, người cảnh sát gác cửa quận Tân Bình thấy một thanh niên xuống xe ta-xi. Anh ta mặc bộ quần áo màu xám nhạt, mắt đeo kính râm, dáng người dong dỏng cao, tay xách một cái xách.

Anh ta tiến đến trước mặt người cảnh sát và nói nhỏ:

– Thầy vui lòng cho tôi được yết kiến ông trưởng ty.

Người cảnh sát thấy dáng điệu lịch sự của thanh niên, liền nhã nhặn trả lời:

– Xin mời ông vào!

Gã thanh niên bình thản đi vào, gã nói với người cảnh sát chỉ dẫn ở phòng đợi xin gặp ông trưởng ty. Người cảnh sát vào phòng trưởng ty, một lát trở ra:

– Xin mời ông vào!

Gã thanh niên đứng dậy theo vào. Ông trưởng ty ngồi sau Loan mắt nhưng một cái bàn rộng, ông ta ngẩng lên nhìn gã thanh niên. Gã thanh niên gỡ chiếc kính râm ra, tự giới thiệu:

– Tôi là Loan mắt nhưng, kẻ sát nhân vừa giết hai mạng người cách đây ba ngày. Tôi nộp mạng!

Ông trưởng ty sừng sò, ông ta nhìn vào đôi mắt đẹp của Loan mắt nhung. Ông ta chỉ chiếc ghế trước bàn:

– Mời anh ngồi tạm, mình còn nhiều chuyện để nói với nhau.

Ông trưởng ty mở hộp thuốc con mèo mời Loan mắt nhung một điếu. Ông bật chiếc quạt máy gaz hiệu Ronson mỗi lửa cho tên đại du đảng Loan mắt nhung:

– Nào, chúng ta bắt đầu câu chuyện!

Loan mắt nhung nhả một ngụm khói. Hắn nhìn theo những sợi khói mỏng, tan loãng dần trong không khí.

